

Giới thiệu Wang Jun Kai Wo Ai Ni

-AAAA... Vư...ong...Vương Tuấn... Khải_ Tiên Dung xúc động nói không lên lời. Bậc phụ huynh như biết trước mọi việc, chỉ lặng lẽ ngồi cười. Còn Vương Tuấn Khải thì ngơ ngác ra đó. Thấy mình có vẻ hơi quê, cô bịp miệng ngồi xuống, trong lòng vui mừng đến tận độ. Tuấn Khải ngồi vào chỗ nhìn Tiên Dung như hiểu ra điều gì đó và cười nhẹ. Liếc qua Tuấn Khải, cô thấy anh cười mà tim bỗng đập nhanh. Nhìn thấy thần tượng bằng da bằng thịt đã vui lắm rồi. Thế mà anh còn cười với cô nữa. “Trời ơi làm ơn cho con biết đây là mơ hay thật vậy”

- Tiên Dung... này con sao vậy?_ Bà Mạc lay lay người, đưa cô từ thiên đường trở về với hiện tại. Ô hóa ra đây là cách ông trời cho cô biết thật hay mơ sao. “Oa! nó là thật ... thật đây. haha . Vương Tuấn Khải là người mình xem mặt, hứ hứ vui quá.”

- Tiên Dung, con sao đấy?

- Ồ, dạ con không sao?_ Cô ngơ ngác trả lời.

- Thôi cả nhà cùng ăn đi, thức ăn nguội hết rồi kia_ Ông Vương lên tiếng.

Nếu là không có Vương Tuấn Khải ở đây có lẽ cô đã ăn 1 cách hăng say, nhiệt tình. Nhưng vì có anh mà cô chẳng buồn cầm đũa.

***

Truyện teen - Wang Jun Kai Wo Ai Ni là một trong những tựa truyện mới đầy hài hước về tình yêu. Trong sáng, nhẹ nhàng và vô cùng gần gũi, những cảm xúc của nữ chính trong truyện ít nhiều sẽ khiến bạn đọc bật cười khi thấy sự lúng túng của cô nàng khi thể hiện tình cảm với người con trai mà cô thích.

Dành cho những ai yêu thích cái kết đẹp đẽ, tác phẩm này được coi như một món quà tinh thần đầy ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xem Mặt

Năm 2024

- A! Mẹ à con đến nơi rồi mẹ ở đâu vậy?_ Mạc Tiên Dung cầm điện thoại gọi mẹ.

- Mẹ đang ở đại sảnh, mau đến đây đi_ Bà Mạc trả lời.

Hôm nay là ngày Tiên Dung cùng mẹ đi gặp bạn lâu năm của bà. Nếu bà bảo cô đi cùng thì không sao nhưng đằng này bà lại bắt cô đi xem mặt con trai bạn bà. Bây giờ có phải thời phong kiến nữa đâu mà bắt cô đi xem mặt, đã vậy còn bắt cô mặc váy trang điểm nữa chứ. Làm cô chẳng thích tí nào.

Nhìn con gái từ trên xuống dưới bà tỏ vẻ hài lòng:

- Trông khá tốt đấy. Thôi bây giờ thì đi_ Bà kéo cô vào thang máy, ánh mắt rạng rỡ.
- Này con đi kiểu gì đấy_ Bà hơi cầu mày.
- Kiểu gì ạ, con vẫn đi như thế mà_ Tiên Dung chu mỏ cái lại.
- Con gái con đứa phải đi thẳng lưng lên, cứ gù gù ra thế trông chẳng ra thể thống gì cả._ Bà vỗ nhẹ lên đầu cô.
- Á ,kiểu gì chẳng là đi chứ_ Tiên Dung nói nhỏ.
- Con nói gì đấy, nói lại xem nào_ Bà Mạc quay phắt sang.
- Hơ hơ ko có gì đâu mẹ.

“Tĩnh”_ cửa thang máy mở ra bà Mạc kéo cô đi.

- Mẹ à, đi chậm thôi sao phải nhanh thế ạ_ Tiên Dung hơi cáu.
- Phải nhanh chứ không thì để bác Vương đợi lâu. Mà mẹ chắc chắn con sẽ thích chàng trai này._ Mẹ cô cười.
- Sao mẹ chắc chắn, mà ăn gì mãi trên tầng 80 vậy.
- Thôi trật tự đi_ Mẹ cô nạt.

Cánh cửa mở ra bên trong đó có hai người đang ngồi chờ. Đó là vợ chồng nhà bác Vương, thoáng không thấy tên con trai nào Tiên Dung mừng thầm trong lòng: “May quá chắc cái tên Vương gì kia không có ở đây, đỡ phải xem mặt xem mũi gì, hehe”. Thấy mẹ con Tiên Dung bà Vương vui vẻ chào hỏi:

- Chào chị Mạc, lâu lắm mới gặp chị, dạo này chị thế nào. Mà anh nhà mình đâu rồi? À, bây giờ chúng tôi chuyển đến Bắc Kinh sống rồi, chúng ta có thể gặp nhau nhiều hơn. Ô con gái chị đây à, xinh xắn quá cơ.
- Hi cháu chào cô_ Tiên Dung cười ngượng.
- Xin lỗi bà, ông nhà tôi hôm nay có việc đột xuất nên không đến được, chỉ có hai mẹ con tôi thôi. Bà này hay cuối tuần tôi với bà đi shopping tí cho đỡ buồn. À mà thằng nhỏ đâu rồi?
- À nó... Đây rồi_ Bà Vương cười tươi.
- Cháu chào cô ạ_ Anh chàng từ cửa bước vào chào bà Mạc. Theo phản xạ Tiên Dung quay lại nhìn người “ lạ mặt kia”. Rồi:

-AAAA... Vư...ong...Vương Tuấn... Khải_ Tiên Dung xúc động nói không lên lời. Bậc phụ huynh như biết trước mọi việc, chỉ lặng lẽ ngồi cười. Còn Vương Tuấn Khải thì ngơ ngác ra đó. Thấy mình có vẻ hơi quê, cô bịt miệng ngồi xuống, trong lòng vui mừng đến tột độ. Tuấn Khải ngồi vào chỗ nhìn Tiên Dung như hiểu ra điều gì đó và cười nhẹ. Liếc qua Tuấn Khải, cô thấy anh cười mà tim bỗng đập nhanh. Nhìn thấy thần tượng bằng da bằng thịt đã vui lắm rồi. Thế mà anh còn cười với cô nữa. “ Trời ơi làm ơn cho con biết đây là mơ hay thật vậy”

- Tiên Dung... này con sao vậy?_ Bà Mạc lay lay người, đưa cô từ thiên đường trở về với hiện tại. Ô hóa ra đây là cách ông trời cho cô biết thật hay mơ sao. “Oa! nó là thật ... thật đấy. haha . Vương Tuấn Khải là người mình xem mặt, hứ hứ vui quá.”

- Tiên Dung, con sao đấy?
- Ồ, dạ con không sao?_ Cô ngơ ngác trả lời.
- Thôi cả nhà cùng ăn đi, thức ăn nguội hết rồi kia_ Ông Vương lên tiếng.

Nếu là không có Vương Tuấn Khải ở đây có lẽ cô đã ăn 1 cách hăng say, nhiệt tình. Nhưng vì có anh mà cô chẳng buồn cầm đũa. Cả bữa cơm cô cứ nghiêng lên nhìn anh, nhiều lúc bị bắt quả tang “ngắm trộm” cô lẳng lặng cúi xuống, khuôn mặt đỏ ửng. Thấy mình quá “nhỏ” cô xin phép mọi người ra ngoài. Thấy thế, ông Vương liền nháy mắt với Tuấn Khải, anh như hiểu ý cũng xin phép ra ngoài theo. Trong phòng, các bậc phụ huynh ngồi cười sáng khoái khi hoàn thành công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sét Ái Tình Với Fan Girl

- Ôi trời ơi, hôm nay là ngày gì mà may mắn vậy trời. hihi mình được gặp Vương Tuấn Khải_ My Idol. Hí hí hạnh phúc quá đi. Ế lát nữa mình phải xin chữ kí chụp ảnh chung mới được.

- Gặp được Vương Tuấn Khải vui vậy sao?

- Tất nhiên thần tượng của tôi mà _ Tiên Dung tự nhiên đáp.

- Có cần xin chữ kí, chụp ảnh ngay bây giờ không?

- Có chứ _ Tiên Dung vẫn hồn nhiên trả lời mà không quay đầu lại.

- Đưa điện thoại cho tôi.

- Đây _ Tiên Dung quay lại _ HỒ _ Cô ngạc nhiên bước hụt về đằng sau, điện thoại rơi xuống đất, miệng lắp bắp:

- Vư... Vương... Tuâ... Tuấn... Khải _ Mắt cô tròn to lên lộ rõ vẻ kinh ngạc.

- Sao vậy, gặp tôi em vui vậy sao? _ Tuấn Khải vừa nói vừa nhìn điện thoại cô.

- Là..làm... Gì có chứ _ Cô cố dấu đi sự ngại ngùng.

- Thật á? Vậy sao em lại nói lắp bắp như vậy? _ Tay anh vẫn lướt trên điện thoại của cô, mắt không rời.

- Thì tôi vẫn thế mà _ Cô lấy một lí do quá là vớ vẩn. Trông nhà cô là người nói nhanh và lưu loát nhất, có thể nói là đệ nhất. Vậy mà cô lại nói với Tuấn Khải rằng cô vẫn thế.

- Em là fan TFBoys à?

- Ờm.

- Em thích tôi nhất à ? _ Tuấn Khải lúc này mới chịu rời khỏi chiếc điện thoại nhưng tay vẫn cầm không buông.

- Không... Tôi thích cả nhóm chứ không riêng ai cả _ Tiên Dung biện hộ.

- Thật không ? _ Tuấn Khải nghi ngờ.

- Thật _ Tiên Dung nói chắc nịch.

- Ồ, vậy tại sao trong điện thoại em toàn ảnh của tôi vậy. Mà ngay cái màn hình cũng đã là ảnh tôi rồi _ Anh nhìn cô chăm chăm.

Hết chỗ nói, Tiên Dung chỉ còn cách cúi đầu xuống che dấu đi sự ngại ngùng.

- Trả em này _ Tuấn Khải phá tan đi sự yên tĩnh, Tiên Dung chỉ biết đưa tay ra nhận về, còn cái đầu vẫn cúi xuống. - Sao em cứ cúi đầu như đứa trẻ nhận lỗi vậy, ngẩng đầu lên xem nào ? _ Vừa nói anh vừa đưa tay nâng đầu cô lên rồi cười nhẹ. Thấy vậy cô càng bối rối hơn.

- Em gặp thần tượng mà như gặp cọp thế à. Chắc là em không muốn nói gì, vậy tôi vào trước đây. _ Tuấn Khải định quay đi thì cô lên tiếng.

- Hi, Tuấn Khải chụp ảnh chung với tôi nhá_ Tiên Dung đáp lại, mặt cười như ngố.
- Ok.
- « tách tách ». Cô cầm điện thoại lên cười mãi nguyên.
- Xem mặt như thế này, kiểu gì bố mẹ cũng bắt chúng ta lấy nhau đấy._ Tuấn Khải khơi chuyện
- HẢ ? LẤY NHAU_ Cô nói như hét vào tai anh.
- Kiểu gì chẳng vậy ?_ Anh bíp tai lại nhìn cô
- Hờ, nếu anh không muốn thì ai ép được cơ chứ, mà anh với tôi mới gặp nhau lần đầu sao mà ép được ngay._ Nói vậy nhưng cô rất mong điều này thành sự thật. Có lẽ điều đó quá xa vời bởi anh là ngôi sao sáng, còn cô chỉ là thường dân làm sao có thể lấy nhau cơ chứ. Đúng là ảo tưởng.
- Nhưng nếu tôi muốn thì chắc chẳng cần ai ép nhỉ ?_ Anh bình thần trả lời. Nghe anh nói cô có chút sùng sốt. Rồi anh rút điện thoại, một tay cầm điện thoại của mình một tay chìa ra :
- Điện thoại của em đâu đưa cho tôi.
- Đây_ Theo phản xạ cô đưa điện thoại cho anh. Bấm bấm 1 lát, anh đưa điện thoại cho cô:
- Đây là số của tôi, có gì thì mình nói chuyện sau nhé. Có lẽ bây giờ chúng ta phải về rồi. À, em không được cho ai số của tôi đâu đấy. Em mà đưa bất kì cho ai, tôi sẽ phạt em đó._ Anh cười nhẹ rồi bước vào trong để lại mình cô chưa hết bàng hoàng. 1 lúc sau cô mới bình tĩnh :
- Tuấn Khải cho mình số ư ? Hơ có thật không vậy_ Cô cầm điện thoại trong tay nhảy lên vui mừng. Khải đứng sau bức tường nhìn cô cười tủm. Anh không biết tại sao mình lại làm thế. Hình như anh trúng tiếng sét ái tình với một « fan girl » rồi.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh Mời Cô! Vui Quá

- Mẹ à, nhà mình còn gì ăn không ? Con đói quá._ Tiên Dung xoa bụng than vãn
- Gì chứ, vừa nãy mới ăn xong mà.
- Cả buổi tối con có ăn được gì đâu ?_ Cô ngồi xuống ghế, mặt buồn rầu.
- À cũng phải cả buổi con toàn ngắm Tuấn Khải không à, không ăn được là phải rồi. Thôi trên tủ có mì đấy, con pha mà ăn. Mẹ lên lầu đây, con gái ngủ ngon nhá_ Nói xong bà Mạc chạy lên lầu để lại Tiên Dung bơ vơ một mình. Chán nản, cô đứng dậy mở tủ lấy mì, nấu nước. Trong lúc đợi mì chín thì điện thoại cô vang lên.

- Alo, ai đấy ạ._ Tiên Dung tò mò.
- Your idol_ đầu dây bên kia trả lời.
- Tuâ... Tuấn Khải à_ Cô hơi giật mình.
- Ủ' em đã đi ngủ chưa_ Anh ân cần.
- Chưa, tôi đang ngồi chơi_ Cô trả lời.
- Vậy sao ? Tối mai em có bận không ? Nếu không bạn thì đến XYZ xem bọn tôi biểu diễn nhá_ Anh đề nghị.
- Thật á ? anh mời ư ? Máy giờ vậy, tôi..tôi sẽ đến_ Cô vui mừng.
- 8h bắt đầu, vậy tầm 7h em đến nhé. Mà này mau thay đổi cách xưng hô đi, tôi hơn em 1 tuổi đấy. Thôi em ngủ ngon nhé.
- Ủm, anh cũng ngủ ngon nhé._ Cô cứ ngồi nhìn điện thoại cười tủm tỉm một mình. Mãi một lúc sau mới nhớ đến bát mì.
- Chết thật, nỡ quá nhưng chắc vẫn ăn được.

Sau khi đánh chén gói mì, Tiên Dung lên phòng đắp chăn mà trong lòng vẫn còn vui sướng. Đêm nay chắc hẳn là một đêm khó ngủ với cô...

*** 6h30' tối ***

- Mẹ à, bây giờ con phải ra ngoài có việc, bố mẹ cứ ăn cơm đi không cần đợi con đâu nhé._ Tiên Dung cầm vội cái áo rồi chạy ra ngoài.
- Việc gì mà không thềm ăn cơm vậy. Ngày_ mẹ cô nói vọng ra ngoài nhưng chẳng có tác dụng gì.
- À quên không nói với bà, Tiểu Khải gọi điện cho tôi bảo là hôm nay con bé sẽ đến xem nó biểu diễn rồi hai đứa đi ăn sau, bà không cần lo lắng gì đâu_ bố cô dặn bà.
- Thế à, đi với Tiểu Khải thì được rồi, thôi ăn cơm đi ông.

*** Tại XYZ ***

Cô đến trước hẳn tiếng rười rề mà như người đến muộn vậy. Trong khán phòng có rất nhiều người, nhưng hình như đa số là fan TFBoys vậy. Bỗng cô nhận được một tin nhắn từ Tuấn Khải : < Ra đây hành lang số 3, nhìn thấy cửa phòng có chữ TFBoys thì mở cửa vào.>. Cô làm theo lời anh ra hành lang thứ 3 định đi tiếp thì bị bảo vệ chặn lại :

- Cô là ai, sao lại vào đây ?
- À anh Tuấn Khải nhờ tôi đem 1 thứ đến hộ anh ấy._ Cô lấy có.
- Thật không, là thứ gì vậy ? Đưa tôi xem nào_ Anh bảo vệ chìa tay ra.
- À, cái này anh ấy bảo không ai được xem cả_ Cô lo lắng.
- Nếu cô không đưa ra thì không được vào._ Anh bảo vệ nghiêm mặt.
- O anh ơi để em vào đi ạ. Là Tuấn Khải gọi em đến đây thật mà.
- Không lời thôi gì hết, cô ra khỏi đây ngay cho tôi.
- Anh ơi, nhưng..._ Cô cố xin anh bảo vệ.
- Để cô ấy vào đi anh, là em gọi cô ấy đấy_ Tuấn Khải đứng từ xa nói.
- Vậy à, vậy mời cô._ Anh bảo vệ chìa tay mời cô.
- Hi, cảm ơn anh._ Cô vẫy tay rồi một mạch đến chỗ Khải.
- Mau vào trong đi_ Tuấn Khải mở cửa mời cô.
- Thiê..n... Ti...Vươ...Nguyê...n_ cô lắp bắp mãi mới nói đc 1 từ.
- Đại ca, chị dâu của tụi em đây hả ?_ Vương Nguyên lên tiếng.
- Chị dâu ?_ Tiên Dung hết sức ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Anh Đã Có Người Trong Mơ

- Trông cũng dễ thương đấy chứ, chào chị !_ Thiên Ti đi loanh quanh người cô rồi dơ tay lên.
- Tôi bằng tuổi cậu đấy, Thiên Ti. Sao cậu lại gọi tôi là chị ?_ Cô hơi ngạc nhiên nhưng vẫn chưa rõ chuyện gì.
- Chị là người yêu anh Khải, bọn em không gọi bằng chị thì gọi bằng gì ạ ?_ Vương Nguyên hùa theo.
- Người yêu ? Tôi mới gặp Tuấn Khải lần đầu, yêu đương gì chứ ?_ Mặt cô đỏ dần lên nửa là tức giận, nửa là ngại ngùng.
- Ô từ từ, tính đến hôm nay là lần thứ 2 rồi_ Tuấn Khải đế thêm.
- Kệ đi, mấy lần cũng không quan trọng, dù sao tôi với anh cũng không quan hệ.
- Cá tính đấy chứ Vương Nguyên nhỉ_ Thiên Ti cười.
- Rất cá tính._ Nguyên Nguyên dơ tay numberone.
- Mấy cậu... Mà này, cho tôi chụp ảnh chung đi_ Tiên Dung tức xịt khói đầu nhưng vẫn không quên chuyện đại sự.
- Chị thật là... chúng ta còn gặp nhau nhiều mà._ Vương Nguyên nói.
- Không được gọi tôi là chị, còn gọi nữa là chết với tôi. Thôi cho tôi chụp ảnh chung đi._ Cô dơ nắm đấm.
- Thôi ợc rồi.
- « tách tách »
- Đẹp quá !_ Tiên Dung mần nguyện.
- Ừ đẹp thật, nhưng hình như ảnh đẹp lên là do bọn mình thì phải, Thiên Ti nhỉ ?_ Vương Nguyên nháy mắt. Tiên Dung liếc xéo Nguyên Nguyên.
- À không còn có cả chị dâ... à cả bạn đây nữa_ Vương Nguyên chỉ tay vào cô.
- Quá khen._ Cô tự kiêu.
- Mà cậu tên gì ?_ Vương Nguyên hỏi.
- Mạc Tiên Dung.

- Ô Tiên Dung, hình như giống tên con hồ ly trong phim nàng tiên cá thì phải ?
- Thế à _ Thiên Ti giả ngo.
- Cậu... _ Tiên Dung tức xịt khói đầu.
- Mọi người quên tôi đây à. _ Lúc này Khải mới chịu lên tiếng.
- Ừm _ Cô thân nhiên trả lời.
- Em... mà sắp đến giờ rồi đây, chuẩn bị đi. Em ra ngoài đi. Lát về đi ăn nhé. _ anh nói nhỏ với cô về sau cùng làm cô hơi đơ 1 chút nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo.
- Sau đây sẽ là màn trình diễn của nhóm nhạc đang được giới trẻ yêu thích nhất hiện nay. Chúng ta hãy cùng chào đón TFBOYS....
- AAAAAAAA, WANG YUAN..... JUN KAI, WO AI NI, HÚ _ 1 fan nữ đằng sau cô hét ầm lên. Tiếng cô nàng đằng sau vừa dứt thì đến lượt mấy bà chị mặt mũi trang điểm lòe loẹt.
- “ Tuổi nhỏ chưa biết gì là yêu, nhưng bị nụ cười ngọt ngào của em đánh bại. Đôi mắt to của em đáng yêu biết bao. Lúc trò chuyện tay hươ đi đâu đây... Tôi chỉ muốn yêu thương cưng chiều em mãi thôi” _ hát đến đây, mắt Tuấn Khải nhìn về phía cô, anh nở một nụ cười tươi rói, tay chỉ vào cô khiến trái tim cô đập nhanh hơn.
- AAAA, anh ấy cười với tôi kia, Tuấn Khải cười với tôi kia. TRỜI OI ! _ Cô fan nữ đằng sau cứ rú ầm lên khiến cô đau hết cả đầu.
- Oa, xin cảm ơn phần trình bày của nhóm TFBoys. _ Người dẫn chương trình bước ra.
- Xin chào mọi người chúng tôi là TFBoys. _ cả nhóm cúi chào khán giả.
- HÚ, TFBOYS _ Cả khán phòng reo hò thích thú.
- Chúng tôi xin phỏng vấn nhóm TFBoys của chúng ta 1 chút. Hiện tại các em đã có những kế hoạch gì chưa ?
- Hiện tại chúng em đang dồn thời gian vào việc làm MV cho một ca khúc mới. Nó sẽ được phát hành vào cuối tháng sau _ Tuấn Khải thay mặt cả nhóm nói.
- À, hiện tại chị và các fan TFBoys đang có một câu hỏi muốn hỏi riêng Khải _ chị MC Tạ Na tỏ vẻ bí ẩn.
- Vào năm 2014, em từng tuyên bố rằng sau 25t em mới bắt đầu yêu. Tính đến nay em đã 26t rồi, chị và các fan muốn hỏi em rằng : Em đã có ai chưa ? _ Chị Tạ Na cười tươi.
- AAAAAAAAAAAAA _ mọi người khán phòng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đi Ăn Cùng Tfboys

- Thực ra em đã có rồi, nhưng em xin giữ bí mật_ Tuấn Khải cười.

- Thật sao ? Vậy hai thành viên còn lại thì sao ?_ Chị Tạ Na hỏi Ti-Nguyên.

- Chúng em vẫn vậy, đợi khi nào có cơ hội thích hợp sẽ tính đến chuyện đó._ Vương Nguyên trả lời.

- Oa, vậy là sau này hai người sẽ phải chơi với nhau đấy, vì Tuấn Khải có ai rồi mà._ Cả khán phòng cười rộ lên. Từ nãy đến giờ Tiên Dung rất bất ngờ khi anh nói đã có người yêu. Cô cứ suy nghĩ liên tục rằng người anh thích là ai, liệu có phải mình không ? Nhưng anh với cô mới gặp nhau 2 lần làm sao anh ấy thích mình được ? Nhưng anh ấy quan tâm với cô như thế thì chuyện đó cũng có thể xảy ra lắm chứ.

« Tỉnh Tỉnh »_ Đột nhiên điện thoại của cô rung lên. Hóa ra là của Tuấn Khải

< Đi thôi, nhớ ra bằng cửa sau nhé>

Tiên Dung nghe theo lời anh, vừa ra đến cửa sau thì thấy một chiếc xe ô tô ở đó.

- Lên xe đi._ Tuấn Khải lên tiếng. Cô nhanh chóng chạy lên xe để tránh phóng viên chụp được.

- Chúng ta đi ăn ở đâu đây._ Vương Nguyên đằng sau thò lên hỏi.

- Ôi trời, giật cả mình._ Tiên Dung ôm ngực.

- Có gì mà giật mình hay cậu tưởng chỉ có cậu với anh Tuấn Khải thôi à._ Thiên Ti ngồi sau dán mắt vào điện thoại nhưng vẫn quên châu cô.

- Làm... gì có, tại... cậu đột ngột xuất hiện nên tôi hơi giật mình_ Quả thực Tiên Dung có chút chột dạ. Cô cũng tưởng là chỉ có cô và anh đi thôi. Ai dè đâu... Nhưng thôi không sao càng đông, càng vui.

- Ăn ở nhà hàng Bắc Kinh nhá ?_ Tuấn Khải đưa ra ý kiến.

- Anh không sợ mấy tay nhà báo à ?_ Vương Nguyên lên tiếng.

- Ở cũng phải, thế ăn ở đâu đây ?_ Tuấn Khải hỏi lại.

- À tôi biết 1 chỗ... Nhưng chắc mấy cậu không thích đâu._ Tiên Dung đưa ra ý kiến rồi tự bác bỏ.

- Chỗ nào cũng được, không ghét đâu_ Cả 3 đồng thanh.

- Ủ vậy đi đến phố..., vào trong cái ngõ nhỏ nhỏ là được_ Tiên Dung nói.

- Let's go_ Vương Nguyên hét lên đầy hứng thú.

*****

- Ấy, hình như chỗ này quen quen. Có phải là ăn ở quán nhà Bà Trịnh đúng không ?_ Thiên Ti hỏi.

- Ủ đúng rồi, sao cậu biết ?_ Tiên Dung ngạc nhiên, không ngờ cậu cũng biết đến nơi này.

- À ngày nhỏ mẹ tôi hay đưa đến đây. Mà 2 người không nhớ gì à ? Có lần, chúng ta biểu diễn về muện, em đưa 2 người đến đây ăn hủ tiếu còn gì. Song, bà còn cho mỗi người một cái bánh donut đấy. Nhớ không ?_ Thiên Ti nói 1 tràng.

- À... không nhớ_ Vương Nguyên nói 1 câu khiến Thiên Ti tức xịt khói đầu. Nhìn thấy tái độ của Thiên Ti, Vương Nguyên bót gờn :

- Đùa thôi, tất nhiên là tôi nhớ rồi. Tôi là ai chứ ? Vương Nguyên đẹp trai, trí nhớ siêu việt, học.....- Chưa nói hết câu thì Vương Nguyên bị Tuấn Khải bịp mồm :

- Nói nhiều quá, đi mau, mọi người đói quá rồi_ Nói xong anh lôi tay của Tiên Dung đi trước:

- Em dẫn đường đi_ Cô bất ngờ khi thấy anh cầm tay mình. Nhưng vẫn cứ để nguyên, chỉ đường cho anh.

- Tới rồi_ Cô chỉ vào ngôi nhà có bảng hiệu đã mờ theo năm tháng « Quán hủ tiếu họ Trịnh ».

- Bà ơi, hôm nay cháu đến ăn này_ Tiên Dung chạy vào trong gọi bà Trịnh.

- Ở Tiểu Dung đây hả ? Mau vào đây. Thiên Ti đi sau hỏi bà :
- Bà còn nhớ tụi cháu là ai không ?
- Bà thấy 3 thằng này trên TV nhưng nhớ mỗi Ti Ti, vì nó hay đến đây. Còn 2 đứa kia là..._ Bà hỏi Thiên Ti.
- À đây là anh Tuấn Khải, còn đây là Vương Nguyên. Hai người này từng đến đây ăn rồi bà ạ_ Thiên Ti giới thiệu.
- Ồ, thế à. Mà mấy đứa ăn gì, bà nấu cho._ Bà Trịnh hỏi.
- Mấy cậu ăn gì ?_ Tiên Dung hỏi.
- Gì cũng được._ Cả 3 đồng thanh.
- Bà ơi cho cháu 4 bát hủ tiếu, 4 cái bánh bao xá xíu cỡ to, một đĩa kim chi, gà rán tẩm chua._ Tiên Dung gọi 1 mạch khiến cả 3 giật mình.
- Sao gọi nhiều thế ? Bọn tôi có phải trâu đâu_ Vương Nguyên ngơ ngác hỏi.
- Ăn không hết đưa cho tôi cũng được. Thôi tôi vào giúp bà đã không thì còn lâu mới được ăn._ Tiên Dung thần nhiên đáp.
- Thôi cả ba chúng ta cùng vào đi_ Tuấn Khải đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khải Ca Đưa Cô Về

- Aida, đồ ăn ngon quá à ! Phải công nhận là tay nghề của Vương Nguyên ta đây không tồi_ Vương Nguyên vỗ ngực tự khen.
- Thôi đi ông tướng, ông có làm được cái gì đâu, bảo nhặt mớ rau còn không thành thân_ Thiên Ti vừa ăn vừa nói.
- Hừ, kệ tôi chứ, sao cậu cứ xía vào vậy_ Vương Nguyên chu mỏ cãi lại (dễ thương quá đi)
- Thôi hai em ăn nhanh rồi còn về, 11h rồi đấy_ Tuấn Khải nhắc nhở.

Sau một hồi đánh chén no nê, TFBoys và Tiên Dung chào tạm biệt bà Trịnh.

Trên đường đi Vương Nguyên hỏi Khải :

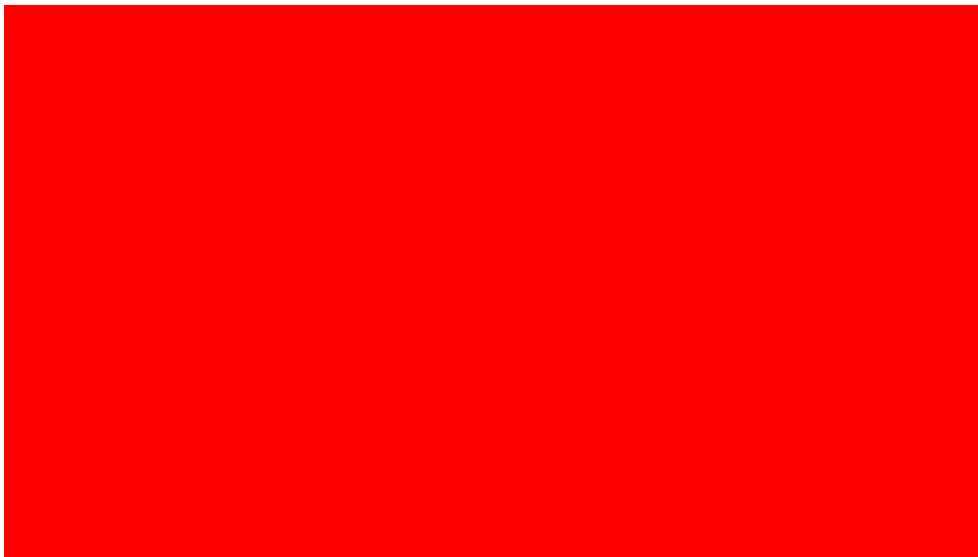
- Khải ca lát em với Ti ngủ nhà anh nhá ?

- Ô anh tưởng anh quản lý thuê khách sạn cho hai đứa.
- À, anh ấy có bảo thế nhưng mà bọn em thích ngủ nhà anh hơn, khách sạn tốn tiền lắm_ Vương Nguyên chẹp miệng.
- Ha ha, Vương Nguyên cậu biết tiết kiệm cho công ti mình từ bao giờ thế ?_ Thiên Tỉ cười lớn chêu Nguyên.
- Gì chứ, từ trước đến giờ mình vẫn là người tiết kiệm nhất nhóm mà. Với lại lâu lắm rồi bọn mình chưa được ngủ với nhau còn gì, Khải ca nhi._ Nghe Vương Nguyên nói : « lâu lắm rồi bọn mình chưa được ngủ với nhau còn gì », Tiên Dung có chút rùng mình.
- Vậy, hai đứa về nhà trước nhá. Anh phải đưa Tiên Dung về._ Khải vừa lái vừa nói.
- Ok đại ca_ Cả hai đồng thanh.
- Đến nơi rồi hai đứa xuống xe đi_ Tuấn Khải dừng xe.
- Bye Tiên Dung, tại tôi về trước đây, khi nào có dịp mình gặp nhau sau nha. Good night._ Vương Nguyên nháy mắt tinh nghịch với cô trông anh thật đáng yêu.
- Tạm biệt nha._ Thiên Tỉ cười nhẹ lộ rõ hai núm đồng chinh.
- Tạm biệt hai người nha._ Tiên Dung cười tươi rói.

Trên đường về nhà cô không dám nói câu nào với anh cả. Chẳng biết là tại sao nữa, có lẽ là do cô ngại. Rồi anh phá tan đi sự yên tĩnh:

- Hôm nay em có vui không?
- Dạ, vui ạ_ Cô cười nhẹ.
- Ủ, vậy là được rồi. Mà sao em không nói gì vậy, nói chuyện với anh không thoải mái à?_ Tuấn Khải đột nhiên lớn tiếng, giọng như là đang trách móc cô.
- Không phải, chẳng qua là tôi hơi... hơi ngại chút._ Tiên Dung cúi đầu xuống.
- Tôi? Thế này có gọi là thất lễ không nhỉ. Đáng lẽ em phải gọi anh là anh chứ. Mà em ngại gì vậy?
- À thực ra không có gì. Hi_ Tiên Dung gãi đầu_ Mà anh Tuấn Khải, em muốn hỏi anh một chuyện.
- Chuyện gì em cứ nói đi.
- Cái... Cái chuyện mà anh bảo là anh có người yêu đấy... là thật à?_ Cô hỏi anh.
- Ủ, có thật._ Nghe anh nói xong cô có chút buồn phiền.
- Vậy... người đó là ai. Anh cho em biết được không ?_ Cô quay đầu sang hỏi anh.
- Đây, em làm phóng viên đấy à._ Tuấn Khải hỏi lại cô.
- À không, em hỏi chơi thôi._ Cô cười như ngố.
- Chắc tuần sau anh không gặp được em rồi.
- Sao vậy?_ Tiên Dung ngơ ngác.
- Tại anh phải lưu diễn bên Nhật một tuần ấy mà._ Tuấn Khải quay sang nhìn cô.
- Ừm, vậy à._ Trong lòng cô bỗng thấy có chút buồn rầu.
- Về đến nhà rồi kìa. _ Xe Tuấn Khải dừng lại trước cổng nhà Tiên Dung. Cô đang tháo dây an toàn thì Tuấn Khải nhoài người ra mở cửa khiến tim cô lệch nhịp.
- Em ngủ ngon nhé._ Tuấn Khải cười lộ ra hai chiếc răng khểnh.
- Cảm ơn anh, anh cũng ngủ ngon nhé._ Cô ra khỏi xe cúi đầu chào anh.
- À, khi nào anh về anh sẽ nói cho em biết người anh yêu là ai._ Tuấn Khải nói vọng ra ngoài. Cô cứ đứng nhìn cho đến khi xe anh khuất dần.

Chương 7: Đi Chơi Cùng Khải Ca

Kể từ ngày hôm đó anh và cô chỉ nói chuyện qua điện thoại. Nhiều lúc cô thấy nhớ anh nhưng lại không được gặp anh chỉ có cách mở ảnh ra nhìn. Những bức ảnh anh lưu diễn bên Nhật được phát tán nhanh chóng trên weibo. Ngày kia là anh về rồi, cô đã hứa với anh là khi anh về cô sẽ ra đón nhưng tối qua mẹ cô bảo chiều nay phải về Quảng Châu dự đám cưới của chị họ, đến ngày kia mới về được. Nghe cô nói như vậy Tuấn Khải cũng buồn lắm, anh muốn rằng khi về nước người đầu tiên ra đón anh là cô. Nhưng tại sao là cô mà không phải là mẹ anh? Từ trước đến nay, đối với anh mẹ vẫn là duy nhất mà? Có lẽ là do anh thích cô rồi...

- Alo. Tiên Dung à, em đã đến Quảng Châu chưa? _ Tuấn Khải gọi điện hỏi thăm cô.
- Oáp. Alo, ai vậy? Tuấn Khải à? Em sắp đến nơi rồi, anh về nước chưa vậy? _ Tiên Dung đáp lại bằng giọng ngái ngủ.
- Anh vừa về đến nhà. Mà Tiên Dung này, chiều mai em về đúng ko?
- Vâng. Có chuyện gì hả anh?
- Vậy mai em cứ nghỉ ở nhà. Ngày ... ngày kia mình đi chơi nhé. _ Tuấn Khải có chút bối rối.
- Đi ... đi chơi á? Ừ hừ ... vâng. Vậy chơi ở đâu ạ? Cả Vương Nguyên, Thiên Ti hả anh? _ Cô hỏi lại, giọng vui vẻ.
- Không, chỉ có anh với em thôi. Còn địa chỉ ở đâu thì tùy em chọn. _ Tuấn Khải gãi đầu.
- Chỉ có anh với em thôi á? _ Tiên Dung mừng thầm trong lòng, tim bỗng chốc đập nhanh. _ Hay là mình đi Từ Cẩm Thành nhá.
- Ừm, ok. Sáng mai 8h nhé. _ Tuấn Khải cười tươi.
- Vâng, thôi anh đi nghỉ đi cho đỡ mệt.
- Vậy bye em.
- ok, bye.

“Ngày kia! Ôi vui quá mình sẽ được đi chơi với Tuấn Khải. Trời ơi con đang mơ ư? Idol rủ mình đi chơi kia. Thật là hạnh phúc quá đi!”

- Tiên Dung đến nơi rồi kìa, xuống xe đi. _ mẹ cô gọi.
- Vâng ạ.

Vậy là đám cưới của bà chị họ cũng kết thúc đồng nghĩa với việc cô trở về Bắc Kinh gặp anh. Ngày mai là ngày cô được đi chơi với anh, là ngày mà cô mong ước từ lâu. Cứ nghĩ đến điều ấy là dường như cô không ngủ được. Cô cứ lẩn đi lẩn lại, rồi tự cười phá lên. Ai mà nhìn vào chắc tưởng cô mắc bệnh thần kinh mất.

*****

Sáng hôm sau cô dậy từ sớm, vệ sinh cá nhân sạch sẽ rồi vào tủ quần áo tìm xem bộ nào đẹp nhất. Từ trước tới giờ cô luôn trung thành với phong cách cá tính, thế nên trong tủ quần áo của cô toàn là quần bò, áo sơ mi, áo phông. ... Chẳng nhìn thấy bộ váy nào cả. Có mỗi bộ váy hôm nọ mẹ bắt đi xem mặt. Giờ chẳng lẽ mặc lại. Quanh đi quẩn lại, chọn tới chọn lui, cô quyết định mặc quần bò, áo phông đen- trắng, đi giày Adidas cổ cao màu trắng, cột tóc cao. Trông cô lúc này khá cá tính. Xuống nhà cô nhìn thấy mẹ đang nấu com liền bảo với bà:

- Mẹ ơi bố đâu ạ?
- Bố đi làm từ sớm rồi.
- Mẹ à, hôm nay con đi chơi với bạn tiện ăn trưa luôn thế nên mẹ không phải phân com con đâu.
- Đi với ai mà không ăn com vậy?_ Bà hỏi.
- À đưa bạn lâu lâu không gặp mẹ ạ. Thôi con đi đây, con chào mẹ._ nói xong cô chạy vụt ra ngoài, bắt chiếc taxi đến Từ Cẩm Thành.

Cô ngồi ngoài cổng đợi anh trong lòng vui không tả xiết. Cô cứ đi đi lại lại, đứng chán rồi lại ngồi, rồi bỏ điện thoại ra chơi game.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mừng Hụt

Trong lúc ấy Tuấn Khải đang mặc quần áo, chuẩn bị đi thi nghe thấy có tiếng điện thoại:

- Alo, Tuấn Khải hả? Bác Âu Dương Long đây. Hôm nay Na Na nó đến Bắc Kinh để chuẩn bị quay phim ở đây. Cháu ra sân bay đón nó hộ bác nhá. Chắc tầm này nó sắp đến rồi. Mà tiện hai đứa đi chơi với nhau đi, lâu lắm không gặp rồi còn gì. _ Ông Âu Dương gọi điện nhờ Tuấn Khải. Thực ra Tuấn Khải được ông Âu Dương chăm từ lúc anh đóng chung với ông một bộ phim. Ông đã xác định rằng sẽ gả Na Na cho anh vì vậy không biết bao nhiêu lần ông tạo cơ hội cho Na Na ở cùng anh. Nhưng trong thâm tâm anh luôn coi Na Na là em gái, không hề có ý định yêu cô.

- Bác ạ, hôm nay cháu có việc bận nên không thể đón Na Na được, bác thông cảm giúp cháu nhé._ Tuấn Khải trả lời.

- Việc gì mà quan trọng hơn Na Na vậy. Thôi cháu đón nó giúp bác nhé. Bác có việc bận rồi, bác cúp máy đây. Bye cháu_ Chưa để Tuấn Khải trả lời, ông Âu Dương đã tắt máy.

“Chết thật, phải làm sao đây. Hay là nhờ Thiên Ti. Mà không được hôm nay nó còn đi thi nhảy với nhóm. À, hay là Vương Nguyên. Cũng không được hôm nay nó phải chụp quảng cáo. Sao bây giờ?” Tuấn Khải vò đầu bứt tai không biết phải làm thế nào. Và cuối cùng anh quyết định đi đón Na Na xong rồi đến chỗ Tiên Dung. Vì đón Na Na cũng không mất nhiều thời gian.

Sau khi đưa Na Na về khách sạn cất đồ Tuấn Khải định đến Từ Cẩm Thành thì bị cô giữ lại:

- Tuấn Khải, anh đi đâu đấy?
- Hôm nay anh có việc bận thế nên không đi chơi được, em ở lại khách sạn nghỉ ngơi đi._ Tuấn Khải có tìm lý do.

- Không được, anh phải đi chơi với em nếu không em sẽ mách bố._ Na Na nói.

- Thực sự là hôm nay anh có việc bận. Anh... Chưa để Tuấn Khải nói xong cô đã lôi anh một mạch đến trung tâm thương mại. Chơi đủ thứ chán chê, rồi bắt anh đi xem phim cùng. Anh nhìn đồng hồ lên rồi lẩm bẩm: “Chết đã 10h rồi. Tiên Dung ở đó thì biết làm sao đây. Trời nắng thế này lờ như ốm thì sao?. Hay mình thử gọi điện cho cô ấy xem thế nào.” Tuấn Khải định cho tay vào trong túi lấy điện thoại thì nhớ ra là anh để điện thoại ở nhà. Quay sang mượn điện thoại Na Na cô cũng bảo để ở nhà. Xem phim xong Na Na lại bắt anh đi ăn cùng mình đến tận 2h chiều mới xong.

**** Trong lúc đó****

Đã 2 tiếng đồng hồ rồi mà anh vẫn chưa đến. Cô gọi đến chục cuộc nhưng không thấy ai nhấc máy. Cô tự nhủ chắc là do anh có việc đột xuất, đợi thêm chút nữa là anh sẽ tới không biết bao nhiêu lần. Cô đợi anh đến 2 rưỡi chiều nhưng vẫn không thấy gì. Bỗng cô cảm thấy hơi chóng mặt, thấy người mình nhũn ra không còn sức chịu đựng, rồi cô lảo ra đất, mọi thứ xung quanh cô dần biến mất. Một màu đen bao phủ... Trước khi ngất cô nghe thấy tiếng ai đó gọi mình. Nhưng đó không phải tiếng của anh:

- Cô gì ơi, tỉnh lại đi. Ai gọi cấp cứu giúp cô ấy đi.

Khi xe cấp cứu vừa lảo bánh cũng là lúc xe anh đến nơi. Anh chạy xuống tìm cô nhưng không thấy cô đâu cả. Anh tìm mãi tìm mãi nhưng kết quả vẫn là con số 0. Anh tự nhủ: “Chắc là cô ấy về rồi”. Anh lên xe phi nhanh về nhà cầm điện thoại gọi cho cô nhưng đáp lại anh là tiếng “tút tut” dài. Bỗng anh quản lý gọi đến:

- Tuấn Khải mau đến đây thu âm đi.

- Vâng em đến ngay.

*****

- Cô gì ơi, cô tỉnh rồi hả? Bác sĩ ơi, cô ấy tỉnh rồi.

Cô cố gượng dậy, tay ôm lấy đầu:

- Đây là đâu? Ông bà là ai? _ Tiên Dung nhìn thấy bà lão bên cạnh.

- À, cô bị ngất ở cổng Từ Cẩm Thành nên tôi đưa cô vào đây. Giờ cô thấy thế nào rồi? Cô tỉnh rồi thì tôi xin về trước đây. Mà tôi báo với gia đình cô rồi, họ sẽ đến ngay_ Bà lão cười hiền từ giải thích.

- Vậy ạ. Cháu cảm ơn bà nhiều._ Cô cười nhẹ.

- Tôi về trước đây._ Bà lão vừa đi thì bác sĩ bước vào.

- Do cô đứng nắng nhiều và nhịn đói nên bị suy nhược cơ thể. Nhưng bây giờ thì không sao rồi.

- Cháu cảm ơn bác sĩ.

- Tiên Dung con sao vậy? _ Bố mẹ cô từ ngoài chạy vào hỏi.

- Con chỉ bị nhức đầu một chút thôi ạ._ Cô lấy cớ.

- Ông bà là người nhà của bệnh nhân hả?

- Vâng, tôi là bố của cháu._ Bố cô trả lời.

- Vậy mời anh theo tôi làm thủ tục.

Bố cô đi thì mẹ cô hỏi:

- Con có nhức đầu lắm không?

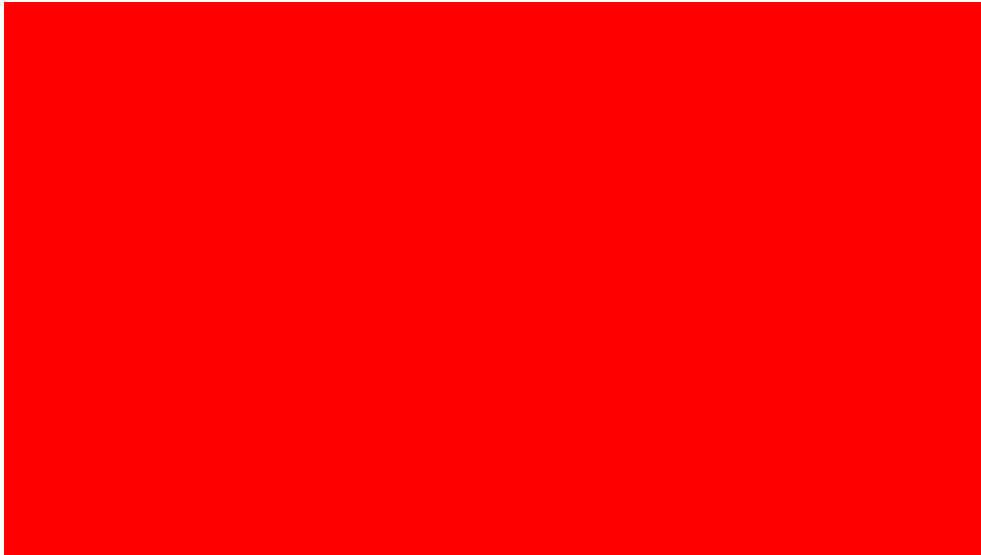
- Dạ con không sao, con khỏe rồi. Mình về nhà đi mẹ

- Ủa đợi bố làm xong thủ tục rồi mình về. Mà bạn con đâu?

- À nó.. nó về rồi ạ.

- Hai mẹ con về thôi._ Bố cô gọi

Chương 9: Hộp Báo

Vừa lên đến phòng thì cô rút điện thoại ra xem lịch sử cuộc gọi thấy 15 cuộc gọi bị nhỡ từ anh. Trong phút chốc cô thấy giận anh, không có ý muốn gọi lại cho anh, cô tạm thời muốn quên đi anh... Chán nản cô mở laptop ra xem tin tức. Ngay từ trang đầu tiên cô đã thấy dòng chữ to tướng: Vừa đến Bắc Kinh, Âu Dương Na Na bị bắt gặp hẹn hò với TFBoys Vương Tuấn Khải”. Click vào cô thấy nhiều tấm ảnh của anh và Na Na. Từ 8h sáng là ảnh anh cùng Na Na ở sân bay, có vẻ như anh nói chuyện rất vui vẻ. Rồi còn có cả ảnh anh cùng cô ấy vào khách sạn, đến trung tâm thương mại, xem phim, ăn uống... Tìm cô bỗng nhói lên từng cơn. Cô nở một nụ cười chua chát như tự chế giễu bản thân. Hóa ra anh muốn cho cô leo cây, hóa ra là do cô tưởng bỏ, anh không hề yêu cô. Người anh yêu là Na Na kia mà. Vậy tại sao ngay từ đầu anh không nói rõ với cô lại còn tỏ ra bí ẩn để rồi giờ đây một mình cô ôm trái tim tan nát. Thế mà cô còn nghĩ đến chuyện anh thích cô. Đúng là hoang đường. Ngay từ đầu cô đã biết rằng mình không thể bên anh nhưng sao cô vẫn lún chân vào. Cô quả thực rất ngốc. Nhìn lại mình xem, từ trên xuống dưới không có gì nổi bật cả. Xinh đẹp không, cao ráo không, học giỏi cũng không... Cô vốn không hợp với anh. Anh và cô ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nhìn Na Na kia, cô ấy học giỏi, xinh đẹp, gia cảnh tốt. Nếu đem cô ra so sánh thì chắc chắn cô sẽ thua. Thôi mọi việc sẽ chấm dứt ở đây, cô sẽ mãi mãi là Tứ Diệp Thảo, cô sẽ không bao giờ mơ mộng đến anh nữa. Từ nay về sau cô sẽ thăm ung hộ, chúc phúc cho anh.

Một tuần trôi qua, cô sống trong bóng tối. Cô không chịu bước chân ra khỏi phòng. Mẹ cô cũng rất lo lắng nhưng hỏi là cô chum kín chắn lại không chịu trả lời. Một tuần qua anh gọi cho cô đến nghìn cuộc nhưng cô chẳng bắt máy cuộc nào. Anh rất muốn đến gặp cô để giải thích mọi việc nhưng lại không thể vì cứ bước ra ngoài một bước là cánh phóng viên lại bu kín lại, không cho anh đi. Và hôm nay anh quyết định mở một cuộc họp báo nói rõ ràng chuyện này.

- Kính thưa quý vị, hôm nay chúng tôi mở một cuộc họp báo để nói rõ về chuyện hẹn hò của Vương Tuấn Khải. Xin mọi người hãy ghi lại đúng những gì chúng tôi sẽ nói sắp tới. _ Anh quản lý của TFBoys lên phát biểu.

- Chào mọi người tôi là TFBoys Vương Tuấn Khải. Suốt một tuần qua mọi người chắc hẳn rất thắc mắc về chuyện giữa tôi và Âu Dương Na Na. Vậy thì hôm nay tôi sẽ nói rõ mọi chuyện. Tôi và Na Na không hề có quan hệ gì hết, từ trước tới nay tôi chỉ coi cô ấy như một người đồng nghiệp, không có chút tình cảm riêng tư nào cả.

- Tiên Dung, Tuấn Khải đang nói rõ vụ hẹn hò này, mau ra xem đi. _ Bố cô giục.

- Tại sao con phải xem chứ, đó đâu phải việc của con. _ Tiên Dung ngồi im trong bếp.

- Không xem cũng được. _ Ông Mạc nhìn vào bếp xem biểu hiện của cô con gái, cố bật tiếng to hơn.

- Đó đều là sự hiểu lầm... _ Tiếng Tuấn Khải nói trong TV vang tận vào trong gian bếp. Nghe thấy vậy, cô nhếch mép cười nhạt: “Hiểu lầm? Đúng là giả dối”

- Hiểu lầm? Vậy toàn bộ bức ảnh trên mạng cậu giải thích thế nào? _ Tiếng cô phóng viên phát ra cũng chính là câu hỏi cô muốn hỏi anh.

- Chẳng lẽ chúng tôi không thể đi chơi cùng nhau với tư cách là bạn bè sao. _ Tuấn Khải hơi mất bình tĩnh.

- Cậu từng nói là đã có người yêu. Liệu người đó có phải Âu Dương Na Na không? _ Tiên Dung ngồi trong bếp cứ ngẩn tai lên hóng.

- Na Na không phải người yêu của tôi. Người tôi yêu là một cô gái bình thường không liên quan tới Showbiz.

-Oh...._ một người trong buổi họp báo ngạc nhiên nhìn anh, nhiều tiếng rì rầm vang lên.

- Chắc hẳn cô ấy là một người con gái rất tuyệt. Vậy cậu có thể cho chúng tôi biết danh tính của cô gái đó không?_ Một nhà báo khác lên tiếng. Tiên Dung ngồi nghe cũng có chút nóng lòng muốn biết.

- Cô ấy họ Mạc còn tên cụ thể thì tôi xin giữ bí mật_ Tiên Dung ngồi đơ mắt 5s mới định hình lại sự việc. “Họ Mạc? Liệu có phải là mình không?”. Trong cô

bỗng thấy vui vui, cảm giác khó tả xâm chiếm lấy cô. Nhưng nhớ lại những gì xảy ra cô lại thấy khó chịu trong lòng, bỗng chốc tim nhói lên từng cơn.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giải Thích

Buổi họp báo kết thúc, Tuấn Khải chạy ra ngoài rút điện thoại ra gọi chổ Nguyễn -Ti:

- Tôi nay bằng mọi cách hai đứa giúp anh giải thích với Tiên Dung nhé.

- Hả? Nhưng giải thích bằng cách nào?_ Nguyễn hỏi.

- Anh đang hỏi hai đứa mà. Với lại những chuyện như thế này anh không biết phải giải quyết thế nào nữa._ Khải gãi đầu.

- Ồ hay làm như phim Hàn ấy._ Nguyễn đưa ra ý kiến.

- Cậu hâm à, sến chết đi được._ Ti cốc đầu Nguyễn.

- Hay anh hẹn cô ấy chỗ nào đó rồi giải thích cho “nàng” nghe là được._ Thiên Ti nói chen.

- Gọi điện cho cô ấy dễ như em nói thì anh đã chẳng mượn các em.

- Anh cứ cố gọi đi, không gọi được thì để lại lời nhắn..._ Thiên Ti đang nói thì Vương Nguyên chen vào:

- Anh nhớ là phải nói suốt suốt một tí. À câu cuối phải nói là “Không gặp không về” như thế “nàng” sẽ đổ gục trước anh.

- Thôi đi ông tướng, cuồng phim Hàn thế cơ à?_ Ti liếc xéo.

- Thôi bye hai đứa, anh hỏi người khác đây. Hỏi hai đứa mất công lắm_ Tuấn Khải tắt máy gọi cho Tiên Dung.

“Tút...Tút... Quý khách vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng “Bíp”. Tuấn Khải căng thẳng cầm điện thoại. Lòng anh lúc này rất rối không biết nên nói làm sao. Lần này anh phải can đảm lên, nếu cứ như thế này chắc chắn anh sẽ mất đi người mình yêu:

“Tiên Dung à, cả tuần nay em không nghe máy khiến anh rất buồn. Có lẽ em vẫn đang rất giận anh, không muốn nghe anh giải thích. Nhưng xin em hãy cho anh một cơ hội để nói với em ba chữ. Chỉ ba chữ thôi. Nếu em có chút tình cảm với anh thì hãy đến gặp anh ở sân chơi đầu đường nhà em. Anh sẽ ở đó đợi em cho đến khi nào em tới. Không gặp không về. Bíp”

Nghe xong tin nhắn, Tiên Dung như chết lặng, cô rất muốn đến gặp anh nhưng cũng rất sợ như lần trước. Sợ anh bảo cô đợi nhưng lại vui vẻ cùng người con gái khác, sợ đến đó lại không gặp anh. Kết luận lại rằng cô sẽ không đi gặp anh. Không bao giờ đi gặp anh.

*** 10h30***

- Liệu anh ta có đến thật không nhỉ? Nếu đến... Mà muộn thế này anh ta còn ở đó không. Giờ đang có gió (Gió chớm thu) nhờ ồm ra đấy thì sao. Bỗng điện thoại cô rung lên. “Số lạ? Là ai đây”. Không suy nghĩ nhiều cô đưa máy lên nghe.

- Alo? Ai đấy ạ?

- Tiên Dung hả, tôi Vương Nguyên đây, cậu đã đi gặp đại ca chưa vậy?

- Tôi sẽ không đi gặp anh ta. _ Tiên Dung tỏ ra cương quyết nhưng bên trong thì khá rối bời.

- Coi như tôi xin cậu, cậu đi gặp đại ca đi. Anh ấy đợi từ lâu lắm rồi đấy. _ Vương Nguyên giọng khẩn cầu.

- Từ bao giờ? _ Tiên Dung tỏ ra lo lắng hơn.

- Từ 7h tối. Anh ấy vẫn đang chờ cậu mau đi đi.

- Tôi...

- Cậu không đi cũng được, nhưng để mất rồi thì đừng hối tiếc. Тут _ Thiên Ti giật điện thoại nói bằng giọng lạnh lùng nhất có thể rồi cúp máy.

- Thiên Ti cậu làm cái quái gì vậy. Tôi đang nói chuyện sao cậu lại giật điện thoại của tôi. _ Vương Nguyên cau mày lại.

- Nói thật nhá. Cứ cái kiểu khẩn cầu của cậu thì cô ấy còn rùm rà chán. Rút khoát theo cách của tôi là tốt nhất. _ Thiên Ti chăm chú nhìn điện thoại không thèm ngó lên.

- Nhưng phải công nhận là vừa rồi cậu nói chuyện oai thật đấy. Lạnh lùng quyết đoán ghê. _ Vương Nguyên cười.

- Cậu cũng học theo tôi đi là vừa.

- Còn lâu. Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tổ Tình

Tuần Khải đã ngồi đó chờ bốn tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng quen thuộc đâu cả. Trời ngày một lạnh nhưng anh vẫn không khuất phục. Anh phải đợi cho đến khi cô tới.

- Anh còn định đợi đến bao giờ? _ Một tiếng nói vang lên. Theo phản xạ anh quay lại.

- Tiên Dung em đến rồi à. _ Khải ca lộ rõ sự vui mừng.

- Chẳng qua là Vương Nguyên gọi điện bảo anh đợi lâu rồi nên em mới đến. Anh... anh muốn nói gì thì nói đi, em còn nhiều việc bận lắm.

- Anh muốn giải thích với em về việc kia. Thực ra mọi chuyện không như em nghĩ đâu. Là tại anh nghĩ đón cô ấy chỉ một chút thôi rồi đến chỗ em vẫn kịp, nhưng ai ngờ cô ấy... cô ấy bắt anh đi hết chỗ này đến chỗ nọ. Là lỗi của anh, anh xin lỗi. Thực sự... _ Tuần Khải cứ rối lên, cố nhìn biểu cảm của Tiên Dung nhưng khuôn mặt cô vẫn không thay đổi gì cả.

- Em đã đợi ở đó bao lâu? _ Tuần Khải hỏi cô.

- Bao lâu thì cũng đâu quan trọng. _ Cô nói một cách lạnh lùng. _ Anh nói xong rồi, em về đây. _ Tiên Dung quay bước đi thì một vòng tay từ đằng sau ôm trọn lấy thân hình bé nhỏ của cô. Còn cô thì bất ngờ hết cỡ:

- Đứng đi. Anh vẫn còn điều chưa nói. Anh thích em... À không. Anh yêu em. _ Nói đến đây vòng tay anh xiết chặt hơn như không muốn cô rời xa.

- Yêu? Yêu mà anh bắt tôi đứng đó đợi anh suốt 6 tiếng đồng hồ trong khi anh đang vui vẻ với người khác sao? _ Vừa nói cô vừa đâm vào vai anh. Tuần Khải giữ lấy hai tay cô và kéo cô vào lòng mình.

- Anh xin lỗi, là anh sai. Tha thứ cho anh nhé. Anh thực sự yêu em, thực sự rất yêu em. _ Tiên Dung vừa cười vừa khóc, vòng tay ôm lấy anh. Đáp lại anh bằng câu nói:

- Wang Jun Kai! Wo Ai Ni.

Trong khi đó hai tên quỷ nhỏ Ti-Nguyên đứng đằng sau lùm cây dơ máy ảnh lên quay rồi cười khúc khích:

- Bao giờ hai người này lấy nhau, đăng clip này lên thì phải hot lắm đây. Úi giời, hình ảnh sắc nét, âm thanh đủ nghe. Phải gọi là tuyệt. Chắc lượt view sẽ cao lắm đây. _ Vương Nguyên ngồi nhìn thành quả của mình, cười mãn nguyện.

- Cậu thật là... để đại ca biết thì chết. Nhưng mà dùng cái này đe dọa ông ấy có khi được ăn cơm chùa dài dài đây. _ Thiên Ti cười lớn hòa theo. Nghe thấy có tiếng động sau lùm cây. Tiên Dung đẩy anh ra rồi tiến lại gần đó. Đang định ngó vào xem thì Nguyên hét lên:

- Chạy nhanh, kéo chết bây giờ. _ Thế là Nguyên- Ti bán sống bán chết chạy trước mặt kệ Tiên- Khải đuổi theo sau.

- Đứng lại, không thì tôi giết cả hai cậu đây. _ Tiên Dung vừa thở vừa chạy.

- Đưa cái máy đây hai đứa kia. _ Khải hét.

Thế là bốn người họ cứ rượt đuổi nhau hết cả cái xóm đấy khiến không gian yên tĩnh của buổi đêm trở lên "háo nhiệt".

*** Sáng hôm sau***

"Tĩnh Tĩnh". Điện thoại Tiên Dung có tin nhắn tới. Cô dụi dụi mắt vợ lấy chiếc điện thoại. Không biết ai nhắn tin mà sớm dữ thế mới có 4h sáng, cô nhìn vào điện thoại thấy tên Tuần Khải chọt giật mình.

{ Dậy chưa? }

{ Giờ mới dậy nè. Sao anh lại gọi sớm vậy? }

{ Anh đang ở dưới nhà em, mau thay quần áo rồi đi thể dục với anh }

{ Thể dục gì mà sớm thế }

{ Thế đi muộn cho người ta đăng báo à. Không nói nhiều nữa, xuống lẹ đi }

Xem xong tin nhắn, Tiên Dung vội vàng vào thay quần áo rồi chạy tuốt xuống nhà không quên đi rón rén để tránh bố mẹ nghi ngờ.

Chương 12: Làm Quản Lí Của Tuấn Khải- Rắc Rối Kéo Đến

- Đại ca, xuống rồi nè._ Tiên Dung vỗ vai anh.
  - Hôm qua ngủ ngon không?_ Khải vừa đi vừa nói.
  - Ngon._ Tiên Dung trả lời
  - Ngon á? Được người ta tỏ tình vui quá chắc gì đã ngủ được.
  - Xì, vẫn ngủ được.
  - Em đúng thật là... Bọn anh sắp về Trùng Khánh diễn đấy, đi xem không?
  - Xem sao được em phải ở nhà đi xin việc. Ra trường rồi phải tính đến việc đi làm chứ.
  - Nay quản lí của anh sắp “nghỉ hưu” rồi. Em làm quản lí của anh nhá.
  - Quản lí? Em biết gì về nghệ thuật đầu mà quản lí. Với lại làm quản lí của TFBoys Vương Tuấn Khải cũng là một vấn đề nặng nề đấy.
  - Nặng nề gì, chỉ có đi lấy tiền của bọn anh về, rồi đi theo anh 24/24 chứ có làm gì nặng nề đâu. Với lại như thế chúng mình sẽ gần nhau hơn_ Khải nháy mắt.
  - Xem đã._ Tiên Dung chẹp miệng.
  - Xem xét gì. Tí anh gọi điện cho giám đốc._ Nói xong anh cầm chặt tay cô rồi dứt vào túi áo mình đi tiếp đoạn đường còn lại.
- *** Tại công ti TF***
- Giám đốc, em tìm được quản lí mới rồi._ Tuấn Khải nói.
  - Ai vậy?_ Giám đốc vẫn cúi đầu vào máy tính.
  - Là con gái. Nếu anh đồng ý chiều nay em sẽ gọi cô ấy tới.
  - Được, nếu là Vương Tuấn Khải đề xuất thì anh không có lí do gì từ chối. Chiều nay đưa cô ấy đến đây nhé._ Giám đốc xen hai tay vào nhau ngẩng mặt lên nhìn Tuấn Khải.
  - Cảm ơn anh, bây giờ em xin phép ra ngoài._ Nói xong Tuấn Khải đứng dậy ra ngoài.
- “Reng Reng”. Điện thoại Tuấn Khải đổ chuông, không suy nghĩ nhiều anh nhấc máy:
- Có chuyện gì không Na Na?
  - Anh đến công viên Bắc Hải đón em được không?_ Na Na trả lời.

- Ủ, đợi anh một chút.
  - À vụ hẹn hò ấy... Ai là người anh yêu? _ Na Na hỏi có chút chần chừ. Tuấn Khải im lặng một hồi mới chịu lên tiếng.
  - Cái này em không cần biết, giờ anh đến đón em ngay. _ Nói xong anh dập máy rồi lên ô tô đến công viên Hải Bắc.
- “Reng Reng”. Điện thoại anh lại rung lên nhưng lần này là do Tiên Dung gọi.
- Có chuyện gì không, Tiên Dung ?
  - Tuấn Khải, bây giờ qua nhà em ăn cơm được không ? Hôm nay em ăn cơm một mình. _ Tiên Dung cười.
  - Bây giờ hả ? Chết thật, anh bận mất rồi. Để dịp khác được không ? _ Khải là người không bao giờ thất hứa. Anh đã hứa với Na Na rồi nên tạm thời phật lòng Tiên Dung.
  - Ủ thôi vậy. _ Dung cười trừ.
  - À anh giám đốc đồng ý gặp em đấy. Chiều nay anh qua đón em đến TF Entertainment nha.
  - Ok, đại ca.
- *** Tại công viên Bắc Hải***
- Na Na, mau lên xe thôi. _ Tuấn Khải kéo kính ô tô xuống.
  - Ok. Giờ mình đi ăn nhé. _ Na Na nhảy tót lên xe.
  - Thôi anh phải về công ti. Em về khách sạn trước đi.
  - Ủm, em biết rồi.

Ở nhà Tiên Dung chẳng biết làm gì ngoài cách mở máy lên xem tin tức. Dòng chữ to phác khiến cô có chút nhoi nhói ở tim.

{ HOT : TFBoys Vương Tuấn Khải đón Na Na ở công viên Hải Bắc }

Anh lại lừa dối cô một lần nữa. Hóa ra anh không đến ăn cùng cô là do Na Na. Tại sao anh không nói cho cô biết chứ ? Nhưng suy nghĩ lại, cô là người yêu của anh thì phải tin anh chứ. Chắc là anh có lí do khó nói thôi. Nhất định cô phải tin tưởng anh ấy...

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đến Tf Entertainment

Chiều.

- Tiểu Dung anh đang ở dưới nhà mau xuống đi._ Khải gọi điện cho Tiên Dung.
- Đợi em một chút._ Nói xong cô ba chân bốn cẳng chạy xuống.
- Lên xe đi._ Khải mở xe cho cô không quên để ý đến mấy tay phóng viên nhưng may mắn là không có ai.
- Anh xin lỗi vì trưa nay không thể đến ăn._ Tuấn Khải vừa lái xe vừa nói.
- Không... không sao đâu._ Tiên Dung nói có chút khách sáo, cô không nhìn anh mà nhìn ra ngoài đường.
- Sao cứ nhìn ra ngoài thế ?_ Tuấn Khải nhìn cô.
- Nhìn ra ngoài để nhớ đường đến “ công ti mới” ấy mà_ Cô cười trừ.
- Đến nơi rồi. Đứng đây đợi anh, anh cất xe đã._ Cô đứng cửa công ti đợi anh thì gặp Ti- Nguyên.
- Aida, ai đây ta ? Sao cậu lại ở đây ?_ Vương Nguyên cười với Dung.
- Mình đi thử việc._ Tiên Dung trả lời.
- Thử việc ? Việc gì_ Nguyên nhìn cô thắc mắc.
- Quản lí cho Tuấn Khải đúng không ?_ Ti lên tiếng.
- Sao cậu biết ?_ Nguyên- Dung đồng thanh.
- Đoán ấy mà. Thôi bọn tôi vào trước đây. Bye Bye_ Nói xong Thiên Ti kéo Vương Nguyên đi.
- Đi chậm thôi, sao phải nhanh thế._ Tiên Dung nhìn theo chỉ biết cười vì tính trẻ con của Vương Nguyên.
- Để anh đưa em lên phòng giám đốc.
- Vâng._ Cô vừa đi vừa nhìn xung quanh công ti. Thực sự ở đây rất đẹp, có rất nhiều poster của TFBoys và nhiều nhóm khác. Thoắt cái cô đã lên đến phòng giám đốc.
- Giám đốc, đây là quản lí mà em muốn giới thiệu._ Khải giới thiệu cho anh giám đốc xem.
- Oa, quản lí cậu giới thiệu xinh đẹp đấy chứ. Mời ngồi._ Anh giám đốc chìa tay mời cô.
- Cảm ơn anh.
- Em tên gì vậy ?_ Anh giám đốc rót trà hỏi Tiên Dung.
- Dạ em là Mạc Tiên Dung.
- Mạc Tiên Dung ?
- Sao hả anh ?_ Cô hỏi lại khi thấy thái độ lạ lạ của giám đốc.
- À, không có gì. Tên hay đấy._ Anh cười trừ_ Nếu là người do Tuấn Khải giới thiệu thì có lẽ không phải chê. Em sẽ có 15 ngày thử việc. Qua 15 ngày ấy em sẽ thành nhân viên chính thức. Giờ em điền thông tin vào đây._ Giám đốc tiến lại bàn làm việc rút ra một tờ giấy đưa cho cô. Sau khi hoàn thành thủ tục, Tiên Dung xin phép về trước còn Tuấn Khải phải trở lại phòng tập.
- Tuấn Khải, anh đã đọc tin tức hôm nay chưa?_ Vương Nguyên chạy đến chỗ Khải.
- Sao?
- Nhìn này_ Nói xong anh đưa chiếc Ipad trước mặt Khải. Mặt cậu bỗng chốc tối sầm lại khi nhìn thấy dòng chữ { TFBoys Vương Tuấn Khải đón Na Na tại công viên Hải Bắc}
- Tiên Dung đã biết chưa?_ Thiên Ti hỏi Khải.
- Cô ấy hay đọc báo chắc là biết rồi. Thảo nào hôm nay lại lạ thế.
- Mệt chưa, mới giải thích xong giờ lại phải giải thích._ Nguyên tắt Ipad nhìn Khải.

- Anh gọi điện thử xem nào._ Nghe Thiên Ti nói, Tuấn Khải vội rút điện thoại gọi cho cô ấy.
- { Alo, có chuyện gì không, Tuấn Khải?}_ Tiên Dung nghe máy.
- {Em đã đọc tin tức chưa}_ 3s sau Tiên Dung mới trả lời.
- {Em xem rồi}
- { Anh xin lỗi thực ra...}_ Chưa để Tuấn Khải nói hết Tiên Dung đã chen vào.
- { Em đồng ý yêu anh rồi thì em phải tin anh. Em biết anh có lí do nên mới làm vậy. Em không giận đâu}
- { Thật sao}
- {Tất nhiên. Thôi em bận rồi bye nha}
- { Cảm ơn em, Tiên Dung}
- May quá, cô ấy không trách anh._ Khải cười tươi lộ rõ hai chiếc răng khểnh.
- Tiên Dung tốt bụng thật, vào cô gái khác chắc giận lâu rồi._ Nguyên nói.
- Thôi tập đi._ Thiên Ti lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lần Đầu Đi Máy Bay

- Mẹ ơi, mẹ à._ Tiên Dung không biết từ đâu chui ra, nhảy vào lòng mẹ.
- Có chuyện gì? Định xin tiền hay sao mà gọi mẹ ngọt sớt thế?_ Mẹ vừa gấp quần áo vừa nhìn cô.
- Làm gì có, con lớn rồi chẳng lẽ cứ gọi mẹ là xin tiền chắc._ Tiên Dung chu mỏ cãi lại.
- Thế rốt cuộc là chuyện gì?
- Con có việc làm rồi._ Dung cười tươi.
- Thật á. Thế con làm việc gì ?_ Mẹ cô có đôi chút ngạc nhiên bởi xã hội hiện nay xin việc đâu phải là dễ. Hở ra là người ta đòi tiền, hết tiền này đến tiền nọ. Suy đi tính lại cũng mất mấy chục nghìn tệ.

- Thực ra việc này không phải sở trường của con, nhưng nó cũng liên quan đến tiền nên con nghĩ không có gì khó cả. _ Tiên Dung trình bày một thôi một hỏi.

- Tóm lại là việc gì ?

- Con làm quản lí cho Tuấn Khải. _ Tiên Dung cười lớn.

- Quản lí ? Quản lí là làm cái gì ? _ Mẹ cô tò mò.

- À là đi theo Tuấn Khải 24/24, chăm sóc anh ấy, khi nào anh ấy hoàn thành công việc thì mình bàn giao tiền bạc. Đại khái là thế. _ Tiên Dung chép miệng.

- Nhưng công việc ấy đâu phải sở trường của con. Liệu... _ Mẹ cô có chút lo lắng.

- Mẹ yên tâm đi, với con không có gì là khó cả. _ Cô cười như trấn an bà.

- Nếu con đã quyết định như vậy thì mẹ không phản đối. Thế sau này con ít ở nhà hơn à?

- Vâng, nhưng mẹ yên tâm đi con tự biết chăm sóc bản thân mà. Thôi mẹ ngủ đi, con về phòng đây. Mẹ ngủ ngon nha. _ Cô đứng dậy khép cửa phòng vẫn không quên hôn lên trán mẹ.

Về phòng cô mở điện thoại ra gọi cho Tuấn Khải:

- Đại ca ngủ chưa?

- May quá anh đang định gọi cho em. _ Tuấn Khải cười.

- Có chuyện gì hả anh? _ Dung tò mò.

- Ủ, ngày kia chúng ta sẽ về Trùng Khánh, em mau sắp xếp đồ đi. Chuyến này vừa đi lưu diễn vừa quay MV đấy. _ Khải nhắc nhở.

- Em biết rồi. Cũng muộn rồi đại ca đi ngủ đi.

- Ủ, em cũng ngủ đi. À, em đừng gọi anh là đại ca nữa, nghe cứ sao sao đấy.

- Hờ, em quen rồi. Thôi chúc đại... à chúc anh ngủ ngon.

- Chúc em ngủ ngon. _ Nghe xong lời chúc của anh, cô thấy vui trong lòng. Chuyện này đối với cô như một giấc mơ. Ban đầu cô được gặp anh rồi được anh tỏ tình, bây giờ lại được anh chúc ngủ ngon... Với cô những gì xảy ra trước mắt y như câu chuyện cổ tích.

Chớp mắt đã đến ngày cô đến Trùng Khánh cùng TFBoys. Đây là lần đầu cô ngồi máy bay, cảm giác rất lạ, có gì đó sợ sợ nhưng cũng khá thú vị. Sau khi sửa soạn từ nhà cô lại chạy xe đến công ti, mọi người đều đã đông đủ ở trước cổng TF.

- Mọi người đã đến đủ chưa? _ Anh Tân Minh lên tiếng.

- Đủ. _ Mọi người đồng thanh.

- Xuất phát. _ Anh Tân Minh vừa nói xong thì mọi người leo lên xe. Nếu tính cả đoàn là có 3 xe. Xe thứ nhất và xe thứ hai chở đạo diễn, quay phim biên kịch... còn xe thứ ba chở TFBoys cùng với quản lí của ba thành viên.

- Có hồi hộp không? _ Tuấn Khải ghé vào tai cô.

- Không ạ. Mà hồi hộp cái gì? _ Cô trả lời.

- Khô... không có gì. _ Nói xong anh quay đi chỗ khác.

Sau 30' trên xe ô tô, cuối cùng họ cũng đến nơi. Họ nhanh chóng làm thủ tục rồi lên máy bay. Tiên Dung nhanh chóng chọn cho mình chỗ ngồi gần cửa sổ để có thể nhìn ra bên ngoài.

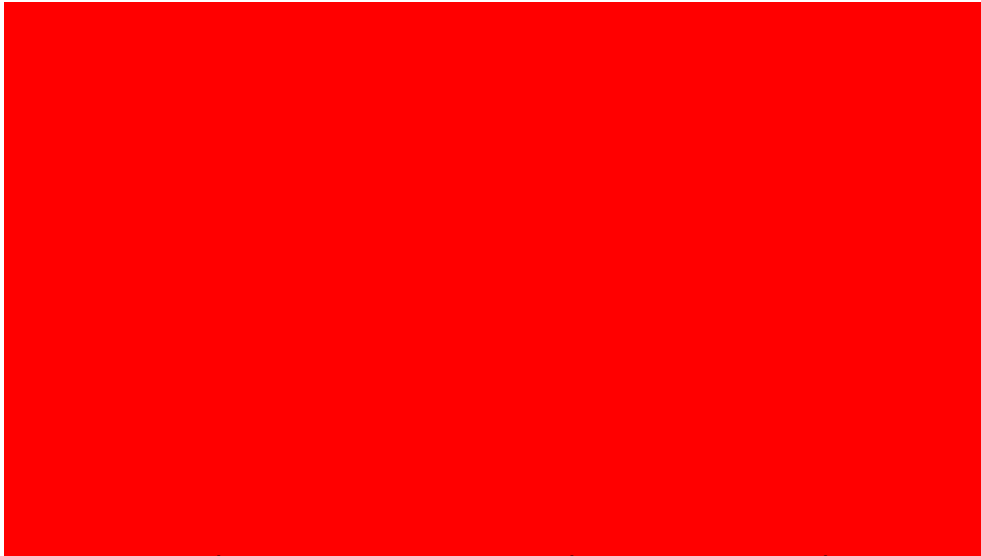
“Bịch”. Cô nhìn sang bên cạnh thì thấy Tuấn Khải chậm chễ chiếm cái ghế bên mình.

- Ai cho anh ngồi đây. _ Cô nhìn Tuấn Khải.

- Máy bay nhà em à. Đây là chỗ công cộng anh thích ngồi đâu thì ngồi. _ Khải vênh mặt.

- Xí không thèm nói với anh. _ Nói xong cô rút điện thoại ra rồi đeo headphone vào tai nghe những bài hát quen thuộc.

Chương 15: Trùng Khánh! Tôi Tới Đây

Máy bay vừa cất cánh được 30' thì cô cảm thấy chóng mặt, khó chịu, lại còn buồn nôn nữa. Bây giờ cô muốn vào nhà vệ sinh ngay nhưng chân tay cô cứ mềm nhũn như cọng bún thiêu, không có chút sức lực nào cả. Thấy Tiên Dung có vẻ không ổn Tuấn Khải vội quay ra:

- Tiểu Dung em sao vậy?
- Chóng... mặt... quá_ Cô nói trong sự mệt mỏi.
- Chắc là say máy bay rồi._ Khải lăm bắm rồi đưa cho cô cái túi.
- Nôn đi, sẽ thoải mái hơn đây._ Anh vỗ vỗ lưng cô.

“Oe, Oe” Cô cứ thế nôn vào túi, cảm giác đúng là đỡ hơn thật, thoải mái hơn rất nhiều. Sau một hồi vật vã, cô lại ngẩng đầu lên ngủ. Tuấn Khải nhìn cô nôn cũng thấy kinh kinh, nhưng không thể trách cô được, bởi cô đang say mèm. Nhìn cô ngủ ngon lành, anh chỉ biết cười tủm. Bỗng chốc cái đầu cô rơi trong không trung nhanh chóng anh lấy tay đỡ lấy đặt lên vai mình rồi véo nhẹ mũi cô:

- Làm quản lí để chăm sóc anh thế mà lại để anh chăm sóc, đúng là ngốc mà._ Anh cười nhẹ rồi dựa đầu mình lên đầu cô.

1 tiếng sau

- Aida, ngủ ngon quá._ Tiên Dung vươn vai quên không để ý người bên cạnh khiến anh suýt ngã.
- Tiểu Dung, em làm cái gì vậy ?_ Khải xoa xoa cổ.
- Ồ, em xin lỗi._ Cô chấp hai tay vào nhau
- Hết say rồi sao ?_ Anh hỏi cô.
- Cũng đỡ mệt rồi._ Cô cười.

{ Còn 10' nữa là chúng tôi hạ cánh... } (Xin lỗi mình không thuộc câu này, hi)

- Sắp hạ cánh rồi đấy._ Khải nhìn cô.
- Ừm._ Cô vừa nói vừa ăn bím bím.
- Em muốn chết hay sao mà ăn vậy._ Khải giật lấy gói bím của cô.
- Ồ, em đói thì phải ăn chứ._ Dung càn cở cãi.

- Ăn lắm vào rồi lại say.

- Nhưng em đỡ rồi._ Dung nhìn gói bím bím có chút luyến tiếc.

- Anh tịch thu cái này, tí xuống máy bay anh trả._ Nói xong anh đút vào balo của mình. Tiên Dung chỉ biết khoanh tay nhìn anh.

Cuối cùng máy bay cũng hạ cánh, sau khi nhanh chóng làm thủ tục anh Tân Minh thông báo với mọi người:

- Bây giờ chúng ta sẽ về khách sạn nghỉ ngơi một ngày. Ngày mai bắt đầu làm việc._ Mọi người hào hứng lên xe đến khách sạn.

Thoát cái đã đến khách sạn, anh Tân Minh cùng một số người ra quầy làm thủ tục, sau đó quay lại thông báo những người cùng phòng với nhau:

- TFBoys sẽ ở chung một phòng 1028.

.....

- Mặc Tiên Dung ở cùng biên kịch Trương Bảo Châu và Trình Y Vân phòng 1027. Bây giờ mời mọi người lên phòng nghỉ ngơi, 11h tập trung trước sảnh để ăn trưa.

Sau lời thông báo của anh Tân Minh, mọi người ai nấy đều về phòng. Cô cùng hai cô nàng kia vào phòng 1027. Nhìn bảng phòng đối diện thì thấy số “1028”, chẳng phải là phòng TFBoys sao. Trời ông trời đúng là phù hộ cho cô, ở đối diện với phòng TFBoys. Thích quá. Bước vào phòng của mình cô thấy nó khá rộng rãi, thoáng mát, còn có cả ban công nữa.

- Chị trông em lạ lắm? Em mới vào à._ Chị Bảo Châu lên tiếng hỏi cô.

- Dạ? À em mới vào hôm qua, đang trong thời gian thử việc ạ._ Cô vừa kéo hành lí vừa nói.

- Thế em làm gì?_ Chị Y Vân hỏi.

- Dạ, em làm quản lí của Vương Tuấn Khải._ Tiên Dung cười.

- Hà? Quản lí?_ Hai cô nàng cùng nhìn cô ngạc nhiên.

- Vâng, sao hà chị?_ Dung tò mò vì thái độ của hai chị.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đến Nhà Vương Nguyên.

- Vâng, sao hà chị?_ Tiên Dung tò mò vì thái độ của hai chị.

- À tại từ trước đến nay Khải chưa bao giờ để con gái làm quản lí cả. Liệu em với cậu ấy có..._ Chị Bảo Châu nhìn cô cười cười.

- Ấy, chị... chị có ý gì vậy?_ Cô cố lảng tránh ánh mắt của Bảo Châu.

- Sao lại đỏ mặt thế? Khai mau, cô em_Y Vân từ đâu chạy đến nhìn cô.

- Đò đâu... chị cứ đùa... Thôi em ngủ trước nhá, đi máy bay mệt quá. Hi_ Cô chạy vào nhà tắm rồi chạy ra ôm cái giường thân yêu.

“Tình Tình”_ Điện thoại cô rung lên. Là Tuấn Khải nhắn:

{ Ăn trưa xong cùng bọn anh đến một chỗ. }

{ Đi đâu vậy? }

{ Đi rồi biết. Thế nhá }. Vừa kết thúc màn nói chuyện thì chị Bảo Châu gọi cô:

- Tiểu Dung, đi ăn thôi.

- Vâng ạ. _ Cô nhanh chóng xuống tầng 1 tập trung cùng mọi người. Bước vào phòng ăn cô choáng ngợp bởi khung cảnh và mùi vị của thức ăn. Ở đây có rất nhiều đồ ăn, trong đó có rất nhiều món cô thích. Cô chẳng chú ý gì đến hình tượng cả, cứ thấy cái gì ngon là gấp vào đĩa.

- E hèm, con gái nên cân trọng hình tượng một chút._ Tuấn Khải đứng sau cười.

- Đại ca, anh làm cái gì vậy? Cả buổi cô ấy có cái gì trong bụng đâu, phải để cô ấy ăn chứ. Tiên Dung không phải ngại đâu, cứ ăn đi._ Vương Nguyên chen vào.

- Hờ hờ, mình biết rồi._ Nói xong cô cầm đĩa thức ăn đầy ắp trở về bàn.

- Mình ngồi đây được chứ? _ Thiên Ti nhìn cô.

- Tất nhiên._ Cô cười.

- Thế tụi này ngồi được chứ? _ Vương Nguyên và Tuấn Khải nháy mắt.

- Chỗ này là chỗ công ai ngồi cũng được._ Chẳng bận tâm là ai nói cô cứ thế nhòem nhòam ăn chỗ thức ăn kia.

- Ăn từ từ thôi không nghẹn._ Khải vỗ vỗ lưng cô.

- Em biết rồi. Nay anh đừng thân thiết với em quá, kéo người ta nghi ngờ._ Cô nói nhỏ đủ cho bốn người nghe.

- Ủ, hiểu rồi. Nhớ anh dặn cái gì chưa? _ Khải từ tốn ăn.

- Anh dặn cái gì? _ Cô hỏi.

- Đồ ngốc, sao em mau quên vậy? Tí nữa đi chơi cùng bọn anh._ Tuấn Khải nhìn cô trách móc.

- Ủ biết rồi._ Sau khi đánh chén no nê, cô cùng TFBoys đến nhà của Vương Nguyên. Nhà anh không quá to nhưng cũng không quá nhỏ. Nói chung là bình thường.

- Mẹ ơi con về rồi. Chụt chụt, con nhớ mẹ lắm, hihi._ Vương Nguyên chạy đến ôm mẹ vào lòng rồi hôn như con nít.

- Cái thằng này lớn rồi mà còn... Ô Tuấn Khải, Thiên Ti cũng đến à? Còn cô bé này...? _ Bà Vương nhìn cô có chút thắc mắc.

- Chúng cháu chào bác ạ._ Cả ba đồng thanh.

- Mẹ đây là bạn gái con._ Vương Nguyên chạy đến khoác vai cô.

- Bạn gái? _ Bà ngạc nhiên.

- Nguyên đùa ít thôi. Dạ giới thiệu với bác đây là quản lí mới của con._ Khải lên tiếng.

- Chào bác, con là Mạc Tiên Dung ạ._ Cô niềm nở.

- Chào con, trông con xinh xắn quá._ Bà nhìn cô có vẻ ưng ưng._ Thế mấy đứa ăn gì chưa?

- Bọn con ăn ở khách sạn rồi mẹ ạ. Ở bố đâu mẹ? _ Vương Nguyên ngồi bóp vai bà.

- Bố đi ăn tiệc với bác Trịnh rồi. Thôi chắc mấy đứa mệt rồi mau đi nghỉ đi._ Bà đứng dậy._ Mẹ cũng phải ngủ đây._ Nói xong bà đi vào phòng mặc cho bốn người họ phá phách.

- Không biết lần này ai là diễn viên của bọn mình nhỉ? _ Nguyên vừa xem TV vừa nói.
- Thấy bảo hình như là... Âu Dương Na Na. _ Thiên Ti chèn vô.
- Na Na? _ Khải bất ngờ, còn Tiên Dung vẫn ngồi xem TV giả vờ không chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hẹn Hò Trên Sân Thượng

- Ấy ấ. _ Nguyên huyếch tay Khải, đẩy mắt về phía Tiên Dung.
- Nhìn cái gì? _ Dung nhìn lại rồi cầm cái gối trên ghế phi thẳng mặt nguyên.
- Cậu ghen đúng không? _ Nguyên liếc đều.
- Ghen cái gì mà ghen cậu thần kinh à? _ Tiên Dung nườm cháy mắt.
- Em thừa nhận đi, đồ ngốc. _ Khải chỉ chỉ cô.
- Đây thì thừa nhận này. Thích thừa nhận tôi cho thừa nhận. _ Vừa nói Tiên Dung vừa cầm gối đánh Khải - Nguyên. Còn Thiên Ti thì khoanh tay nhìn đồng đội hi sinh.
- Thiên Ti, sao cậu không cứu tui tui... Ya, đồ... Aida nhẹ tay thôi. _ Vương nguyên la oai oái.
- Đây thì tha này. Hôm nay tôi sẽ khiến hai người sống không bằng chết. _ Tiên Dung giở đủ các loại võ trên đời ra.
- Tiểu Dung, tha cho anh đi... anh là... là người yêu... em mà... Aida. _ Tuấn Khải cầu xin hết sức nhưng cô vẫn không buông tha.
- Chết đi, không có yêu đương gì hết.
- &*(&*^)#%\$...

Sau một buổi chiều quây phá, Tiên Dung và TFBoys xin phép bác Vương trở về khách sạn. Việc đầu tiên họ phải làm là tắm rửa sạch sẽ rồi xuống ăn cơm cùng mọi người.

- Bây giờ tôi sẽ thông báo một vài điều và sắp xếp lịch trình ngày mai với mọi người. Điều cần thông báo đầu tiên: Âu Dương Na Na là diễn viên cho MV lần này. Nhưng tối nay cô ấy có việc nên ngày mai cô ấy sẽ bay đến đây sớm. 7h30' sáng mai các bạn phải có mặt ở đại sảnh để lên đường đến bãi biển diễn vài cảnh nhỏ trong MV. Chiều mai TFBoys sẽ đi tập duyệt ở nhà hát lớn. Còn buổi tối sẽ diễn. Lịch trình là như vậy, mong mọi người có mặt đúng giờ. _ Sau lời thông báo của Tân Minh mọi người lại cùng nhau ăn cơm vui vẻ.

“Ting Ting” Điện thoại cô lại vang.

{ Ăn xong lên sân thượng chơi nhá}_ Khải ca đề nghị.

{ Sân thượng á? Anh tính lên đấy nhảy lầu à?}

{ Nhảy lầu cái đầu em. Lên đấy nói chuyện tí cho vui. }

{ Ừm biết rồi. Bye nha. Lát gặp. }

Đúng như kế hoạch. Sau khi ăn xong, Tuấn Khải và Tiên Dung chuồn nhanh lên sân thượng.

- AAAAAA...Mát quá_ Tiên Dung hét lên.

- Hét to thế để người đi đường chú ý à?_ Khải búng vào trán cô.

- Không. Làm gì có_ Cô xoa xoa trán.

- Ngày mai sẽ bận lắm đây. Chắc không có thời gian nói chuyện mắt._ Khải nhìn lên bầu trời.

- Trời. Anh lo xa quá đấy, em lúc nào chẳng bên anh. Lại còn lo không có thời gian nói chuyện nữa chứ._ Dung cũng nhìn lên bầu trời.

- Ô, sao băng. Ước đi._ Nói xong cô chấp hai tay vào nhau, lẩm bẩm rồi cười mồm nguyền. Thấy cô như vậy anh chỉ biết cười nhẹ.

- Anh không ước sao?_ Cô nhìn anh.

- Anh quên. Em ước gì vậy?_ Khải nhìn cô.

- Em ước anh sẽ trở thành... con đĩa._ Cô nhìn anh.

- Hả? Đĩa? Em ước thế là sao?_ Khải nhìn cô không mấy ưng ý.

- Bởi vì đĩa rất dai. Nó sẽ bám chặt lấy những gì nó có được. Không mấy ai thích đĩa bởi nó rất đáng sợ lại còn hút máu người. Em sẽ không sợ nó, có khi em còn bắt nó dính lên người mình, nếu như con đĩa em bắt là anh._ Tiên Dung cười. Khải cũng hơi bất ngờ vì suy nghĩ của cô. Tuy hơi ngốc nghếch nhưng vô cùng dễ thương.

- Sến quá._ Anh giấu sợ ngại ngừng.

- Ừm, cũng hơi sến thật._ Rồi cô bật cười sau câu nói ấy. Bỗng Tuấn Khải nhìn cô chăm chăm, cảm thấy có gì đó không ổn cô liền quay ra và bắt gặp ánh mắt « dạt dào tình cảm » của anh. Đầu anh nhích dần về phía cô, ngày càng gần. Cô không hề phản kháng cũng không hề ủng hộ « ý kiến » này, người cô cứ đóng băng tại chỗ. Chỉ còn 5 cm thôi là môi anh chạm môi cô. Chợt...

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thêm Hai Đồng Nghiệp

« Reng reng ». Điện thoại Tuấn Khải rung lên. Giật mình, Tiên Dung quay chỗ khác tránh để lộ khuôn mặt đỏ ửng.

- Alo ? Có chuyện gì không, Dương Dương ? (Tên Thiên Tì pha đám)_ Khải hỏi trong lòng vẫn ngại ngùng vì chuyện vừa rồi.
- Anh Tân Minh đòi gặp anh. Mau về phòng._ Tie trả lời lạnh te.
- Ừm, anh xuống ngay.Tút._ Anh tắt máy rồi quay sang nói với Tiên Dung.
- Bây... Bây giờ anh phải xuống gặp anh Tân Minh. Em xuống luôn chứ._ Khải hỏi Dung có đôi chút ngại ngùng.
- Hà ? À... Anh xuống trước đi. lát em xuống sau không thì mọi người nghi ngờ.
- Anh đi đây. Bye em._ Nói xong Khải chạy vào thang máy rồi về phòng. Anh đi được 5' thì Tiên Dung xuống. Trên đường về phòng cô gặp một người:
- Áy, có phải quản lí của Tuấn Khải không?_ Người con trai lên tiếng.
- Vâng ạ. Thế anh là... ?_ Tiên Dung tò mò.
- Xin tự giới thiệu. Tôi là Văn Chính- Quản lí của Vương Nguyên._ Anh nhanh chóng đưa tay ra.
- A, vâng. Xin chào anh._ Cô đáp trả cái bắt tay ấy.
- Trong sự nghiệp quản lí, tôi chưa bao giờ nghĩ có thể làm việc cùng một cô gái xinh đẹp như cô._ Anh vừa đi vừa nói.
- Anh quá khen rồi. Có lẽ đã muộn, tôi xin phép về phòng trước. Chúc anh ngủ ngon._ Cô cúi chào anh.
- Chúc cô ngủ ngon._ Anh cười. Vậy là ngày hôm nay cô đã quen được ba người bạn trong TF. Đó là ai thì các bạn biết rồi đấy...

7h30'

- Mọi người đã có mặt đầy đủ chưa ?_ Anh Tân Minh nói.
- Đủ rồi._ tất cả đồng thanh.
- Vậy...lên đường thôi._ Anh Tân Minh tỏ ra thích thú. Mọi người cùng nhau lên xe. Chỗ ngồi tương tự như hôm qua.
- Hello, lại gặp cô rồi._ Văn Chính nhìn cô tươi cười.
- Hai người đã làm quen rồi sao? Nhanh thế._ Vương Nguyên lên tiếng.
- À tôi qua anh gặp cô ấy ở hành lang nên làm quen luôn._ Văn Chính cười.
- Cậu quen quản lí của tôi chưa?_ Thiên Tì hỏi.
- Chưa._ Cô trả lời.
- Anh, giới thiệu đi chứ._ Thiên Tì “nhắc nhở” anh quản lí.
- Xin chào, tôi là Tân Vũ._ Mặt anh ta không hề biểu lộ cảm xúc.
- Vâng...vâng chào anh. Tôi là Mạc Tiên Dung._ Cô hơi ngại vì thái độ đó. « Sao anh ta giống Thiên Tì quá vậy. Cùng lạnh lùng. Đúng là chủ nào tớ nấy »
- Tân Vũ cậu có cần phải lạnh lùng thế không ? Cười một cái thì chết à ?_ Văn Chính nhìn anh.
- Liên quan đến cậu ?_ Tân Vũ nhìn Văn Chính lạnh te.
- À...không liên quan._ Hình như Văn Chính sợ Tân Vũ thì phải.
- Đến nơi rồi mọi người._ Bây giờ Khải mới chịu lên tiếng.
- Let's go._ Vương Nguyên hào hứng chạy trước. Sau lời thông báo của anh Tân Minh, mọi người nghỉ 15' mới bắt đầu làm việc.
- Na Na đến chưa ?_ Anh Tân Minh hỏi Bảo Châu.

- Dạ 5' nữa cô ấy có mặt.
- Mọi người chuẩn bị đồ đạc. 5' nữa Na Na mới có mặt.
- XIN LỖI MỌI NGƯỜI VÌ EM ĐẾN MUỘN. _ Từ xa Âu Dương Na Na chạy tới.
- Vẫn chưa muộn đâu. Em mau đi thay quần áo rồi trang điểm đi. _ Anh Tân Vũ nói nhỏ nhẹ.
- Vâng ạ. _ Cô cười tươi rồi chạy đi thay rồi.
- .....
- 1...2...3...Action. _ Anh Tân Vũ nói trong loa.
- Anh yêu em nhiều lắm. _ Tuấn Khải cầm tay Na Na đi dạo trên biển.
- Em còn yêu anh nhiều hơn. _ Cô nhướn người lên hôn má anh.
- Anh nhiều hơn. _ Khải vẫn cảnh cổ ra cũi.
- Em chứ, đồ đáng ghét. _ Sau đó cô chạy đi mặc cho Tuấn Khải đuổi đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cô Ghen Sao?

- Ok.... Cắt. _ Anh Tân Minh dùng loa nói. _ Bây giờ hai đứa đến chỗ này rồi diễn mấy cảnh tình cảm nhá. _ Máy quay chuẩn bị. 1...2...3... Action. _ Sau lời hướng dẫn của anh Tân Minh, hai người họ lại vào vị trí tiếp tục công việc. Khải chạy đằng sau Na Na rồi ôm lấy eo cô. Còn cô thì cười tươi như hoa quay lại, quàng tay vào cổ rồi nhón chân lên hôn anh. Nhìn như vậy Tiên Dung có chút khó chịu trong lòng, cô biết đây chỉ là đóng thôi nhưng tim cô vẫn nhói lên từng đợt. Chẳng lẽ cô đang ghen... _
- Có cần quan trọng hóa vấn đề vậy không? _ Thiên Ti từ đâu xông ra nói khó hiểu.
- Hà? Vấn đề gì? _ Tiên Dung tò mò.
- Chứ “Ghen” in trên mặt cậu kia. _ Ti chỉ chỉ vào cô.
- Ghen đâu? Cậu có vấn đề à? _ Tiên Dung quay đi.
- CẮT. Các em làm tốt lắm. Nghỉ 15' để quay cảnh tiếp theo nhá. _ Anh Tân Minh thông báo.
- Cầm nước cho Khải ca đi. _ Thiên Ti nhấc rồi quay lưng đi.

- Biết rồi._ Tiên Dung liếc xéo anh một cái rồi cầm chai nước đến chỗ Khải. Cô chợt khựng lại khi thấy Na Na cũng tiến về đây, lại còn khoác tay anh nữa.
- Nước uống của anh._ Cô đưa chai nước ra trước mặt Khải.
- Ai đây?_ Na Na chỉ vào cô rồi liếc liếc kiêu khinh bì.
- Quản lí của anh._ Khải đưa chai nước lên miệng.
- Cái gì? Quản lí? Sao lại để con gái làm quản lí? Em không thích có cô gái khác bên anh đâu._ Na Na nhõng nhẽo.
- Gì chứ, đàn ông làm quản lí không chu đáo bằng cô ấy._ Khải khẽ nhìn cô.
- Nhưng em không thích._ Na Na nhìn cô nhếch mép. Mặc kệ cho hai người đó đầu khẩu “Tình cảm”, cô đeo tai nghe rồi ra chỗ khác. Khải cũng định đến bên cô nhưng bị Na Na kéo đi mất. Cả buổi sang hôm ấy họ diễn được mấy cảnh, đến lúc trưa, ăn cơm xong Khải vội kéo cô lên sân thượng.
- Chuyện sang nay em đừng giận anh nhé. Tại cô ấy..._ Khải chưa kịp nói thì Tiên Dung cười tươi.
- Gì chứ, chuyện con con đó mà khiến em giận sao. Anh nghĩ gì vậy?
- Em không giận anh à?_ Khải nhìn cô có chú nghị ngờ.
- Anh không tin em ?
- Không, anh tin em._ Nói xong Khải ôm cô vào lòng.

*** Buổi chiều***

- TFBoys mau lên sân khấu trình duyệt._ Anh Tân Minh nhanh chóng thông báo.
- Tôi nói chuyện với cô được không?_ Na Na nhìn Tiên Dung không mấy thiện cảm.
- Được._ Cô cười.
- Tôi chỉ nói ngắn gọn thôi, xin cô hãy chú ý những gì tôi nói. Đừng nghĩ làm quản lí của Khải ca rồi là có thể ve vãn anh ấy. Tôi- Âu Dương Na Na chính thức công bố: nếu cô vượt quá giới hạn dù chỉ một chút tôi cũng không tha cho cô đâu._ Ánh mắt của Na Na có cái gì đó thâm sâu, độc ác.
- Khải ca hát xong rồi hả._ Na Na chạy đến chỗ Tuấn Khải dùng khăn lau lau mặt. Anh nhìn thấy Tiên Dung đứng thững thờ một góc. Chắc lại có chuyện gì rồi. Tính ra đó xem cô thế nào thì anh bị Na Na kéo lại.
- Anh đi đâu đấy?_ Cô gặng hỏi.
- Tìm quản lí._ Anh trả lời có gì đó hơi lạnh lùng.
- Không được anh phải..._ Na Na chưa kịp nói thì Vương Nguyên xen vào.
- Na Na đi chơi với tụi này không. Mà thôi không hỏi cũng biết là có. Thiên tổng, ta đi thôi._ Vương Nguyên nháy mắt với Thiên Thiên kéo cô nàng Na Na ra khỏi khán phòng.
- Em sao vậy?_ Anh vuốt vuốt tóc cô.
- Không sao._ Cô cười trừ._ Này bỏ tay ra không người ta nghi ngờ.
- Không đấy, làm sao nào._ Khải vênh mặt nhìn cô.
- Này thì không sao._ Nói xong cô dùng tay cốc đầu anh, rồi đuổi anh khắp khán phòng.
- Này, liệu Dung Dung với Khải có..._ Chị Bảo Châu nói với Y Vân.
- Chắc không đâu. Vết thương còn chưa lành mà._ Y Vân nhìn hai người cũng có chút nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Một Vụ Nổ Bất Ngờ

*** Buổi tối***

Mọi người có mặt từ lúc 6h30’ để chuẩn bị cho chương trình. Na Na thì về Quận Châu quay phim, sáng mai mới đến đây được. Mọi chuyện đang diễn ra thuận lợi thì một cô Fan nữ lên cầm mic nói:

- Em xin lỗi vì đã mạo phạm lên đây, nhưng đây là việc mọi người muốn dành tặng cho TFBoys._ Cô gái đang nói thì có hai người bảo vệ lên. Tuấn Khải nháy mắt với hai người đó như muốn nói rằng: hãy xuống đi.

- Còn 20 ngày nữa là kỉ niệm 11 năm nhóm debut. Chúng em không biết đến bao giờ các anh mới quay về đây nên đã tổ chức sớm cho nhóm. Nào mọi người hãy cùng hát Happy birthday cho TFboys._ Cô gái cười hớn hở rồi chạy xuống kéo xe bánh lên. Mọi người trong khán phòng cũng giống như TFboys đều bất ngờ. Chỉ có số ít biết chuyện này.

Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday happy birthday...happy birthday to you.

- Mời TFBoys ước và cắt bánh nào._ Cô gái nói lớn trong mic. Ba người họ cùng nhau nắm tay ước những ước mơ tươi đẹp.

- Bây giờ mời ba anh cắt bánh._ Cô gái đưa dao cho TFBoys và nở một nụ cười bí hiểm. Từ nãy đến giờ, Tiên Dung đã thấy hơi kì lạ nhưng lại không biết điều kì lạ đó là gì. Bây giờ lại thấy nụ cười ấy, cô vội chạy ra:

- Khoan đã. Tôi muốn thử bánh trước._ Thấy Tiên Dung nói vậy, nụ cười của cô gái tắt ngấm. Tiên Dung cầm con dao rạch nhẹ phần trên, cô cảm nhận được cái gì đó cứng cứng ở dưới. Từ từ, cô cầm con dao rạch sâu hơn. Bao nhiêu người nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện cảm. Khải định đến bên cô xem thế nào, thì cô cầm chiếc bánh chạy vụt đi, mọi người cũng tò mò chạy theo. Có người suy nghĩ là cô bị điên, có người thì nói là cô tham ăn...

Con 7s nữa thôi, cô dùng hết sức chạy đến con sông gần nhất nhà hát lớn, phi chiếc bánh một phát ra xa.

“BÙM”. Một tiếng nổ man rợ vang lên. Mọi người vừa chạy ra ngoài thì thấy tiếng nổ lớn, ai nấy đều sùng sốt. Nhưng bây giờ họ mới để ý không thấy Tiên Dung, không lẽ cô ấy... TFBoys chạy nhanh đến ven sông xem cô ấy ở đâu. Trời tối, lại thêm cỏ rậm, ba người họ cứ lục lọi tìm trong đồng cỏ.

- TIÊN DUNG..._ Khải hét lớn. Mọi người thấy vậy cũng chạy lại tìm cô.

- Tôi...tôi...ở đây._ Tiên Dung cố gắng đứng dậy. Nghe thấy giọng nói non nớt của cô, anh chạy lại thì thấy cô ngồi bệt trên đồng cỏ.

- Tiên Dung, em sao rồi? Có bị làm sao không?_ Khải chạy đến.

- Không sao. Nhưng hình như em trật chân rồi._ Cô sờ sờ chân mình.

- Lên đây._ Khải ngồi xuống.

- Mọi người sẽ..._ Cô định nói thì anh gần giọng

- Lên nhanh._ bắt buộc cô phải trèo lên lưng anh.

- TÔI TÌM THẤY RỒI._ Anh nói lớn. Mọi người cũng chạy lại chỗ anh để xem cô có sao không. Ai nấy đều sùng sốt khi thấy anh công cô trên lưng. Chỉ trừ hai người là Thiên Ti và Vương Nguyên...

Lúc xảy ra vụ việc đã có người báo cảnh sát, cô gái kia định bỏ trốn nhưng không kịp. Theo như lời cảnh sát thì cô gái ấy là anti-fan của TFBoys, từng có tiền sử thần kinh. Tiên Dung phải theo cảnh sát đến để lấy lời khai, chỉ sau 20' cô lại về khách sạn.

- Đồ ngốc, sao em không nói với anh mà chạy đi một mình vậy? _ Anh xoa xoa đầu cô.

- À tại lúc đó cấp bách quá nên em không suy nghĩ được nhiều._ Cô vừa ăn cháo vừa nói.

- Oa, Tiên Dung giỏi thật đấy. Minh thành fan hâm mộ của cậu rồi._ nguyên đứng cười.

- Cậu can đảm thật._ Thiên Ti dơ tay numberone.

“cốc cốc cốc”. Tiếng gõ cửa vang lên. Vương Nguyên nhanh chóng chạy ra mở cửa.

- Anh Tân Minh hả? Mời anh vào._ Nguyên mở rộng cánh cửa.

-Hôm nay anh đến đây để thay mặt mọi người cảm ơn em vì việc tối nay._ Anh Tân Minh ngồi xuống ghế bên cạnh giường.

- Không có gì đâu anh._ Cô cười trừ.

- Sao lại không có gì, em mạng tính mạng của mình ra để cứu hơn trăm tính mạng đấy. À, em xem tin tức chưa. Nhìn nè._ Anh chìa điện thoại ra cho cô. Hình ảnh cô đang cắt bánh rồi nhiều hình ảnh khác đều được lên trang đầu. và dân mạng đặt cho cô biệt danh: “Cô quản lý dũng cảm”.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chơi Bài

- Tiên Dung em đã đỡ chưa vậy?_ Chị Bảo Châu ân cần.

- Em đỡ rồi chị ạ. Bây giờ có thể chạy nhảy này._ Cô đứng dậy rồi nhảy tung tung.

- Ấy, cẩn thận chứ._ Chị Y Vân nhắc nhở.

- Thực sự là em khỏi rồi._ Cô đi đi lại lại cho hai chị xem.

- Ừm vậy thì chị yên tâm rồi. Mà vừa nãy chị thấy Khải lo cho em lắm đấy._ Bảo Châu vừa gấp quần áo, vừa nói.

- Dù sao em cũng là quản lý của anh ấy mà._ Cô kiểm soát.

- Ừm. Thôi ngủ đi cho đỡ mệt, mai lại phải đi sớm đấy._ Bảo Châu nhắc nhở.

*** Sáng hôm sau***

“ÀO ÀO”. Bây giờ ngoài trời mưa to nên lịch trình ngày hôm nay đều hủy. Anh Tân Minh thông báo một việc hết sức vui cho mọi người.

- Vì trời hôm nay mưa to nên chúng tôi quyết định cho các bạn tự do một ngày.

- Thích thật đấy._ Bảo Châu nói.

- Nhưng mưa thế này nghỉ cũng chán._ Y Vân than.

- Ở đây có được đánh bài không chị._ Tiên Dung lên tiếng.

- Chắc được đấy._ Vương Nguyên xen vào.

- Hay chúng ta về phòng chơi bài đi._ Dung nháy mắt.

- Thế thì làm sao thiếu chúng tôi được._ Văn Chính chạy đến.

- Ok, mọi người vào phòng tôi nhé._ Bảo Châu ra đề nghị. Thế là bọn họ vào trong phòng 1027 chơi tiến lên. Vì số lượng người quá nhiều nên họ chia nhau thành hai nhóm. Nhóm 1 gồm: Tiên Dung và TFBoys. Nhóm 2 gồm: Văn Chính, Tân Vũ (anh này bị ép buộc), Bảo Châu, Y Vân. Luật là: nếu ai bết sẽ phải uống hết một cốc nước đây. Sau 1h đồng hồ chơi bài tỉ số của nhóm 1 là:

Tiên Dung không thua ván nào. Thiên Ti thua 2 lần. Tuấn Khải 3 lần. Còn Vương Nguyên thì 5 lần. Tỉ số nhóm 2: Bảo Châu 1 lần, Y Vân 1 lần, Văn Chính 7 lần, Tân Vũ 0 lần.

- Không ngờ cậu lại đánh giỏi như vậy._ Vương Nguyên cảm thán.

- Có gì đâu, chơi nhiều rồi quen._ Cô “khiêm tốn”

- Chết rồi tôi phải... _ Nói xong Vương Nguyên chạy một mạch vào nhà vệ sinh. Tưởng rằng an phận chiếm lấy nó ai ngờ...

- Văn Chính anh làm gì đấy, em chiếm trước mà._ Vương Nguyên bức xúc.

- Cái gì mà trước, anh trước._ Văn Chính có ý định xông vào thì...

- Tránh ra hộ cái._ Thiên Ti nói lạnh te nhưng cũng hơi khô sở.

- Nay cậu đến sau mà, biến ngay. Mà cậu thua có hai lần sao mà phải... _ Vương Nguyên hậm hực.

- Anh thua nhiều nhất, để anh vào._ Anh Văn Chính định chạy vào thì Vương Nguyên chặn lại.

- Không được, em... _ “ẦM”. Cánh cửa đóng lại một cách “phũ phàng”. Là Thiên Ti... Chính tại hấn.

- DỊCH DƯƠNG THIÊN TI... CẬU LÀ ĐỒ CHẾT BẦM._ Nói xong Vương Nguyên chạy một mạch sang phòng mình, còn anh Văn Chính “chịu đựng” phi về phòng mình. Hết động tĩnh, Thiê Ti bước ra buông một câu.

- Ngu gì mà không nắm lấy cơ hội, cậu mới chết bầm đấy Vương Nguyên._ Vậy là vụ cò bạc kết thúc tại đây. Mọi người ai nấy đều về phòng. Cả ngày bọn họ chỉ ôm lấy cái điện thoại, nhắn tin, chat chít loạn xạ lên.

*** 7h tại chỗ quay MV***

- Na Na vẫn chưa đến sao._ Anh Tân Minh lo lắng.

- Chưa ạ. Nhưng cảnh này cũng không rõ mặt lắm, anh cho người khác thế một tí cũng được._ Y Vân nói.

- Ừm, em tìm xem có ai dơ dớ đáng Na Na không, rồi báo cho anh nhá._ Anh nói.

- Em thấy Tiên Dung ổn đấy anh ạ._ Y Vân nhìn về phía Dung.

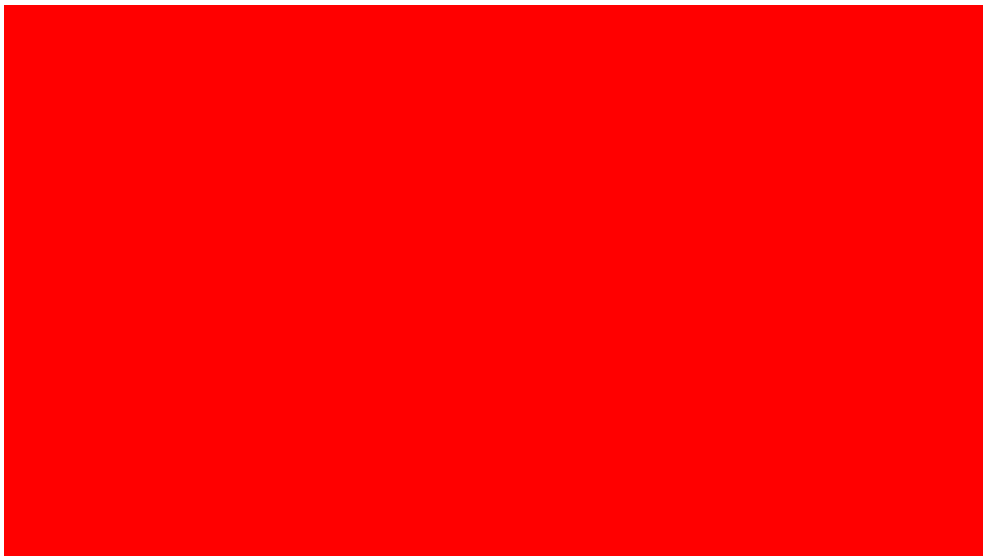
- ok, báo cô ấy thay quần áo, rồi trang điểm đi._ Tân Minh lại nhìn kịch bản.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Diễn Thay- Bi Kịch

- Tiểu Dung, em có thể đóng thay cho Na Na mấy đoạn được chứ?_ Chị Y Vân nói.

- Dạ? Bắt buộc hả chị ? Nhưng trình độ diễn của em tồi lắm_ Cô gái đầu.

- Không sao, chỉ một tí thôi mà. Giúp chị nhé ?_ Y Vân thành khẩn.

- Vâng ạ._ Cô ngoan ngoãn gật đầu

- Mau thay quần áo đi.

*****

- 1...2...3...Action._ Nghe thấy hiệu lệnh mà chân tay cô cứ run cầm cập, cô cứ lưỡng lự mãi, chẳng biết phải làm thế nào.

- CẮT._ Anh Tân Minh không mấy vui vẻ._ Tiên Dung em không nghe thấy hiệu lệnh à. Mau diễn lại._ Anh gất lên. Cô lại phải diễn lần hai, lần này cô sẽ cố gắng hết sức.

- ACTION._ Nghe thấy hiệu lệnh cô lấy hết can đảm chạy ra giữa rồi giả vờ trượt chân ngã xoẹt ra đó.

- CẮT. Ngã thì tốt đấy nhưng em phải cho tôi thấy sự đau khổ qua gương mặt, cử chỉ chứ không phải chạy ra như đùa. Biết chưa ? Diễn lại._ Nghe đạo diễn nói xong cô lại diễn tiếp lần 3. Cứ như thế đến lần thứ 10 cô vẫn chưa thực hiện xong cảnh quay, đầu gối cô đang dần r rỉ máu, thấy cô có vẻ không chịu được nữa nên anh Tân Minh cho cô nghỉ 5’.

- XIN LỖI MỌI NGƯỜI VÌ ĐÃ ĐẾN MUỘN._ Na Na chạy ra từ xe ô tô.

- Không sao. Em mau thay quần áo rồi vào diễn đi._ Anh Tân Minh nhẹ nhàng.

.....

- 1...2...3... Action_ Nghe xong hiệu lệnh, Na Na chạy ra diễn một cách tự nhiên mà không hề có trục trặc gì cả. Chỉ cần một lần là cô đã thực hiện xong cảnh quay. Phải công nhận là cô rất giỏi, nếu đem cô và Tiên Dung so sánh chắc chắn phần thắng sẽ nghiêng về cô. Nhân lúc rảnh, Tiên Dung vào phòng wc thay quần áo tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai cô trợ lí.

- Phải công nhận là Na Na giỏi thật đấy, chỉ cần diễn một lần là thành công_ trợ lí 1.

- Mà nói như thừa đấy, Na Na là con nhà nòi mà. Nhưng kể ra cái cảnh đó diễn cũng dễ sao con bé Tiên Dung lại không làm được nhỉ._ Trợ lí 2.

- Tại vì nó kém cỏi. Có thể mà cũng không biết._ Trợ lí 1.

- Tao thấy Tuấn Khải dễ nhỏ kia làm quản lí là có vấn đề đấy.

- Vấn đề gì ?

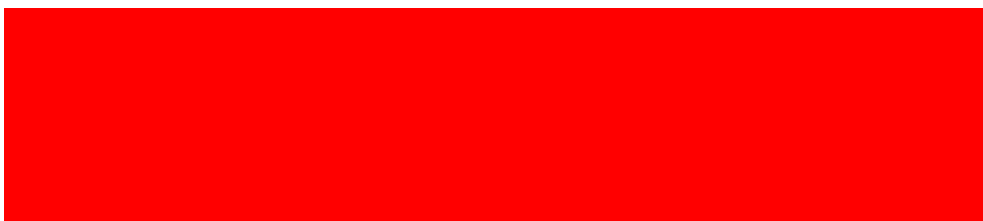
- Thì từ trước đến nay Khải có thích con gái làm quản lí đâu. Bây giờ lại...

- Không lẽ...
- Nhưng tao nghĩ nhỏ Dung thua là cái chắc. Trông nhỏ có vẻ quê mùa, không giỏi giang, nếu đem so sánh với Na Na thì nắm chắc phần thua.
- Ủm, cũng đúng. Thôi ra ngoài đi. _ Sau khi hai cô nàng kia bỏ đi, cánh cửa hàng cũng được mở ra, Tiên Dung đưa ánh mắt vô hồn nhìn lên gương : «
Mây và anh là hai thế giới khác nhau, sao có thể... Hay bỏ cuộc. Không được. Vì Tuấn Khải, phải cố gắng mới được. »
- Oh, chào quản lí _ Na Na nói bằng giọng khinh bỉ.
- Chào. _ Cô đáp lại lạnh lùng.
- Tưởng cô quản lí thế nào, hóa ra cũng tầm thường thôi.
- Tôi tầm thường thì liên quan tới cô chắc.
- Người tầm thường thì sao có quyền làm quản lí cho Tuấn Khải.
- Làm quản lí liên quan đến diễn xuất sao ? _ Cô nói móc.
- Cô có hiểu cái quản lí tôi nói ở đây là gì không ? _ Na Na tiến lại. _ Là người yêu đấy. Cô nghĩ cái loại tầm thường như cô đủ tư cách quyến rũ Tuấn
khải sao? Vậy thì cô nhầm rồi.
- Xin lỗi Na Na tiểu thư, tôi chưa bao giờ quyến rũ Tuấn Khải cả.
- “Chát”. Một cách tát giáng xuống khuôn mặt Tiên Dung.
- Mày còn cãi à, tao nghe nhiều người nói mày đang gây sự chú ý từ Tuấn Khải đấy.
- Ai? _ Cô ôm một bên má nhìn Na Na lạnh lùng.
- Ai sao? Đây thì ai này. _ Na Na định dơ tay lên tát cô lần hai nhưng cô nhanh chóng nắm được tay ả.
- Mày... _ Na Na định rút lên thì thấy có người đến liền đưa tay còn lại lên ôm mặt.
- Tiên Dung, cậu có phải quá đáng như vậy không? _ ả có tình nhỏ vào giọt nước mắt.
- Cô... _ Tiên Dung đang ngờ ngác thì chị trợ lí 1 bước vào.
- Không ngờ quản lí Tuấn Khải là người như thế. Đi theo tôi, _ nói xong chị ta kéo cả hai ra ngoài nói với Tân Minh.
- Anh xem Tiên Dung làm gì Na Na này. _ Cô đẩy Na Na ra trước mặt.
- Na Na em làm sao đấy. _ Anh Tân Minh nhìn cô.
- Hức hức, em không sao. _ Đúng là con nhà nòi, chỉ cần hức hức vài cái là ra nước mắt.
- Mặc Tiên Dung, cô làm cái quái gì vậy. _ Anh Tân Minh tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cảm Ơn Cậu, Dịch Dương Thiên Tử

- Em cái gì, giải thích cho tôi._ Tân Minh ngày càng tức giận hơn.
- Anh Tân Minh không cần như vậy đâu._ Na Na giả lai.
- Nói, em mau nói đi._ Tân Minh hỏi Na Na.
- Thực ra... em gặp cậu ấy trong nhà wc...em chỉ hỏi vết thương ở chân thôi mà cậu ấy...quát lên... là diễn vừa thôi đừng tưởng lấy có diễn MV mà tiếp cận Tuấn Khải của tôi... đại khái là vậy._ Cô giả vờ khóc.
- Sau chuyện này tôi sẽ đề nghị giám đốc cho cô nghỉ việc._ Lúc này mọi người nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, chỉ có Vương Nguyên, Bảo Châu và Y Vân tin cô. Còn Khải thì... Cô quay ra nhìn để tìm lấy lòng tin từ anh nhưng ai ngờ anh lại nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ. Mắt cô đỏ dần, anh không tin cô, phải làm thế nào đây.
- Này Âu Dương Na Na, cậu đúng là diễn viên hạng nhất. Nói dối không biết ngượng mồm._ Thiên Ti bước ra.
- Cậu... cậu nói cái gì._ Na Na có chút chột dạ khi thấy Thiên Ti đi từ hướng nhà wc.
- Em đứng ở nhà wc nam nghe thấy hết cuộc nói chuyện. Mọi người có cần em nói lại không?_ Thiên Ti nói (Thông báo nhà wc nam gần nhà wc nữ). Tay Na Na run bắn bắn.
- Tiên Dung đang đứng trong nhà vệ sinh thì Na Na bước vào nói cô tâm thường không đủ tư cách làm quản lý cho một ngôi sao như Tuấn Khải. Sau đó còn tát Tiên Dung một cái, nói không được phép lại gần Tuấn Khải còn..._ Thiên Ti định nói thì Na Na chen vào.
- Cậu im miệng đi. Cậu..._ Na Na nổi cáu.
- Sao tức giận vậy? Đúng là có tật giật mình._ Nói xong Thiên Ti bỏ đi để lại Na Na với nỗi tức giận tột cùng.
- Có thật không Na Na._ Anh Tân Minh nhẹ nhàng.
- Không, không phải vậy._ Cô không nhìn vào mắt anh rồi bỏ đi. Tiên Dung vẫn đứng như trời trồng ở đó không nhúc nhích chút nào. Tại cô luôn đặt niềm tin vào anh thì anh chẳng mấy may tin cô. Thật quá đáng!
- Tiên Dung_ Anh gọi cô.
- Có gì không?_ Cô lạnh nhạt.
- Anh..._ Tuấn Khải đang nói dở thì cô bỏ đi không thèm nhìn một cái. Vết thương ở chân đau thật nhưng nó vẫn không đau bằng vết thương trong tim. Suốt mấy ngày sau cô không hề nhắn tin với anh, thậm chí còn tránh mặt anh. Một tuần quay MV kết thúc, cô trở về Bắc Kinh và nhận thông báo chuyển đến kí túc xá của TFBoys.
- Mẹ à, con phải chuyển đến kí túc xá để làm việc mẹ ạ.
- Ở nhà không được à._ mẹ cô tiếc.
- Dạ ở kí túc xá sẽ thuận lợi hơn. Mai con đi rồi, thỉnh thoảng sẽ về thăm mẹ._ Cô nói.
- Thế thì nhớ giữ gìn sức khỏe nhé._ Bố cô nói.
- Con biết rồi mà._ Cô cười.
- “Reng reng”. Điện thoại cô vang lên. Là Vương Nguyên gọi:
- Ày, đoàn mình đi hát karaoke đấy, đi không?
- Ok._ Cô đồng ý luôn.
- Vậy thì nhanh lên,5’ nữa tôi đến đón.

- Ủ, cảm ơn._ Cô tắt máy rồi quay ra bảo mẹ.
- Mẹ ơi đoàn con đi chơi mẹ cho con đi nhá.
- Ủ, đi nhanh rồi về._ Mẹ vừa nói xong thì cô chạy mọtjc mạch lên gác thay một bộ quần áo hip hop cực phong cách

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: see You Again

**** Tại quán karaoke KAY****

- Tiên Dung đến rồi à, cho anh xin lỗi vì vụ mấy hôm trước. Lúc đó anh quá bức._ Anh Tân Minh hối lỗi.
- Không sao đâu, hi hi_ Nói xong cô chạy đến chỗ Thiên Tỉ.
- Vụ hôm nọ cảm ơn cậu nhiều._ Cô cười.
- Không có gì, mà cậu với Khải ca vẫn giận nhau sao?
- Ủ. Tuấn Khải không đến à?_ Cô buồn rầu.
- Đến rồi kìa._ Cô nhìn ra cửa thấy anh đi cùng Na Na. Thật đáng buồn.
- Thế cậu không tha thứ cho anh ấy sao?_ Vương Nguyên lại gần.
- Mình định hôm nay sẽ làm hòa nhưng thế kia thì không được rồi._ Ánh mắt cô đượm buồn.
- Tiên Dung._ Anh ngồi cạnh cô.
- Anh xin lỗi vì chuyện không tin em. Với lại hôm nay là bác Âu Dương bắt anh chờ Na Na đấy. Không phải tại anh đâu. Cho anh xin lỗi._ Tiên Dung phì cười vì vẻ hối lỗi của anh.
- Ừm biết rồi._ Cô cười
- Cậu thấy Tiên Dung tốt không. Vào tớ nhìn thấy người đi cùng cô gái khác chắc tức lộn ruột lên rồi._ Vương Nguyên vuốt cằm.
- Có ai như cậu đâu._ Thiên Tỉ lạnh lùng.
- Thưa các bạn, mở đầu cho chương trình karaoke ngày hôm nay là nhóm nhạc chính của chúng ta-TFBoys._ Chị Y Vân làm MC.

- Xin chào, chúng tôi là TFBoys, để cảm ơn mọi người trong thời gian vừa rồi cũng tôi xin hát bài BABY của Justin Bieber.

You know you love me. I know you care.....

- Tiếp theo sẽ là phần trình diễn của Bảo Châu và Văn Chính.

- Chị Y Vân, chị giới thiệu cho Tiên Dung hát đi._ Na na kích.

- Liệu nó có biết hát không? Chị phải hỏi nó đã._ Chị hơi nghi ngờ về thái độ của Na Na.

- Thôi, để em hỏi cho._ Nói xong cô chạy ra chỗ Tiên Dung thì bị Vương Nguyên chặn.

- Ý đồ gì đấy?

- Chị Y Vân bảo Tiên Dung hát một bài _ Cô vênh mặt.

- Để tôi hỏi cho, không đến lượt cậu._ Vương Nguyên quay phắt đi.

- Tiên Dung ơi, chị Y Vân kêu bạn hát một bài._ Vương Nguyên

- Thôi, mình không hát đâu._ Cô lắc đầu.

- Hát đi, hôm nay liên hoan mà._ Thiên Ti nhìn.

- Minh kh...

- Hát đi, TFBoys đang mong đấy._ Tuấn Khải lên tiếng.

- Ủ, thế cho mình bài See you again._ Tiên Dung.

- Này Na Na, Tiên Dung nói bật cho cô ấy bài see you again._ Vương Nguyên nhìn Na Na không mấy ưng ý.

- Xì, chúc mừng sinh nhật đã hát nổi chưa mà hát see you again._ Cô lẩm bẩm.

- Nói lại xem nào._ Vương Nguyên nhìn.

- Bạn._ Nói xong cô bỏ đi.

- Chị Y Vân, Tiên Dung hát see you again._ Na Na cười “hiền”.

- Biết rồi. Tiếp theo sẽ là phần trình diễn của “cô quản lí dũng cảm” với bài hát see you again. Tiên Dung bước lên, tay hơi run nhưng vẫn bình tĩnh thể hiện bài hát.

“It’s been along day, without you my friends, and i’ll tell you all about it when i see you again. We’re come a long way from where we began. Oh i’ll tell you all about it when i see you again...when i see you again... Darm Who knew...”

Mọi người đều ngạc nhiên về trình độ hát tiếng anh của cô. Phải nói là rất chuẩn, còn nữa, cách luyện lấy giọng gió của cô rất tuyệt vời. Chưa kể đến phần đọc rap, thực sự là quá tuyệt.

“Bóp bóp”. Tiếng vỗ tay từ bên dưới vang lên. Ai lấy đầu khên cô nức nở. Trong lúc đó anh Tân Minh cầm mic lên nói:

- Nếu như TF có cuộc tuyển chọn thực tập sinh nữ, chắc chắn tôi sẽ chọn Tiên Dung đầu tiên._ Nghe anh nói xong cô hơi bất ngờ, vừa xuống đến nơi đã gặp ánh mắt trách móc của Vương Nguyên.

- Hát hay thế mà không cho người ta biết sớm.

- Cậu hát tốt đấy._ Thiên Ti

- Có khi trình độ rap của em còn cao hơn anh._ Tuấn Khải.

- Hi Hi._ Cô chỉ biết nhìn ba người họ cười khi khi. Còn Na Na ngồi một chỗ khác nhìn cô không chớp mắt. Tay ả siết chặt lấy cốc rượu rồi đưa lên uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sự Khác Biệt Giữa Live Life

Buổi karaoke kết thúc, Tuấn Khải nhận đưa Tiên Dung về mặc cho Na Na nũng nịu.

- Hôm nay vui chứ? _ Anh mở đầu.

- Vui ạ. _ Cô cười.

- Ngày mai là em chuyển đến kí túc xá nhỉ? _ Anh hỏi.

- Ừm.

- Thế thì em khổ lắm đấy.

- Sao lại khổ?

- Hai tên nhóc kia bừa bộn lắm. Em mà đến đó là chúng nó bắt nạt đấy.

- Bắt nạt em á? Sao có thể. Đường đường là dân ka... À đường đường là Mạc Tiên Dung sao có thể dễ bắt nạt dễ dàng như vậy. _ Cô vênh mặt.

- Phải rồi, Tiên Dung nhà mình ghê lắm, không đọ được đâu. _ Anh nhăn mặt. _ Đến nơi rồi.

- Cảm ơn anh nhé. _ Cô định bươ xuống thì anh nói.

- Từ từ đã.

- Có gì không?

“Chụt”. Đôi môi của anh đập nhẹ lên trán cô. Cô giật mình lui người về phía sau, mắt mở to.

- Anh... _ Cô lắp bắp.

- Chúc ngủ ngon. _ Anh xoa đầu cô. Còn cô chẳng nói chẳng rằng, phi một mạch lên phòng mặc kệ anh đằng sau. Cả đêm đó cô không chợp mắt được. Cứ nhắm lại là thấy cảnh anh hôn trán cô. Nhưng kể ra cũng thấy thích thích.

*** Sáng hôm sau***

- Tiên Dung đến đó nhớ gọi về cho mẹ nhá. _ Mẹ cô dặn dò.

- Nhớ phải giữ gìn sức khỏe đấy. _ Bố cô vuốt tóc.

- Con có đi xa đâu. Cũng chỉ trong thành phố thôi mà. _ Cô ngạc nhiên khi thấy bố mẹ lo lắng thái quá.

- Nhưng con sẽ ít về thăm nhà hơn. _ Mẹ cô cốc đầu

- Mẹ yên tâm đi, nếu có thời gian con sẽ về ngay._ Cô nhìn mẹ._ Thôi xe đến rồi, con đi đây._ Cô vẫy tay tạm biệt bố mẹ.
- Ừ, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé con._ Bố cô gọi với.
- Con biết rồi._ Suốt dọc đường tới kí túc xá, cô có rất nhiều suy nghĩ. Nào như: Ở đó có to không, rộng không, đẹp không. Và câu trả lời là đây... Nó rất to, rất đẹp, đặc biệt còn rất thoáng mát nữa. Chẳng lẽ một mình cô sống trong căn nhà to thế này sao? Thích thế. Ở còn căn nhà nhỏ kia là gì? Nhà kho à? Nhà kho gì mà sáng sủa, đẹp đẽ thế? Nhưng mọi thứ đều sụp đổ trong chớp mắt khi cô thấy Tân Vũ vờn vai, ngáp rách miệng trên sân thượng, còn cả hình ảnh Văn Chính phơi quần áo nữa. Thế này là thế nào? Ai nói cho cô biết đi chứ?
- Tiên Dung, em đến rồi sao? _ Tuấn Khải từ đâu chạy ra.
- Ồ... Thế này là thế nào? _ Cô ngỡ ngàng hỏi anh.
- Thế nào là thế nào? _ Anh cũng ngỡ ngàng.
- Em phải sống với bọn anh sao? Tung kia con người._ Cô chỉ chỗ vào hai người kia.
- Nghĩ ra à? Em ở cái nhà kia._ Anh kéo tay cô từ hướng nhà to sang hướng nhà nhỏ. Cái nhà mà cô gọi là nhà kho.
- Ở đó sao?
- Ừ, thế em thích ở nhà kia hả? _ Anh nháy nháy.
- Đilen._ Nói xong cô đi vào căn nhà nhỏ. Oay, trong bên ngoài thì nhỏ mà bên trong to ghê. Phòng gì cũng có. Một mình ở đây đúng là rất thích.
- Thế nào? Đẹp không? _ Anh hầy vai cô.
- Đẹp chứ sao không.
- Em cất đồ đi rồi lên nhà to gặp mọi người.
- Ok._ Nghe anh nói xong, cô buông chiếc vali ở đó rồi phi một mạch lên nhà to.
- “Rầm”. Cánh cửa mở ra, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt cô là cảnh Thiên Tỉ mặc mỗi cái quần đùi đang hít đất. Tiếp đến là Vương Nguyên đang rạng ngang hai chân ra ăn bím bím. Ấy đó, còn nữa, Văn Chính đang đứng nấu cơm đeo cái tạp dề như mấy bà nội trợ... Còn Tân Vũ thì miễn nói... anh ta đang bước vào nhà vệ sinh. Cô tự hỏi đây có phải những con người cực kì lịch sự trên sân khấu hay không. Nhìn họ trên sân khấu quả rất tuyệt ai ngờ đời thực lại thế này. Đúng là sự khác biệt giữa live & life. Mọi hoạt động đều dừng lại trong 5s, nhưng sau 5s ai nấy đều chạy toát loạn lên. Thiên Tỉ cảm vội cái áo che lên ngực. Vương Nguyên khép hai chân lại, khuôn mặt thì đỏ ửng. Tân Vũ đóng sầm cửa lại vào thẳng nhà vệ sinh. Còn Văn Chính thì tháo vội tạp dề rồi đứng thẳng lên như người đàn ông thực thụ. Cô vẫn đứng đấy nhìn mọi người mất chữ O mồm chữ A. Tuấn Khải từ đâu chạy vào nhìn hiện trường và hiểu ra vấn đề.
- Từ nay Tiên Dung sẽ sống cùng chúng ta._ Cả 4 người họ cùng gật đầu theo phản xạ. Rồi...:

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Họ Không Có Quyền.

- CÁI GÌ? SỐNG CÙNG CHÚNG TA? _ Vương Nguyên hét lên.
- KHÔNG ĐƯỢC. NHÀ TOÀN CON TRAI Ở SAO ĐƯỢC. _ Văn Chính cũng hét.
- Nhưng cô ấy ở cái nhà kia. _ Tuấn Khải đẩy đẩy mắt xuống căn nhà nhỏ.
- Sao không nói sớm. _ Vương Nguyên nói nhẹ hơn.
- Chào mừng cậu. _ Thiên Tỉ lịch sự đưa tay ra.
- Lịch sự bắt ngờ. _ Cô buong thông một câu rồi đưa tay đáp trả sau đó đi xung quanh ngôi nhà.
- Tội lên phòng mấy cậu được không? _ Cô không dấu nổi sự tò mò.
- KHÔNG ĐƯỢC. _ Tất cả đồng thanh.
- Tại sao?
- Chẳng tại sao hết. Mà cậu không về dọn đồ ra à? _ Vương Nguyên hỏi.
- Tí thì quên mất. _ Nói xong cô chạy về nhà dọn dẹp hết đồ đạc.

*** Buổi tối***

- Tiên Dung, sang ăn cơm với bọn anh đi. Hôm nay bọn anh làm tiệc để mừng em đến đây. _ Tuấn Khải chạy sang.
- Ok đợi em tí. _ Cô mặc quần áo tươm tất rồi chạy lên nhà trên.
- Ô, mọi người đâu? _ Cô hỏi.
- À, bọn mình ăn thịt nướng trên sân thượng. _ Anh kéo tay cô lên sân thượng. Oa đứng trên đây có thể nhìn thấy toàn thành phố Bắc Kinh (phóng đại đây), lại còn mát nữa chứ.
- Nào Tiên Dung ngồi vào đây. _ Vương Nguyên chỉ chỗ cho anh.
- Không được, phải ngồi đây. _ Tuấn Khải chỉ vào chỗ anh.
- Hôm nay cô ấy là nhân vật chính, phải ngồi đây. _ Thiên Tỉ chỉ ra chỗ đầu mâm.
- Aida, mãi mới mua được một thùng Soju, tuy không phải chính hãng nhưng uống cũng không tệ. _ Văn Chính lôi trong thùng ra mấy chai.
- Oa, ai chuẩn bị chỗ thức ăn này vậy, cẩn thận quá đi. _ Cô ngồi nhìn mà chảy nước miếng.
- Là tôi đấy, từ trước đến nay tôi vẫn là nội trợ trong nhà. _ Văn Chính ưỡn ngực ra vẻ.
- Thật đáng khâm phục. _ Cô dợ ngón tay numberone.
- Thôi mọi người ăn đi, đói lắm rồi. _ Vương Nguyên xoa bụng. Hình như từ nãy đến giờ Tân vũ chưa nói lời nào thì phải.
- Ày, Tân Vũ sao hôm nay ít nói thế, có Tiên Dung nên ngại à. _ Văn Chính trêu.
- Thích gì? _ Tân Vũ nói lạnh te rồi lấy cốc rượu lên tu.
- Không có gì. _ Văn Chính sợ sệt.
- Oa, đồ ăn ngon quá. _ Cô vừa nhai vừa nói.

Sau 1h nhấm rượu tình hình của TFBoys và các quản lí như thế này :

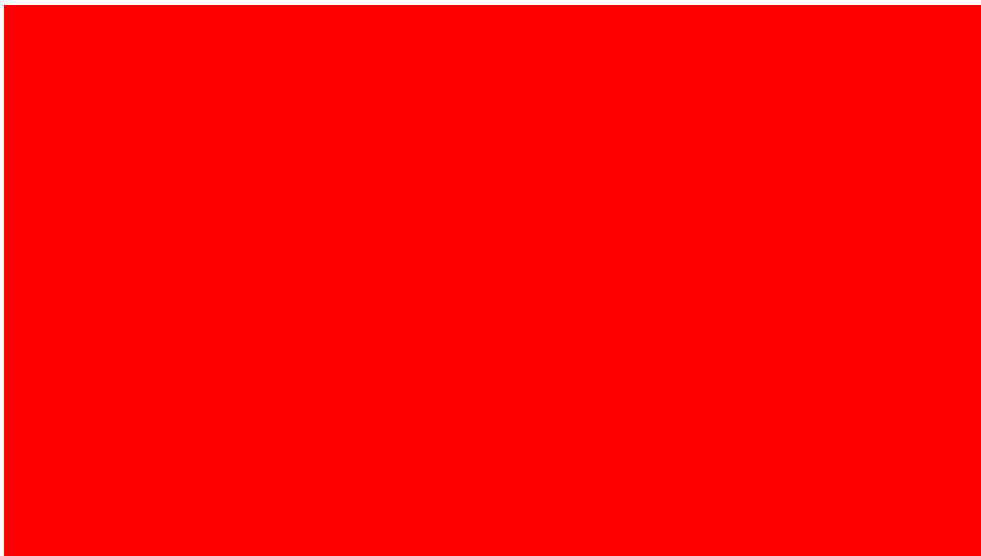
- Ê, mấy người không uống à, uống đi, sao uống ít thế, để tôi uống cho mà xem. Ừc Ừc. _ Tân Vũ cầm cả chén rượu lên uống. Không ngờ bình thường miệng anh ta ngậm như hến thế mà sau khi uống rượu còn nói nhiều hơn cả Vương Nguyên.
- Tân Vũ anh nghĩ tôi không uống được sao, xem này, đừng có khinh thường. _ Nói xong Tiên Dung cầm cả cái bát con lên uống.

- Ô hết rượu rồi bà con ơi._ Vương Nguyên cầm chai Soju lắc lắc.
- Hết à. Để tôi đi mua._ Văn Chính đứng dậy rồi ngã xuống ngáy khình khịt.
- Tiên Dung... Không uống nữa, đi ngủ thôi._ Tuấn Khải đỡ cô dậy.
- Ngủ á ? Ngủ làm gì ?_ Cô ú ớ.
- Dậy đi._ Anh lôi mãi cô mới dậy. Quả thực cô nặng như lợn ấy. Sau khi đưa cô về phòng anh định bước ra ngoài thì cô níu tay lại.
- Anh... Em phải làm thế nào đây ? Ai cũng nói em không bằng Na Na. Ai cũng nói Na Na xứng với anh hơn. Em phải làm sao đây ? Phải làm sao đây ?_ Cô vừa nói vừa chìm dần vào giấc ngủ. Lúc đó cô nghe loáng thoáng rằng.
- Họ không có quyền quyết định ai hợp với anh._ Nói xong anh hôn lên trán cô rồi bước ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lịch Trình Kỉ Niệm 11 Năm Debut

- Aida, đau đầu quá._ Tuấn Khải một tay ôm đầu, một tay chống dậy.
- Đây là đầu vậy trời._ Sau 5s định hình hiện trường anh mới phát hiện ra rằng mình đang nằm ở...hiên nhà Tiên Dung. Thảo nào hôm qua anh cứ thấy lạnh lạnh. Không biết bọn người Vương Nguyên thì thế nào nhỉ ? Để tác giả bật mí cho. Hiện tại, Tân Vũ và Văn chính đang ôm nhau trên sân thượng. Vương Nguyên thì ngủ lã ở chỗ cầu thang. Thiên Ti tốt hơn mọi người là về tới phòng nhưng chưa kịp lên giường đã lã ra ra ngủ.
- « Reng reng » Điện thoại của Tân Vũ vang lên :
- Alo, ai gọi mà sớm vậy._ Anh ngơ ngác.
- Sớm à? 8h rồi các cậu có định dậy không ? Mà bọn Tuấn Khải đâu ? Đừng nói chúng vẫn đang ngủ._ Anh giám đốc quát to.
- Chúng em xin lỗi, bây giờ chúng em tới ngay._ Tân Vũ mở to mắt.
- Dậy, Văn Chính cậu có dậy không đây._ Tân Vũ lay lay người anh.
- Liz, sao hôm nay chân em lấm lông thế? Lại còn rần chắc nữa chứ._ Văn Chính ôm chân Tân Vũ gọi tên em Liz nào đó. Không thương tiếc, Tân Vũ đập thẳng miệng anh.
- DẬY ĐI, LIZ LÁT GÌ Ở ĐÂY._ Nói xong anh bỏ đi một mạch mặc cho Văn Chính ôm miệng kêu oai oái.
- Tân Vũ, sau vụ này cậu chết với tôi._ Nói xong anh chạy xuống nhà gọi TFBoys dậy. Còn cả Tiên Dung nữa.

Ngồi trên xe ai nấy đều sốt ruột vì sợ trừ tiền lương. Đặc biệt là Văn Chính, anh ta cứ ngồi lăm bầm toàn thứ linh tinh. Nào như: Trừ lương thì làm gì còn

tiền cho em Liz, còn cả em kyky gì đó... Nói chung là nhiều lắm. Bước vào cửa công ti ai cũng toát hết mồ hôi, lo sợ bị mắng.

“Reng Renh”. Điện thoại Tuấn Khải vang lên. Trời đất ơi, là giám đốc gọi:

- A...alo... giám đốc gọi em_ Khải sợ sệt

- Các cậu lên đây gặp tôi ngay._ Anh tức giận.

- Các cậu là ai ạ?_ Anh giả nai.

- TFBoys và quản lí của họ._ Nói xong anh quản lí tắt máy chẳng để Tuấn Khải nói câu nào.

- Lên phòng giám đốc liền, ngay và lập tức._ Nghe Tuấn Khải nói xong ai nấy đều ứa mồ hôi, lững thững vào thang máy.

*** Phong giám đốc***

- Hôm qua các cậu làm gì?_ Giám đốc.

- Dạ... bọn em ăn mừng._ Văn Chính nói lí nhí.

- Mừng gì?

- Mừng Tiên Dung đến kí túc xá.

- Được cái lí do đó tôi không truy cứu nữa._ Mọi người thở phào khi nghe anh giám đốc nói vậy._ NHƯNG..._ Tất cả nín thở._ Các cậu có biết sắp tới có lịch trình gì quan trọng không?

- Dạ có... là..._ Vương Nguyên nhanh nẫu.

- Tôi không hỏi các cậu. Mau về phòng tập luyện đi_ Anh giám đốc nườm Vương Nguyên.

- Dạ... là..._ Văn Chính gãi đầu.

- Dạ, là lịch tổ chức kỉ niệm 11 năm debut của TFBoys ạ._ Tiên Dung nói.

- Có mỗi Tiên Dung nhớ thôi à? Thế các cậu có nhớ không?_ Anh soi mói.

- Nhớ, tất nhiên là nhớ ạ._ Cả Văn Chính lẫn Tân Vũ cười như ngó.

- Coi như lần này các cậu có Tiên Dung. Đây là lịch trình trong 10 ngày tới, mau xem qua đi._ Anh đưa một tờ giấy.

- Oay, đi nhiều thế ạ._ Tiên Dung há hốc mồm.

- Ủ, hiện nay fan TFBoys rất nhiều nên cần đi nhiều. Mọi người về chuẩn bị đồ đạc rồi ngày kia lên đường.

- Giám đốc cho em hỏi cái này._ Tiên Dung dơ tay phát biểu.

- Có gì không?

- Máy chuyển này phải đi máy bay ạ?

- Thế em nghĩ đi cái gì? Ô tô sao?_ Giám đốc nhìn cô.

- À không tất nhiên là máy bay rồi._ Cô nuốt khan.

- Mau về phòng làm việc đi._ Nghe giám đốc nói xong ba người họ chạy mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cảm Ơn Cậu Giúp Cô Nổi Tiếng

Tiên Dung đang đi qua phòng tập của TFBoys thì bị Vương Nguyên lôi vào :

- Đại tỉ xem tin tức chưa ?
- Bạn thế này xem sao được ?_ Cô chán nản
- Nhìn nè, cậu nổi tiếng rồi đấy._ Anh đưa cái Ipad ra trước mặt cô. Ôi trời ơi, cái gì thế này. Ngay từ trang nhất cô đã thấy dòng chữ to phác: « Cô quản lí đừng cảm » gây sốt với clip « see you again ». Lượt xem clip này đã đạt đến 1 triệu lượt xem.
- Sao lại thế này ? Ai đăng ?
- T...tớ._ Vương Nguyên dơ tay.
- Cậu..._ Tiên Dung tiến lại.
- Xin cậu, đừng đánh tớ. Tớ xin lỗi._ Vương Nguyên chấp hai tay.
- Cảm ơn cậu nhé. Tôi nổi tiếng rồi, há há._ Tiên Dung cười như vớ bở, đập vai Vương Nguyên.
- ơ O._ Vương Nguyên nhìn theo thấy khó hiểu, tưởng cô phải đánh chết anh cơ.
- Tiên Dung anh bảo cái này._ Tuấn Khải gọi cô.
- Có gì không, đại ca._ Cô nhìn anh.
- Tối mai không bận chứ.
- Không, có gì à?
- Minh hẹn hò nhé._ Anh nói thẳng tuột không hề ngại ngùng.
- Hẹn hò á? giờ ở chung nhà, ngày nào chẳng gặp nhau sao phải hẹn hò?
- Em đúng là ngốc mà, chung nhà nhưng tình cảm quá lại bị bọn họ chê._ Anh cốc đầu cô.
- Cũng đúng, thế hẹn ở đâu đây?
- Trung tâm thương mại The Place, em thấy sao?
- Ở đó đông người dễ lộ.
- Thế ở đâu?
- Đi chợ đêm Bắc Kinh. Ở đó không dễ lộ đâu
- Ok.
- Thôi bye nha.

*** Phòng làm việc của Tiên Dung***

- 5...4...3...2...1... Yeah, hết giờ làm rồi, phải đi ăn mới được. Là lá la._ Tiên Dung nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc rồi phi ra ngoài.
- Tiên Dung cậu đi đâu đấy ?_ Vương Nguyên nhìn cô.
- Ăn, đói quá._ Cô nói
- Cho tôi đi với._ Anh nói.
- Thế Khải Tỉ đâu._ Cô hỏi.
- Bảo là có việc gì ấy, bỏ mình tôi ở nhà. Thôi đi đi, nói lắm quá._ Vương Nguyên đẩy cô đi. Hai người họ dừng chân trước quán Lotteria.
- Vào đây đi._ Cô nói.
- Ok._ Hai người họ bước vào bắt gặp nhiều ánh mắt, toàn bộ đều là ánh mắt ngưỡng mộ nhưng ánh mắt đó không hướng về Vương Nguyên mà hướng về... Tiên Dung. Tại sao lại như thế ? Chẳng lẽ vì clip kia...
- Này mình về đi. Ăn ở đây cứ sao sao đấy ?_ Cô nói.
- Cứ để họ nhìn đi, nhìn nhiều rồi chán. Cậu ăn gì để tôi đi gọi._ Vương Nguyên chẹp miệng.
- 1 milk cacao, 1 float nestea, 1 hot dog, 1 Big star._ Cô nhìn thức đơn.
- Bá đạo thật_ Vương Nguyên buông một câu rồi bỏ đi gọi đồ.
- Chị, em có thể chụp ảnh cùng chị không?_ Một cô gái tầm 20t cầm theo điện thoại hỏi cô.
- V...vâng._ “Tách Tách”. Nhìn thành quả trong điện thoại cô gái rồi rít cảm ơn rồi chạy về chỗ còn Tiên Dung sững không tả nổi.
- Nổi tiếng ghê ha._ Vương Nguyên bĩu môi.
- Cũng nhờ ơn cậu. Thôi ăn đi._ Cô hất hàm. Trong lúc ăn uống cô và anh đùa đùa giỡn giỡn với nhau khiến một người từ xa cảm thấy khó chịu. Anh ta nắm chặt, nghiền răng ken két:
- Cô không xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Grow - Exo_ So Good!

*** Tại kí túc xá TFBoys***

- Tiên Dung, sáng ngày kia chúng ta sẽ tới Quảng Châu để chuẩn bị show đầu tiên._ Văn Chính thông báo.
- Ủ, tôi biết rồi._ Tiên Dung gật đầu nhìn qua đồng tài liệu cần thiết.
- Ngày kia chúng ta sẽ chuyển hướng đến Nam Kinh. Tạm thời lịch hai ngày làm việc là như vậy, có gì thì tôi sẽ thông báo sau. Thôi bây giờ thì giải tán._ Văn Chính đứng dậy. Và cả 6 người họ cùng tan rã.
- Nè, Tân Vũ._ Cô gọi anh.
- Có gì không._ Anh nhìn cô lạnh lùng.
- Tôi chỉ nói ngắn gọn thôi nhé. Từ nay anh có thể coi tôi là một thành viên không? Tôi cảm giác như anh không thích tôi và luôn coi tôi là người ngoài. Tại sao lại như vậy, bởi tôi là con gái hay sao?_ Cô nói một mạch rồi nhìn anh khó hiểu.
- Chẳng vì gì cả, tại tính tôi như thế._ Anh nói.
- À, tôi biết rồi nhé. Anh không hề lạnh lùng mà cố tỏ ra lạnh lùng đúng không?_ Cô chỉ tay.
- Cô nghĩ thế?_ Anh nhìn cô.
- Hề hề, tại hôm anh uống say trên sân thượng tôi thấy anh nói rất nhiều, có khi nhiều hơn cả Văn Chính với Vương Nguyên mất._ Cô cười đều. Mặt anh bỗng chốc lộ ra sự lúng túng nhưng nhanh chóng bị anh vùi lấp đi.
- Tôi về phòng đây._ Anh đi thẳng về phòng mặc Tiên Dung gọi với :
- Dù sao thì từ nay anh phải coi tôi là bạn đấy nhé. Cảm ơn._ Nói xong cô chạy ra xem TV cùng Tuấn Khải.
- Tuấn Khải, tập không?_ Thiên Ti từ trên gác chạy xuống.
- Thôi, hôm nay anh bận rồi._ Anh quàng tay qua vai cô rồi cười đều.
- Thật là..._ Thiên Ti định chạy đi thì Tiên Dung hỏi.
- Cậu tập gì vậy?_ Tiên Dung đẩy tay Tuấn Khải.
- Nhảy._ Ti nhìn cô.
- Ở đây có phòng tập à? Cho tôi đi xem được không?_ Cô hí hửng.
- Ok_ Nghe Thiên Ti nói xong cô chạy vụt đi mặc kệ Tuấn Khải.
- Đợi anh với._ Khải chạy theo cô.
- *** Phòng tập***
- Ở đây sáng ghê. Tôi thích nhất là vào phòng tập đây._ Tiên Dung ngưỡng mộ._ Hai người có thể nhảy cho em xem không?
- Ừm, bài gì đây cô nương?_ Khải hỏi.
- Bang bang bang- Big Bang_ Cô chạy ra mở nhạc. Trong quá trình họ nhảy cô không hề rời mắt. Đúng là được huấn luyện từ nhỏ có khác, đẹp thật.
- Cậu biết nhảy không, nhảy thử coi._ Thiên Ti hát hăm.
- Biết chút chút._ Cô chỉ ngón tay.
- Bài gì?_ Ti hỏi.
- Growl- Exo. Đó là bài tù của tôi._ Cô trả lời.
- Đừng nhảy vội, để anh quay lại đã._ Tuấn Khải rút điện thoại ra. Nhạc nổi lên, cô bắt đầu nhảy theo. Từng động tác, chân tay của cô đều dứt khoát, mạnh mẽ khiến hai người kia đơ mặt. Phải nói là cô nhảy khá tốt... À không phải là rất tốt. Khả năng hát tiếng Hàn của cô cũng không tệ. Không biết là cô học tiếng Hàn hay là học thuộc theo. Nếu là học thuộc thì phải nói là trí nhớ của cô rất tuyệt.
- Xong rồi, mọi người thấy thế nào?_ Cô hào hứng nhìn họ.
- So good._ Khải dơ tay numberone.

- Tôi nghĩ cậu đủ tiêu chuẩn làm ca sĩ nhạc dance đấy._ Thiên Ti cười nhẹ để lộ hai núm đồng chinh.

- Cảm ơn mọi người nha._ Cô cười cười.

- Hết giờ nhảy nhót rồi. Chúng ta đi ngủ thôi._ Khải khoác vai cả hai rồi lúi đi.

*** Sáng hôm sau***

Cô thức dậy trong đầu suy nghĩ ngay đến việc ra cửa hàng tạp hóa mua một chút đồ dùng phục vụ cho chuyến đi ngày mai.

- Là lá la._ Cô vừa đi vừa nhảy mà không hề biết có một thứ đang đợi cô đằng xa. Chỉ cần cô đến, nó sẽ đổ xuống bởi bàn tay của một người...

- CẢN THẬN._ Tiếng hét của ai đó làm cô giật mình.

“ÀO”...

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hạ Vân Du- Buổi Hẹn Hò Thứ Hai

Một xô nước từ trên rơi xuống, may mắn là cô đã tránh được, bởi có ai đó đẩy cô. Theo phản xạ, cô đứng dậy nhìn bên trên nhưng chỉ thấy một bóng đen quay lưng lại đi mất. Lúc này cô mới để ý đến người bên cạnh:

- Cậu không sao chứ?

- Ủ, không sao. Lần sau nhớ phải cẩn thận đấy._ Cô gái phúi quần áo đứng dậy.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm. Mà cậu tên gì vậy?

- Mình là Hạ Vân Du._ Cô gái trả lời.

- Rong chơi trên mây ? Tên cậu hay thật đấy._ Tiên Dung cười

- Thế cậu là..._ Vân Du nhìn cô.

- À mình là Mạc Tiên Dung._ Cô cười.

- Tên cậu cũng hay không kém đâu. Thôi mình có việc phải đi trước. Nếu có duyên thì gặp nhau sau._ Vân Du vẫy tay tạm biệt rồi chạy đi.

- Hạ Vân Du ? Tên hay thật đấy._ Vừa đi cô vờ lăm bằm.

- Ú ề._ Tuấn Khải từ cổng nhảy lên hù cô.

- Úi trời, giặt cả mình._ Cô lấy hai tay ôm ngực.
  - Nhớ vụ gì tối nay không ? _ Anh nhìn cô.
  - Biết rồi khổ lắm nói mãi. Nhưng phải về sớm đây, mai đi rồi mà _ Cô lờm lờm.
  - Anh biết rồi._ Anh cười rồi bẹo má cô.
  - Thôi vào nhà đi, em mua đồ ăn sáng nè._ Cô giờ túi thức ăn lên.
  - Ngon quá à._ Vương Nguyên từ đâu chạy ra và lấy túi thức ăn.
  - Đồ tham ăn, trả lại đây. Tôi mua cho mọi người chứ có phải một mình cậu đâu._ Tiên Dung chạy theo.
- Trong lúc ăn sáng, cô nói đến chuyện gặp Vân Du khiến ai cũng sững sốt. Không phải sững sốt vì cô nàng kia mà vì cô suýt bị thùng nước té xuống.
- Thế có sao không ? _ Khải nhìn cô.
  - Không sao. Cũng may là có cô gái kia._ Cô vừa ăn vừa nói.
  - Đúng là không có ý thức mà. Trước khi đổ nước phải nhìn xem có ai không chứ._ Vương Nguyên nói như nhắc nhở người khác._ Mà cô ấy có xinh không._ Vương Nguyên hỏi mắt sáng như đèn ô tô.
  - Cũng dễ nhìn. Mà cậu chỉ cần nghe tên là đủ biết rồi._ Cô cười.
  - Mà tên gì í nhỉ? _ Nguyên hỏi.
  - Hạ Vân Du._ Cô nhìn.
  - Tên hay đấy._ Văn Chính cười.
  - Thôi ăn đi rồi còn đi làm._ Tân Vũ lên tiếng. Suốt ngày hôm đó cô không thể làm việc được bởi tên Tuấn Khải. Cứ 5’ anh lại gọi điện hoặc nhắn tin để nhắc cô về buổi hẹn tối nay. Thật là khiến cô bực mình.

*** Buổi tối***

Cô mở tủ quần áo ra chọn hết bộ này đến bộ khác nhưng chẳng thấy bộ nào ưng ý. Chợt cô nhớ ra trước hôm đến đây mẹ đã bỏ vào vali của cô một hai bộ váy gì đó. Mà cô để ở đâu nhỉ ? Cô nhớ kỹ lại thì phát hiện ra mình nó ở trong tủ nhỏ. Mở tủ ra cô vui vẻ lấy chiếc váy, có hai cái, cô chọn cái nào giờ nhỉ ? Một cái là váy gien trắng mỏng không dài quá đầu gối trông rất nữ tính. Cô muốn mặc cái này lắm nhưng lại không có giày cao gót. Cái váy còn lại cũng màu trắng nhưng trông nó năng động dễ thương với nhưng đường kẻ thẳng ở chân váy, cổ áo và tay áo(Giống váy của Apink trong bài NONONO đây nhưng không có nơ, và trông năng động hơn). Nhìn chiếc váy, cô thấy rất ưng ý. Và công việc tiếp theo là trang điểm nhưng cô chưa bao giờ trang điểm cả. Với lại cũng không có đồ trang điểm. Phải làm sao đây ? À, giải pháp tốt nhất là không trang điểm. Sau đó cô ra ngoài kệ lấy một chiếc giày Adidas Super star màu trắng. Nhìn trong gương cô cảm thấy mình có vẻ xinh hơn. Hí hí.

« Ting Ting ». là Tuấn Khải nhắn.

- Anh đến chợ đêm trước, em đến nhanh nhé.
- Biết rồi. Thôi bye nha._ Cô vui vẻ nhắn lại.

Cô rón rén chạy ra khỏi nhà vì sợ đội kia biết là không xong. Cô quạch vào đường tắt để đi nhanh. Đó là một con hẻm nhỏ, rất ít người qua lại. Bỗng một bàn tay đặt lên vai cô.

- Nói chuyện được chứ._ Là Âu Dương Na Na...

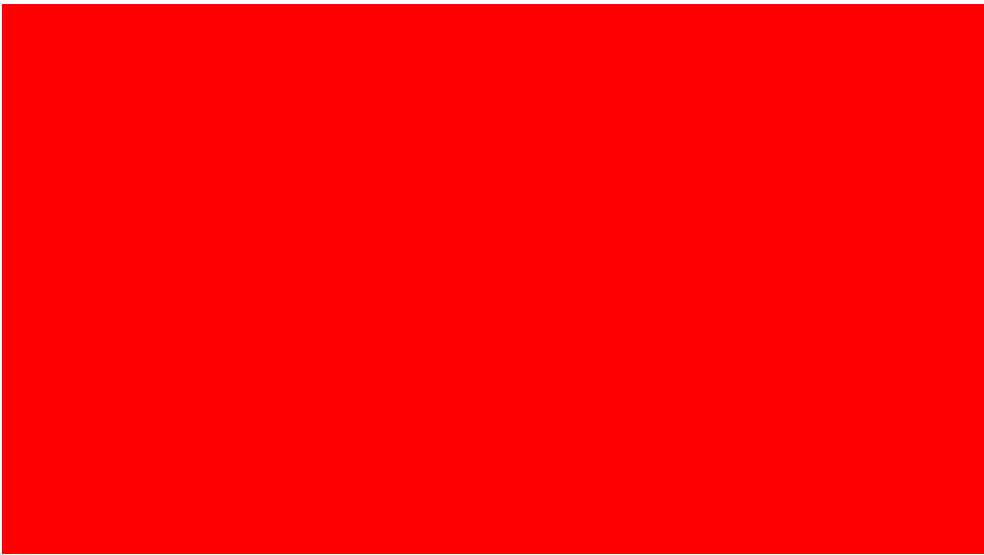
Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bắt Cóc

- Có chuyện gì không? _ Tiên Dung lạnh lùng.
  - Tôi đã cảnh cáo cô không được phép tán tỉnh Tuấn Khải. Tại sao cô không nghe. _ Ánh mắt Na Na hằn lên vết đỏ.
  - Tôi phải nghe lời cô? _ Tiên Dung nhìn.
  - Cái này là tôi muốn tốt cho cô thôi. Cô xem lại mình có cái gì xứng đáng bằng tôi không? Nếu nói cô là người yêu của Tuấn Khải chắc chắn cô sẽ có cả thùng gạch mang về. Nhưng nếu nói tôi là người yêu Tuấn Khải thì sao? Thì mọi người sẽ không ngừng khen ngợi bởi tôi luôn là con người hoàn hảo. _ Na Na nói bằng vẻ khinh bỉ.
  - Cô biết là họ sẽ phản đối tôi? _ Tiên Dung nhìn Na Na tỏ vẻ thắc mắc.
  - Tất nhiên.
  - Tại sao cô biết?
  - Chỉ cần nhìn vào thực tại.
  - Vậy tôi nói cho cô biết hiện tại tôi cũng rất hot trên mạng đấy. _ Tiên Dung nhìn Na Na đầy thách thức.
  - Cô nghĩ chỉ bằng một bản cover mà đọ được với tôi sao?
  - Vậy cô nghĩ thực sự con người cô hoàn hảo sao? Tôi nói cho cô biết, cô chẳng hề hoàn hảo trong mắt TFBoys và cả tôi nữa. Tôi nghĩ nếu cô bỏ được tính kiêu căng, bỏ đi sự thù hận với tôi, chắc chắn cô sẽ là người cực kì hoàn hảo. _ Tiên Dung nói một mạch.
  - Cô dám... Ừm ừm. _ Từ đằng sau Na Na có một kẻ mặc áo đen dùng khăn thuốc mê bịt miệng cô. Cả Tiên Dung cũng bị tên khác làm vậy.
  - Ê, biết nhỏ nào là người yêu Vương Nguyên không? _ Tên 1
  - Tao không biết. _ tên 2.
  - Thế làm sao đây? _ tên 1.
  - Mang cả về, bắt nhảm còn hơn bỏ sót. _ Tên 2 vừa nói xong thì bọn họ khênh Na Na và Tiên Dung lên xe ô tô trở đến một nơi hoang vắng.
- *** Tại chợ đêm Bắc Kinh***
- Sao lâu vậy? _ Tuấn Khải nhìn đồng hồ.
  - Liệu có sao không nhĩ? _ Anh lo lắng rút điện thoại ra gọi cho cô.
  - Alo, Tuấn Khải hả? _ Một giọng nam cất lên.
  - Ai đấy? Sao cầm máy của Tiên Dung. _ Anh sốt ruột.
  - Em Thiên Tỉ đây. Tiên Dung đi đâu rồi đấy. Cậu ta để quên điện thoại trên ghế sofa. _ Thiên Tỉ trả lời.
  - Ừm, vậy thôi nhá. _ Anh cúp máy rồi tiếp tục đợi cô.
- *** Tại 1 căn nhà hoang***

- Tụi mày bắt nhầm người rồi, tao chỉ cần con nhỏ kia thôi._ Một tên ái nam ái nữ quất lên điệu đà, tay chỉ về phía Tiên Dung_ Chúng mày tạt nước cho tụi nó dậy._ Tên ái nam ái nữ ngồi trên ghế đối diện với Na Na và Tiên Dung.
- Vâng._ Một thùng nước mát lạnh đáp “ nhẹ nhàng” xuống người hai cô gái.
- Hự hự._ Tiên Dung tỉnh dậy đầu tiên sau đó là Na Na.
- Đây là đâu?_ Tiên Dung hỏi.
- Chuyện quái gì thế này?_ Na Na gất.
- “Chát” Một cái tát từ tên ái nam dành cho Na Na.
- Mày gất hả con._ Sau đó hắn quay về chỗ.
- Người là ai?_ Tiên Dung nhìn tên đầu sỏ kia.
- Mình là fan TFboys đó bạn._ Hắn điệu đà chạy đến chỗ Tiên Dung khiến cô muốn ọe.
- Ta hỏi tên người đấy._ Tiên Dung nhìn hắn không mấy thiện cảm.
- Cao Vinh._ Hắn ta đánh mặt.
- Tại sao lại bắt chúng tôi ?_ Tiên Dung gặng hỏi.
- Vì mày cướp người yêu tao._ Hắn nhìn cô đầy thù hận. Ánh mắt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Mà sao hắn lại nói cô cướp người yêu hắn ? Người yêu hắn là ai ? Cô quen sao ?...

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Người Yêu Tao Là... Vương Nguyên

- Người yêu sao ? Người yêu anh là ai ?_ Cô gặng hỏi.
- Anh ? Mày nghĩ sao kêu tao là anh. GỌI TAO LÀ CHỊ NGAY._ Cao Vinh quát lên khiến Tiên Dung giật mình. Cô cảm thấy buồn nôn khi nghe tên này quát bởi giọng hắn rất kinh khủng.
- Ồ...CHỊ... Thế người yêu CHỊ là ai ?_ Cô nhấn mạnh từ « Chị »
- Người yêu chị là... Vương Nguyên._ Hắn ta nói rõ ràng từng chữ.

- Há Há, anh..à chị có nhầm không ? Tôi cướp Vương Nguyên của chị sao ? Đây nói cho rõ nhé, tôi không phải người yêu Vương Nguyên. Tôi và cậu ta chỉ là bạn thôi._ Tiên Dung cười lớn.

- Bạn ? Thế cái hôm ở Lotteria sao mày lại thân thiết với anh ấy thế?_ hấn hỏi.

- Thì là bạn mà._ Cô nhún vai. Na Na từ nãy đến giờ rất sợ bởi cái tình không sợ trời, sợ đất của Tiên Dung. Tại sao cô có thể nói chuyện với tên đầu sỏ tự nhiên như vậy ? Thật kinh khủng.

- Mày nói dối. Mày làm thế để tao tha cho mày à. Mơ đi em ơi._ Hấn chỉ thẳng mặt Tiên Dung.

- Đây Tiên Dung tôi mà phải nói dối sao ?_ Cô nhìn

- Nhốt chúng nó lại. Trông chừng cẩn thận biết chưa_ Hấn nói lớn rồi bỏ một mạch ra ngoài.

*** Tại kí túc xá***

- Alo._ Vương Nguyên nhắc máy.

- Bây giờ người yêu của anh đang bị em bắt giữ. anh mau đến đây đi._ Cao Vinh gọi điện.

- Ai đây ? Nhầm số à ? Tôi làm gì có người yêu._ Vương Nguyên thấy tò mò khi nghe thấy giọng hấn.

- Mặc Tiên Dung không phải người yêu anh thì người yêu ai._ Hấn ta gắt lên.

- Sao anh lại bắt Tiên Dung ?_ Nguyên đứng phắt dậy.

- Không nói nhiều nữa, anh hãy mau đến EEE không thì con nhỏ đó sẽ chết._ Nói xong hấn cúp máy.

- Cái gì mà Tiên Dung vậy ?_ Thiên Ti cau mày.

- Tiên Dung bị bắt cóc rồi mau gọi cho Khải ca đi._ Vương Nguyên chạy lên lầu thay quần áo rồi chạy xuống hầm lấy xe.

- Alo Khải ca, anh đang ở đâu. Tiên Dung bị bắt cóc rồi._ Thiên Ti nói.

- Cái gì, Tiên Dung bị bắt cóc sao ?_ Khải nói to.

- Anh đang ở đâu ?_ Thiên Ti lặp lại.

- Chợ đêm Bắc Kinh._ Nghe Khải nói xong Vương Nguyên quay xe về hướng chợ đêm. Chỉ sau 2' xe đã tới nơi.

- Lên xe._ Thiên Ti nói vọng ra ngoài...

- Điên quá._ Tiên Dung thổi thổi vài sợi tóc trên chán.

- Tại cô mà tôi bị nhốt ở đây đây._ Na Na trách móc.

- Từ từ sẽ có cách._ Tiên Dung nhìn xung quanh ngôi nhà thì phát hiện ra một miếng mảnh sành ở chỗ xa. Cô nhảy nhảy đến chỗ đó, quay người lại lấy miếng mảnh sành rồi trở về chỗ cũ.

- Cô định làm gì vậy ?_ Na Na hỏi.

- Cô cứ im lặng đợi tôi cứu ra ngoài._ Tiên Dung cố gắng làm đứt sợi dây thừng.

- Cô sao ? Tôi không cần cô cứu._ Na Na ra vẻ tiểu thư.

- Không cần thì thôi. Cô ở đây cũng được đỡ chen giữa tôi và Tuấn Khải._ Tiên Dung nói đùa.

- Vậy nhất định tôi phải rời khỏi đây._ Na Na liếc.

- Thế thì ngồi im.

- Mà cô làm sao thoát được trong khi ngoài đó có mấy chục tên._ Na Na tiếp tục hỏi.

- Tôi có võ mà. Sợ gì. Lâu lâu mới được đánh nhau không biết trình độ ra sao nữa.

- Cô học võ sao? Đùa à._ Na Na nghi ngờ.

- Tin hay không đợi đến lúc bọn chúng vào đây tôi sẽ cho cô thấy. Mà này tôi và cô có vẻ thân hơn rồi đây._ Tiên Dung nhìn Na Na.

- Thân? Ai thêm_ Na Na quay đi chỗ khác.
- Không phải tôi soi mói đâu nhé. Nhưng tôi thấy anh Tân Minh có vẻ quan tâm cô đấy._ Tiên Dung nghi tay một chút rồi tiếp tục.
- Anh Tân Minh sao? Mà kệ đi, tôi không quan tâm. Tôi chỉ thích Tuấn Khải thôi._ Na Na nghe tới hai chữ Tân Minh bắt giác tim đập nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chuẩn Bị Hành Động

- Cô không quan tâm á? Mặt đang đỏ kìa._ Cô chêu.
- Đỏ đâu mà đỏ. Mặt cô có vấn đề à._ Na Na quay đi chỗ khác.
- Đùa cô thôi. Nhưng tôi muốn nói với cô một điều rằng đừng bao giờ mù quáng trong tình yêu. Cô biết không, đối với tôi cô luôn là một người tốt nhưng bởi tình yêu với Tuấn Khải đã khiến cô trở lên xảo quyệt (sđ biện pháp nói quá). Tại sao cô không nhìn ra xa xem có ai đọi cô hay không ? Nếu cô nhìn chắc chắn sẽ thấy Tấn Minh đấy._ Tiên Dung nói khiến cô cảm thấy có lỗi khi đối xử như vậy với Tiên Dung. Cô thừa nhận là mình sai rất nhiều nhưng tất cả chỉ do cô yêu Tuấn Khải thôi.
- Cô nói thật sao ?
- Ủ_ Tiên Dung cười_ A, xong rồi._ Tiên Dung vui mừng vì cắt được sợi dây.
- Xong rồi sao?_ Na Na vui mừng.
- Đợi tôi..._ Tiên Dung định đứng dậy thì cánh cửa mở ra. Lại là bọn người kia... Nhưng đằng sau họ có cả... TFBoys.
- Tiên Dung em sao sao rồi ?_ Tuấn Khải định chạy đến thì bị Cao Vinh ngăn lại.
- Ê ông anh từ từ đã.
- Các người muốn gì?_ Vương Nguyên gằn giọng.
- Anh có biết là từ trước đến nay em yêu anh thế nào không._ Hấn ta lại gần chỗ Tiên Dung.
- Đây cậu mà cũng có fan kiểu này sao_ Thiên Ti nói nhỏ.
- Ai mà biết được._ Vương Nguyên rùng mình.
- SAO ANH KHÔNG TRẢ LỜI._ Bỗng tên đó lớn tiếng khiến Vương Nguyên giật mình.

- Chưa gặp anh bao giờ, làm sao tôi biết được.
- Gọi là em thôi, em kém anh 2t đấy_ Hấn nhìn Nguyên.
- Ồ thì... em_ Nguyên dờ khóc dờ cười.
- Rốt cuộc muốn gì thì nhanh lên._ Tuấn Khải gắt lên.
- Nếu anh Nguyên đồng ý lấy em thì em sẽ thả hai con nhỏ này ra nếu không em sẽ giết chúng._ Từ trong quần hấn rút ra một con dao.
- CÁI GÌ?_ Cả ba hét lên.
- Thế nào?_ Hấn hất mặt.
- Đây._ Tiên Dung lên tiếng.
- Gì vậy cưng?_ hấn nhìn cô.
- Tôi không gọi chị... tôi gọi tên Vương Nguyên kia._ Tiên Dung hất mặt về phía Vương Nguyên.
- Gọi gì?
- Đồng ý đi, tôi không muốn chết vì cậu._ Cô vừa nói vừa ra hiệu cho Vương Nguyên nhưng cay là hấn không hiểu gì cả.
- Ya, cậu mơ à. Tôi không đồng ý._ Vương Nguyên nhăn mặt.
- Đồng ý đi_ Tuấn Khải ra lệnh bởi anh đã hiểu được ý của cô.
- Đại ca, anh sao vậy?_ Vương Nguyên nhìn Khải.
- Cậu mau đồng ý đi._ Thiên Ti hòa theo bởi anh cũng hiểu những gì cô ra hiệu.
- Cậu... hai người..._ Vương Nguyên tức nói không thành lời.
- Á..._ Vương Nguyên hét toáng lên vì Tuấn Khải bấu vào người anh và đầu anh cũng dần hiểu ra.
- Ừ thì đồng ý._ Anh nhăn nhó mặt mũi. Vương Nguyên đến chỗ Cao Vinh đứng, hấn cứ vuốt ve người Vương Nguyên khiến cậu vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cô Học Võ Sao?

- Em mau thả hai người họ ra._ Vương Nguyên nói.

- Bọn mày thả chúng nó ra._ Một tên định đến chỗ Tiên Dung thì bị cô dùng sợi dây thừng trên tay quấn hấn lại rồi đá ra xa. Thấy Tiên Dung hành động Tuấn Khải nhanh chóng dẹp gọn lũ người quanh mình. Còn Thiên Tì chạy đến chỗ Na Na

- Chúng mày mau đánh bọn chúng._ Hấn hô to. Vương Nguyên thấy vậy liền vịn tay hấn khiến con dao rơi xuống đất. Anh mau chóng nhặt con dao rồi đưa lên cổ hấn.

- TẤT CẢ DỪNG LẠI NẾU KHÔNG TÔI SẼ GIẾT ANH TA._ Vương Nguyên hét lên. Tất cả hành động đều dừng lại.

“RẦM” Cánh cửa mở ra, lại thêm mười mấy tên nữa xông vào nhưng thấy Cao Vinh trong tay Vương Nguyên lại không xông lên được. Tuấn Kì, Thiên Tì, Na Na, Tiên Dung nhanh chóng chạy ra đằng sau Vương Nguyên.

- Tất cả tránh ra._ Hấn quát lớn. Thấy có lợi thế, bọn người Vương Nguyên lùi dần về phía cửa. Đi được một đoạn Vương Nguyên đẩy Cao Vinh lên trước rồi cả lũ chạy ra xe. Đang chạy đến xe tự dừng điện thoại của Na Na rơi xuống, cô quay lại lấy nó thì bị một tên cầm khúc gỗ chuẩn bị đánh xuống người. Thấy vậy Tiên Dung dùng chân đá khúc gỗ ra xa rồi đá hấn một quả. Cô định chạy đi thì một tên nắm được tóc cô. Chỉ bằng vài quyền đơn giản cô đã đánh hấn ngã túi bụi. Thấy Tiên Dung đang chống chọi với bọn người ở xa, TFBoys liền quay lại giúp cô một tay, còn Na Na phải chạy lên xe trước. Bọn người của Cao Vinh đông quá khiến cô và TFBoys bị thương không ít. Chỉ còn một tên cuối cùng thôi là xong rồi.

“YAYAYA” Tiên Dung hét lớn rồi đá hấn một cái đau điếng khiến TFBoys cảm thấy kinh ngạc. Chính lại quần áo cô nhìn xung quanh xem cái tên Cao Vinh đó đâu rồi. Nếu để cô gặp hấn chắc chắn cô sẽ băm hấn thành trăm mảnh bởi cái tội dám bắt cóc cô. Bốn người họ nhanh chóng lên xe trở về nhà

- Này, cậu học võ à._ Vương Nguyên hỏi.

- Ừm._ Cô thờ đốc rồi trả lời.

- Sao anh không biết?_ Khải hỏi.

- Tại... tại em không muốn mọi người biết._ Cô nói nhí.

- Sao lại không muốn?_ Thiên Tì chất vấn.

- Tại người ta nói con trai không thích con gái học võ nên em không nói._ Cô đỏ mặt.

- Này, tôi ngày càng thấy cậu phức tạp đấy. Lúc đầu thì tưởng cô là một cô gái bình thường. Rồi tự dưng nói ra chuyện hát hay, nhảy đẹp, lại còn giỏi võ nữa chứ. Đúng là ngày càng kì lạ._ Vương Nguyên xoa xoa bả vai.

- Cái mà kì lạ, phức tạp? Tôi cũng bình thường mà._ Cô nhìn Nguyên.

- Cảm ơn cô đã cứu tôi._ Na Na nhìn Tiên Dung.

- Không có gì đâu._ Cô cười. Bây giờ TFBoys mới nhớ đến sự xuất hiện của Na Na.

- Mà sao Na Na lại ở đây._ Vương Nguyên hỏi.

- Tại tôi..._ Na Na đang nói thì Tiên Dung chen vào.

- Tôi và cậu ấy gặp nhau trên đường nên bị bắt chúng._ Tiên Dung biết Na Na sẽ xấu hổ khi nói rằng Na Na đến gặp cô. Na Na nhìn cô ánh mắt cảm ơn và không một chút hận thù.

- Đưa Na Na về nhà trước nhé._ Khải đề nghị.

- Đi ăn trước đã._ Nguyên- Dung đề nghị.

- Ở đâu?

- Quán bà Trịnh._ Nguyên- Tì- Dung đồng thanh.

- Nhưng ai mời._ Khải hơi lo lắng cho chiếc ví của mình.

- Tôi mời._ Na Na lên tiếng.

- Đi thôi._ Tất cả hét lên.

*** Tại kí túc xá***

Bốn người họ nhẹ nhàng để xe ô tô vào trong hầm rồi bước ra ngoài. Bỗng:

- MAAAAAAAAA._ Cả bốn hét lên.
- Suyt, nói bé thôi không hàng xóm dậy._ Văn Chính nạt.
- Các anh đứng dậy làm gì? Trong như ma đấy._ Vương Nguyên hỏi.
- Đợi các anh các chị về để thăm vấn chứ còn làm gì. Mau lên nhà._ Văn Chính nghiêm nghị. Cả bốn lùi hùi theo sau.
- Thế các cô các cậu đi đâu mà bây giờ mới về. Có biết mấy giờ rồi không?_ Văn Chính ngồi trên ghế.
- Tại... tại bọn em có tí việc._ Tuấn Khải trả lời.
- Việc gì?_ Tân Vũ nhìn.
- Không nói được đâu._ Thiên Ti.
- Nói mau._ Văn Chính.
- Không nói được mà._ Vương Nguyên.
- Các cậu sao vậy? Sao lại không nói được. Chuyện này hệ trọng mà. Thực ra... ừm ừm._ Vương Nguyên định nói thì bị hai người kia bịt miệng.
- Bỏ ra cho nó nói._ Văn Chính lệnh. Vương Nguyên cố gắng thoát khỏi vòng tay của hai tên kia nhưng họ mạnh quá anh không thể... Đến lúc Tân Vũ phải ra tay. Mọi chuyện đầu vào đấy Vương Nguyên mới bắt đầu nói được:
- Tiên Dung bị bắt cóc anh ạ.
- CÁI GÌ? BẮT CỐC?_ Cả hai hét lên y như bốn người họ vừa hét.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nụ Hôn Đầu

- Phải đó, bọn họ còn bắt cả Na Na nữa nhưng may là không sao rồi._ Vương Nguyên nói thêm.
- Thế cô có sao không?_ Hai người họ ân cần hỏi thăm.
- Không sao cả, hi._ Cô cười trừ.
- Cô ấy không sao vì cô ấy học võ mà. Em mới là người có sao nè._ Vương Nguyên dõ dỏi trẻ con.
- Họ võ? Thật không?

- Thật đấy. Mà cậu đai gì ? _ Vương Nguyên hỏi.
  - Đai đen._ Cô cười.
  - Tuyệt đấy. Mà thôi mau chóng về phòng ngủ đi, mai còn phải đi sớm._ Văn Chính đi thẳng lên phòng. Còn Tuấn Khải thì đưa Tiên Dung xuống nhà dưới.
  - Từ nay chúng mình đừng hẹn hò nữa._ Tuấn Khải cầm tay cô.
  - Hà ? Không hẹn hò nữa sao ? Vậy là sao ? _ Cô luống cuống.
  - Ý anh là chúng ta sẽ không hẹn hò ở bên ngoài nữa để tránh trường hợp như hôm nay._ Anh vuốt tóc cô.
  - Ủ._ Cô cười.
  - Xin lỗi._ anh nói xin lỗi khiến cô giật mình.
  - Sao lại...
  - Xin lỗi vì không để em được bình yên trong tình yêu. Đáng lẽ em phải được vui vẻ, hạnh phúc nhưng cũng tại anh mà em phải chịu khổ cực._ Anh nhẹ nhàng nói.
  - Chẳng phải em đang hạnh phúc vì ai đó cầm tay em sao. Với lại em chưa chịu bất cứ khổ cực nào cả. Chuyện hôm nay chỉ là ngoài ý muốn thôi mà._ Cô nắm lấy tay anh.
  - Mà em có bị thương ở đâu không ? _ Anh nhìn cô.
  - Không, em giỏi võ thể mà. Anh mới là người bị thương đấy._ Cô chạy nhanh ra tủ thuốc lấy những đồ dùng cần thiết.
  - Ra đây em bôi thuốc cho._ Cô kéo mặt anh sát mặt mình rồi dùng thuốc bôi thật nhẹ nhàng. Từng hơi thở của anh khiến cô nóng ran người, rồi bốn con mắt chạm vào nhau và không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của đôi môi anh đào kia, anh đã từ từ cúi xuống đặt môi mình lên môi cô thật nhẹ nhàng.
  - Thôi em ngủ đi kéo muộn._ Anh rời môi mình khỏi môi cô.
  - Biết rồi, anh ngủ ngon._ Cô cười nhẹ. Đôi khi cô nhắm mắt lại anh mới chịu ra ngoài. Về phòng, anh đóng chặt cửa lại, thay quần áo rồi lên giường ngủ một giấc sâu. Nhưng hôm nay anh không tài nào ngủ được. Rồi cuộc là tại sao? Có lẽ là do nụ hôn kia đã khiến anh như vậy. Bất giác, Tuấn Khải đưa tay lên chạm vào môi mình rồi cười thầm...
- Tuấn Khải vừa bước ra ngoài thì cô mở mắt dậy. Ánh mắt cô trở lên mê mông. Cô không tin điều vừa rồi là sự thật. Anh hôn cô sao? Có nằm mơ cô cũng không tin được là anh đã hôn mình. Phải làm sao đây? Cô đưa tay chạm vào môi mình rồi lăn lóc quanh giường. Đêm đó cô cũng giống ai kia...
- Không thể ngủ được...
- *** Sáng hôm sau***
- Tất cả chuẩn bị đủ chưa? _ Văn Chính nói to.
  - Đủ rồi._ Năm người còn lại đồng thanh.
  - Lên xe thôi._ Sáu người họ lên xe đi thẳng ra sân bay.
  - Hôm qua có ngủ được không? _ Tuấn Khải ghé vào tai cô.
  - Cũng được _ Cô gật đầu cho qua.
  - Điều._ Anh nhìn cô.
  - Xì, điều gì đâu, thật mà. Thôi em buồn ngủ lắm._ Cô dựa đầu vào kính ô tô.
  - Thấy chưa, hôm qua không ngủ được nên giờ mới buồn ngủ đúng không? Đừng dựa đầu vào đấy, dựa vào đây này._ Anh chỉ chỉ vai mình.
  - Không.
  - Không cái gì mà không._ Anh dí đầu cô vào vai mình rồi cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Chương 36: Vương Tuấn Khải Yêu Một Con Heo

Cuối cùng TFBoys cũng được trở về thành phố Bắc Kinh thân yêu sau 9 ngày với lịch trình tổ chức debut dày đặc. Tuấn Khải ngồi trên máy bay thở dài xua tan đi sự mệt mỏi, còn hai tên kia thì mãi chơi game. Tiên Dung sau nhiều lần đi máy bay cũng không còn say nữa, hiện giờ cô đang giải quyết một khối lượng đồ ăn khổng lồ.

- Sao ăn nhiều vậy?_ Tuấn Khải nhìn cô.
- Đói thì phải ăn nhiều chứ. Với lại đồ ăn ở máy bay ngon hơn đồ ăn ở quán._ Tiên Dung ngấu nghiến cái hamburger.
- Ăn vừa thôi không kéo thành lợn._ Anh cười.
- Thế em thành lợn rồi anh có yêu em không?_ Cô nửa thật nửa đùa.
- Tất nhiên là có._ Anh khẳng định chắc nịch.
- Ô hóa ra Super Star Vương Tuấn Khải yêu một con lợn. Há Há_ Cô cười to.
- Nhưng bây giờ em đã là lợn đâu._ Anh hắt mặt.
- Cũng đúng, vậy em sẽ cố gắng thành lợn._ Cô lại ăn.
- Thôi cho tôi xin. Tưởng thế mà hay à._ Anh giật cái hamburger.
- Của em chứ._ Cô liếc xéo anh.
- Không ăn nữa._ Anh vơ cả đồng thức ăn mang đi. Còn Tiên Dung thì nhìn theo, nước mắt chảy ngược. Cuối cùng chuyến bay cũng kết thúc, như mọi khi mọi người lại phải chen lấn để ra ô tô. Phải tốn nhiều calo lắm cô mới có thể trèo lên ô tô. Ôi trời làm người nổi tiếng thật cực.
- Nay mọi người về trước đi, em qua siêu thị mua tí đồ ăn về nấu._ Cô ngồi trên xe ô tô nói.
- Để anh đi cùng._ Tuấn Khải hăng hái.
- Vào đây cho phóng viên vô sống à, em tự đi được. Tân Vũ dùng xe hộ tôi._ Nói xong cô chạy vào siêu thị mua vào thứ đông lạnh. Mua xong thức ăn cô chạy ra quầy đồ dùng.
- Oa, có đồ mới có TFBoys nè._ Cô chạy ra cầm cái áo của Tuấn Khải lên ngắm.
- Đẹp đấy._ Một cô gái nói.
- Ồ. A có phải Vân Du không?_ Tiên Dung chỉ chỉ.
- Vẫn nhớ tôi sao._ Vân Du cười.

- Nhớ chứ sao không. Mà chúng mình có duyên ghê._ Cô vỗ vai Vân Du.
  - Ủ, hôm nay mình đi chơi tiện qua đây mua tí đồ về nấu cơm._ Vân Du vừa đi vừa nói.
  - Vậy à, mà nhà cậu ở đâu ?
  - Nhà mình ở khu GG.
  - Thế à, vậy là cách nhà mình một khu. Giờ cậu có rảnh không, đến nhà mình chơi nhé._ Tiên Dung nói xong mới nhớ đến năm người đàn ông kia. Chết thật, sao cô không suy nghĩ vậy, mong là Vân Du không đồng ý.
  - Ok, mình ăn cơm ở đó luôn nhé, hôm nay mình ăn cơm một mình._ Cô đề nghị.
  - Ồ... Ủ._ Cô miện cưỡng.
  - Đi thôi._ Vân Du kéo tay cô đi.
- *****
- Nhà cậu đây á. To thế._ Vân Du trầm trồ khen ngợi.
  - Ô nhà gì kia, nhà kho à. Nhà kho mà to ghê._ Du chỉ tay về phía nhà Tiên Dung và nói đó là nhà kho. Giống y như lần đầu cô tới.
  - Thực ra..._ Tiên Dung chưa kịp nói thì Vân Du đã nhảy vào.
  - Vào nhà đi mình tò mò lắm.
  - « RẦM ». Cánh cửa mở ra, trước mắt Vân Du bây giờ là năm người đàn ông ngồi trong phòng khách. Họ là ai ? Sao lại trong nhà Tiên Dung.
  - Tiên Dung... cái này... là sao ?_ Vân Du tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vương Nguyên Háo Sắc

- Sao cậu lại sống với đàn ông._ Du tiếp tục hỏi.
- Để mình nói rõ. Đây là kí túc xá. Họ là đồng nghiệp của mình. Đây là Tân Vũ, Văn Chính. Mình và họ là quản lí của TFBoys._ Cô chỉ chỗ vào hai người đồng nghiệp.
- TFBoys ? Nghe quen quen nhưng không nhớ rõ lắm. Mà ba người này thì sao ?_ Du nhìn TFBoys.

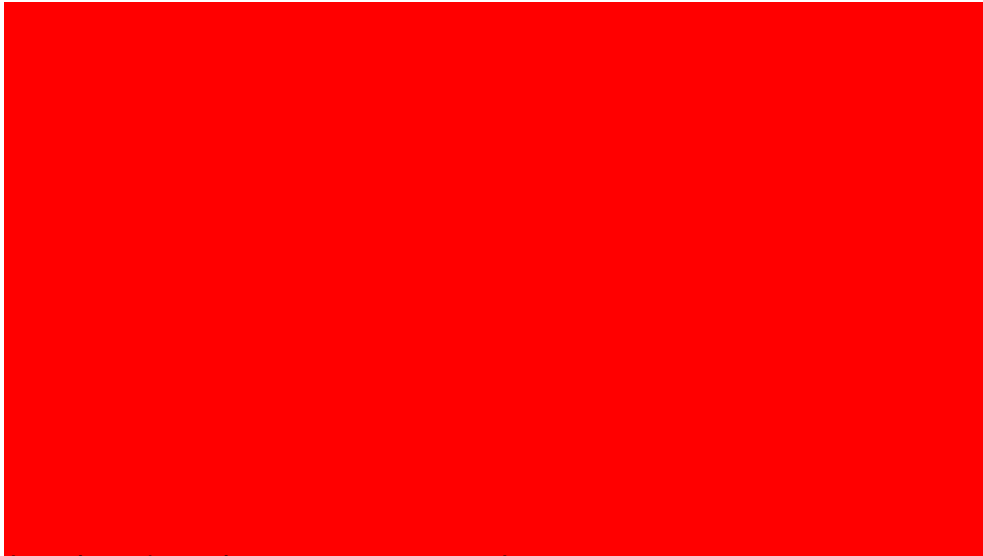
- Cậu không biết TFBoys à ? _ Tiên Dung ngạc nhiên.
- Ủ._ Du ngẫm nhiên trả lời.
- Tiên Dung ai đấy, xinh phết. E hèm _ Vương Nguyên xấn xổ chạy ra trước. _ Xin chào mình là Vương Nguyên, còn cậu là... _ Anh nhìn cô chân thành.
- Bỏ ngay cái ánh mắt háo sắc đó đi _ Vân Du nói một câu khiến Vương Nguyên đóng đá.
- Cái gì cơ ? Háo sắc. _ Vương Nguyên lườm cô.
- Ừm, tôi ghét cái loại đàn ông chạy sòng sọc ra hỏi tên hỏi tuổi một đứa con gái không hề quen biết. Thế không là háo sắc thì là gì ? _ Vân Du nói trôi trảy.
- Cô... Đây mặc Tiên Dung, cậu kéo đầu ra cái con nhỏ dở hơi này vậy. _ Vương Nguyên trách móc Tiên Dung.
- Cô ấy là... _ Tiên Dung chưa kịp nói thì Vân Du xen vào.
- Đây, cái gì mà dở hơi. Nhìn lại tôi xem, cái gì cũng bình thường nhé.
- Hừ, bình thường cái con khỉ. Tôi nói cho cô biết, bên ngoài có bao cô gái chạy theo tôi đấy. _ Vương Nguyên ưỡn ngực.
- Mấy đứa con gái đó đúng là không có mắt nhìn. _ Cô khoanh tay.
- Cô dám... _
- TRẬT TỰ. _ Văn Chính hét lên. Nghe hiệu lệnh, tất cả im bật.
- Cô tên gì? _ Văn Chính nhìn Vân Du.
- Hạ Vân Du. _ Cô hơi sợ sợ.
- À, là cô gái cứu Tiên Dung khỏi xô nước đúng không ? _ Tuấn Khải nhìn cô.
- Vâng. _ Cô cười.
- Không ngờ cô ta lại thế này. _ Vương Nguyên găm giữ.
- Mọi người có định ăn tối không ? _ Tiên Dung hỏi và tất cả đồng thanh có chỉ trừ một người.
- Thôi mình về đây. _ Vân Du định bỏ ra ngoài.
- Sao lại về, cậu bảo ở đây ăn cơm mà. _ Cô kéo tay Du lại.
- Ăn cơm voi tên kia chắc không nuốt nổi. _ Du liếc xéo Nguyên.
- Nhìn gì, nhìn vừa thôi. _ Vương Nguyên nói to.
- Kệ cậu ta đi. _ Cô cố lời Du.
- Thôi mình về đây, có gì thì nói sau. À cho mình xin số điện thoại. _ Du chìa điện thoại.
- Đây là số mình, có gì gọi nhé. _ Tiên Dung đưa điện thoại cho Du.
- Thank you mình về đây. _ Nói xong Du chạy một mạch ra cổng.
- Cũng tại cậu mà Vân Du về đây. _ Cô liếc Nguyên.
- Sao trên đời lại có đứa con gái như vậy cơ chứ. _ Vương Nguyên bỏ một mạch lên phòng. Còn 5 người kia cặm cụi nấu cơm.
- *** Tối hôm sau***
- Nốt hôm nay anh em ta sẽ được nghỉ ngơi. _ Vương Nguyên vờn vai.
- Ừm tối nay hát khàn giọng mất. _ Thiên Ti nghịch nghịch điện thoại.
- Chuẩn bị đi mấy em. _ Anh đạo diễn gọi TFBoys.

- Vâng ạ._ cả ba lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: 11 Năm Debut

- XIN MỜI NHÂN VẬT CHÍNH CỦA CHÚNG TA. TFBOYS....._ Thầy Hà hét lớn trong mic.

- Xin chào chúng tôi là TFBoys._ Ba người họ cúi chào khán giả và nở một nụ cười thân thiện.

- Để kỉ niệm cho 11 năm debut của TFBoys, Tứ Diệp Thảo có món quà muốn tặng các bạn đây._ Thầy Hà cười rõ tươi. Mặc dù đã ngoài 50 nhưng nét trẻ trung trên khuôn mặt kia vẫn không hề thay đổi, vẫn nụ cười ấy, vẫn cái cách dẫn dắt câu chuyện vui tươi ấy khiến tiền bối Hà Cảnh của chúng ta không hề thay đổi.

- Thật sao? Vậy chúng em muốn xem món quà của Tứ Diệp Thảo._ Khải ca thay mặt cho nhóm

- Mời mọi người cùng nhìn lên màn hình._ Thầy Hà chỉ tay về phía màn hình lớn phía sau. Hiện lên đó là một đoạn clip với nhiều hình ảnh khác nhau và cả những dòng cảm xúc của fan ghi ra...

“2013-2024... Đã 11 năm trôi qua kể từ khi họ bước vào cuộc sống của chúng tôi. Đó là ba anh chàng trẻ trung, tài năng, hào hoa...

.... 11 năm nhưng họ vẫn không hề thay đổi. Vẫn là Vương Nguyên trẻ con, tinh nghịch, nụ cười bên lên dễ thương như con gái. Cái miệng luôn hoạt động không ngừng trong mỗi sự kiện và cũng vì thế mà anh trở thành MC của TF Teen G.

Một trong những sở thích của Vương Nguyên chính là ăn. Trong hầu hết

các chương trình của TF Boys mà có liên quan đến ăn uống, Vương Nguyên

luôn là người xung phong đi trước...

... Tiếp đó là Thiên Ti lạnh lùng, ít nói nhưng vô cùng đáng yêu bởi nụ cười lộ đồng điệu khiến các Thiên Chi Hạc phát cuồng. Sở thích của cậu là nhảy vì thế cậu không chỉ lấy trái tim fan bằng giọng ca ấm áp mà còn bởi những điệu nhảy điêu luyện, tuyệt vời...

.... Cuối cùng là nhóm trưởng đẹp trai của chúng ta... Vương Tuấn Khải... Khải ca không chỉ là nhóm trưởng mà còn là “người mẹ” chăm sóc cho hai thành viên còn lại. Dù chỉ lớn hơn hai người kia có một tuổi nhưng Khải trưởng thành hơn họ nhiều... Anh luôn hút hồn fan bởi đôi mắt bồ câu (Không biết có phải bồ câu không) và chiếc răng khểnh cực duyên. Dù có khó khăn thế nào, anh vẫn nở nụ cười chết người ấy...

... Cảm ơn các anh, cảm ơn vì đã đến bên Tứ Diệp Thảo, cảm ơn vì đã bên Tứ Diệp Thảo suốt 11 năm qua...

Video kết thúc những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt ba anh chàng. Họ không biết nói sao để cảm ơn tấm lòng của fan dành cho mình. Khải ca cầm mic nhưng không tài nào nói được, anh nghẹn ngào, xúc động...

- Cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã ủng hộ chúng tôi trong suốt 11 năm qua..._ Tuấn Khải không thể nói tiếp, chỉ biết cúi đầu cảm ơn fan, cả Thiên Ti, Vương Nguyên cũng vậy.

- Chúng tôi hứa sẽ cố gắng làm việc thật chăm chỉ, sẽ không để Tứ Diệp Thảo phải thất vọng... Xin chân thành cảm ơn._ Thiên Ti cầm mic lên nói.

Buổi kỉ niệm được diễn ra nhanh chóng với nhiều hoạt động vui vẻ, vd như : cùng fan hát hò, chơi đùa trên sân khấu... Mãi đến 11h30 mới xong. Trên đường về nhà Vương Nguyên không ngừng cười nói :

- Nhìn nè, nhiều fan tặng quà quá đi.

- Thế 11 năm qua cậu chưa được tặng à ?_ Thiên Ti khó chịu vì công suất hoạt động của Vương Nguyên.

- Tất nhiên là có nhưng mình vẫn thích._ Anh hí hửng.

- Văn Chính, ngày mai được nghỉ đúng không ?_ Tiên Dung hỏi Văn Chính.

- Ừ.

- Tôi có thể về nhà không ?

- Được, ngày mai ai muốn đi đâu thì đi.

- YEAH... lại được đi chơi rồi._ Vương Nguyên hét lên.

- Cậu không thể ngậm miệng từ đây về đến nhà à._ Thiên Ti khó chịu.

- Không đấy, sao nào._ Vương Nguyên hất mặt.

- cậu...

- Hai đứa không nói nữa._ Tuấn Khải cau mày.

- Vâng ạ._ Hai người kia nghe rầm rập.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Về Nhà

*** Sáng hôm sau***

- Hôm nay tôi không ăn cơm ở nhà đâu nhé._ Tiên Dung dặn mọi người.
- Ủ, nhưng nhớ tôi phải về đây._ Tân Vũ nhắc nhở.
- làm như tôi là trẻ con không bằng._ Cô liếc Tân Vũ.
- Anh đi với, lâu lâu không gặp hai bác rồi._ Tuấn Khải chạy ra.
- Hả, có sợ bị lộ không?_ Cô hơi lo lắng.
- Không sao, đợi anh thay quần áo nhé._ Nói xong anh chạy tót lên lầu thay một bộ quần áo hip hop, đội mũ đeo khẩu trang kín mít.
- Đi thôi._ Anh lôi Tiên Dung ra xe ô tô rồi phóng vút đi.
- Anh Văn Chính, em đi chơi nhé._ Vương Nguyên dùng bộ mặt dễ thương.
- Đừng để bị phát hiện đây._ Văn Chính nhắc nhở.
- Biết rồi mà._ Vương Nguyên định chạy đi thì Thiên Ti kéo lại.
- Cho đi nhờ với.
- Đi đâu?
- Zaha Club._ Thiên Ti nhìn anh.
- lên xe._ Nói xong hai người cũng đi luôn. Trong căn nhà to chỉ còn Văn Chính và Tân Vũ.
- Làm gì giờ._ Văn Chính hỏi.
- Lên mạng chat chút tí cho độ buồn._ Thế là hai ông anh lại nhảy lên lầu ôm chặt lấy máy tính.

*** Tại nhà Tiên Dung***

- Bố mẹ ơi..._ Tiên Dung từ cổng chạy vào.
- Sao hôm nay lại về vậy?_ mẹ cô cười.
- mẹ không muốn con về à._ Cô chu mỏ.
- Ai bảo vậy, mẹ muốn lắm chứ._ Bà vuốt tóc cô.
- Con chào bác._ Tuấn Khải lễ phép.
- Tuấn Khải đến chơi à, màu vào đây uống nước._ Bố cô từ trên lầu đi xuống.
- Lâu lắm mới gặp bố. Công việc của bố thế nào rồi._ Cô rót trà.
- Bình thường thôi. Mà hôm nay hai đứa ăn cơm ở đây nhé._ Bố cô ngâm chén trà.
- Vâng, con về là để ăn cơm của bố mẹ mà._ Cô nhanh nhẩu. Còn Khải chỉ biết cười nhẹ thay lời đồng ý.
- Bây giờ bố mẹ đi siêu thị, hai đứa ở nhà nhé._ Mẹ cô chuẩn bị quần áo.
- Con biết rồi, con chào bố mẹ._ Cô cười.
- Con chào hai bác._ Tuấn Khải cúi chào cẩn thận.
- Vui quá._ Cô chạy vào tủ lạnh lấy hộp sữa chua, vừa ra đến nơi thì bị Khải giật mất.
- Ya, của em mà._ Cô lườm anh.
- Em đi lấy hộp khác đi._ Anh cầm khiên bật TV.
- Không, anh tự đi mà lấy._ Cô giật giật hộp sữa chua.
- Đồ lấy được đây._ Anh đứng dậy đưa đôi mắt thách thức nhìn cô.

- Xem đây._ Cô cố gắng nhảy lên nhưng không thể bởi chiều cao của cô có giới hạn. Vùn nhau được một lúc thì cô thấm mệt, cô ngồi xuống ghế sofa thờ dốc nhìn tên Tuấn Khải mà cay đắng. Nhân lúc anh không để ý cô nhanh chóng lấy tay giật lấy, nhưng không kịp. Anh phản xạ nhanh đưa hộp sữa chua ra xa còn cô thì hồm chằm lấy anh. Lúc này môi anh chỉ cách môi cô tầm 3 cm. Cô lúng túng nói:
- Em...em đi lấy hộp khác._ Cô định đứng dậy thì bị anh kéo lại. Một tay anh ôm eo cô, còn một tay giữ hộp sữa chua.
- Cho đây._ Anh chìa hộp sữa chua ra.
- Cho thì lấy._ Cô nhanh chóng giật lại.
- Ai bảo là cho không._ Nói xong anh hôn cô một cái nhẹ nhàng, dù chỉ là cái hôn phớt lờ cũng khiến tim cô muốn nhảy ra ngoài.
- Xi._ Cô ngồi dậy ăn hết hộp sữa chua.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đụng Mặt

Hiện tại Vương Nguyên đang ung dung đi dạo trên đường phố với một túi đồ ăn cực lớn. Anh đang suy nghĩ điểm đến tiếp theo sẽ ở đâu thì...

- Á._ Một cô gái kêu lên.
- Xin lỗi, cô có sao không? _ Anh ân cần hỏi thăm.
- Tôi không sao, xin... Áy, tên háo sắc._ Cô gái kêu lên.
- Sao cô... Á à thì ra là cô._ Vương Nguyên nghiêng răng.
- Là tôi đó, sao nào? _ Vân Du vênh mặt.
- Sao hả? Nhìn xem, cô làm đổ hết thức ăn của tôi rồi._ Vương Nguyên chỉ chỉ xuống đất.
- Cái gì? Tại anh va vào tôi nên mới thế này chứ._ Vân Du cảnh cở lên cãi.
- Có mà tại cô để mắt để mũi ở đâu thì cô._ Vương Nguyên gắt lên.
- Anh xem anh xem... _ Vân Du chưa nói xong thì đằng xa có một nữ sinh reo lên.
- Ồ, hình như là Vương Nguyên TFBBoys kia.

- Chết thật. Chưa gì đã bị lộ._ Vương Nguyên nghiêng răng.
- Cho chết._ Vân Du định quay đi thì bị Vương Nguyên kéo đi mất.
- Theo tôi.
- Sao tôi phải theo anh. Buông ra._ Vân Du vừa chạy vừa nói.
- Cô mà ở đó chắc chắn bị fan của tôi «thịt» đấy._ Vương Nguyên cố gắng chạy thật nhanh.
- Làm ơn chậm hộ cái.
- Đây rồi._ Vương Nguyên chạy nhanh vào cái hẻm nhỏ rồi lúp sau bức tường.
- Sao anh...um._ Vương Nguyên dùng tay bịt miệng Vân Du lại, cố gắng không phát ra tiếng động để đánh lừa cô nữ sinh kia.
- Đầu mất rồi._ Cô gái đứng đó nhìn xung quanh._ Chán thật mất đầu rồi._ Cô gái chán nản vòng ra đường lớn.
- Phui, cuối cùng cũng thoát._ Anh ngồi xuống thở dốc.
- Cái tên chết tiệt này, cứ đụng phải anh là không yên thân._ Du cũng ngồi xuống thở dốc.
- Thôi tạm biệt, tôi phẫn đây._ Nói xong anh đứng dậy phui quần áo.
- Đây, định đi đâu đấy._ Cô cũng đứng dậy theo.
- Về chứ đi đâu._ Anh nhìn cô.
- Anh._ Cô chỉ vào anh._ Phải đấy tôi._ Cô lại chỉ vào mình.
- Sao tôi phải đấy cô?
- Coi như đền bù thiệt hại cho tôi.
- Tôi làm gì mà phải đền bù cô.
- Anh kéo tôi chạy xung quanh khu này khiến tôi tốn nhiều calo nên phải đền bù.
- Đây như thế là tôi cứu cô đấy.
- Cứu cái con khỉ, cũng tại anh nên tôi mới thế. Nếu anh không đấy tôi sẽ chạy ra ngoài kia rồi kêu lên “ Vương Nguyên TFBoys đang ở đây” cho anh xem
- Cô dám.
- Sao không?_ Cô đưa ánh mắt thách thức nhìn anh.
- Thôi được. Đi theo tôi._ Nói xong Vương Nguyên dẫn cô nàng rắc rối này đến quán bà Trịnh ăn tá nà.
- Oa, ăn ở đây ngon ghê nha._ Du vừa ăn vừa nói.
- Làm ơn giữ ý hộ cái._ Nguyên nhìn cô ăn mà ngại cả mặt.
- Cái gì mà ý tứ, đói muốn chết rồi._ Cô cho cả miếng thịt to vào miệng.
- Sáng cô không ăn à ?
- Không.
- Sao không ăn ?
- Không thích.
- Ăn xong bữa này tôi với cô hòa nhau.
- Tất nhiên rồi._ Vân Du nhai ngồm ngoàm.

*** Nhà Tiên Dung***

- Bố mẹ, chiều nay con với Tuấn Khải sẽ về nhà anh ấy một chút._ Cô vừa ăn vừa nói.
- Ủ, hai đứa cũng nên về đó._ Bố cô gật đầu.
- À, mà hai đứa cũng « già » rồi, mau tính toán đến chuyện kết hôn đi chứ._ Mẹ cô nói.
- Mẹ, bọn con quen nhau chưa được mấy tháng, sao có thể... Với lại Tuấn Khải là ca sĩ, cũng cần có thời gian chứ._ Cô đỏ mặt.
- Nó nói đúng đấy, bà cứ từ từ xem nào._ Bố cô nhìn bà.
- Chỉ tại tôi muốn có cháu quá thôi._ Mẹ cô cười hiền.
- Bác gái yên tâm, cháu sẽ sắp xếp công việc._ Lời anh nói khiến cô giật mình.
- Vậy thì tốt rồi. Mà ăn cơm đi không cơm canh nguội mất._ Mẹ cô gấp thức ăn cho Tuấn Khải.

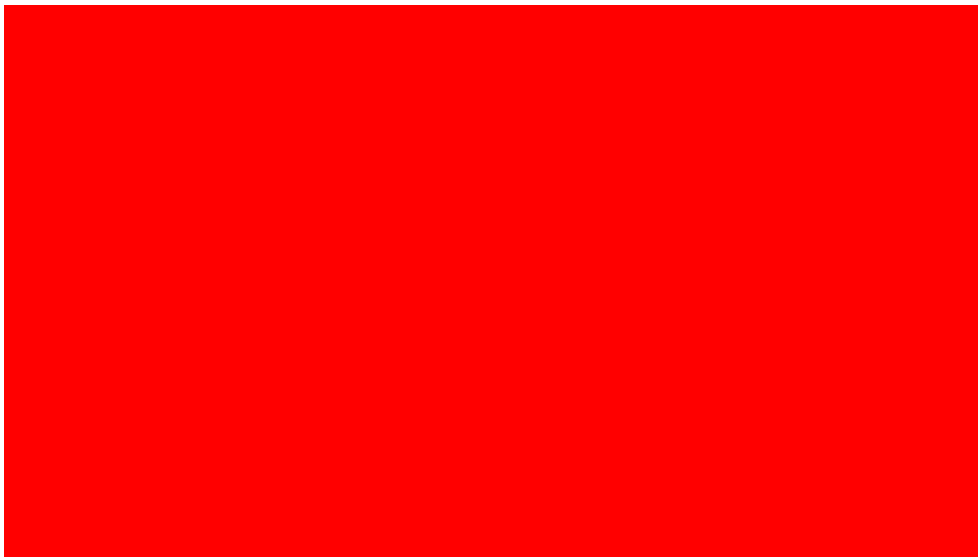
*** Buổi chiều***

- Bố mẹ, con về đây._ Cô mỉm cười.
- Hai đứa về cẩn thận nhé._ Mẹ cô dặn dò.
- vâng, con chào hai bác._ Nói xong anh phóng ô tô về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Anh Bị Sao Vậy?

- Tuấn Khải xem nè._ Cô đưa điện thoại cho anh nhìn. Chỉ nhìn người con gái trong bức ảnh thôi cũng khiến anh tối sầm mặt.
- Oa, chị ấy giỏi thật đó._ Tiên Dung chăm chú đọc bản tin có tiêu đề “Á quân The Voice USA năm nay là người Trung Quốc”.
- Chị ấy hơn mình có một tuổi mà giỏi ghê._ Tiên Dung cứ suốt xoa mái.
- Anh có thấy chị ấy giỏi không?_ Cô hỏi Khải.
- Này, anh sao vậy?_ Cô cứ thấy Khải im lặng.
- CẦN THẬN KÌA._ Cô hét lên, anh nhanh chóng quay tay lái đâm thẳng vào lề đường.

- Anh... sao vậy?_ Cô lay lay người anh.
- Không... không sao._ Nói xong anh lại khởi động xe về nhà. Vừa về tới nhà anh đã chạy thẳng lên lầu, đóng sầm cửa lại.
- Con chào hai bác._ Cô cúi đầu chào bố mẹ Tuấn Khải.
- Tiên Dung, thằng Khải sao vậy?_ Mẹ anh lo lắng cho đứa con trai.
- Con cũng không biết nữa. Hồi sáng anh ấy có thể đâu?_ Cô cũng lo lắng không kém.
- Chắc là mệt quá thôi. Mà hôm nay hai đứa ăn cơm ở đây nhé._ Mẹ anh cười.
- Vâng ạ, chủ ý của bọn con là đến đây ăn cơm mà._ Cô theo chân mẹ Khải vào bếp thực hiện bữa tối.

*** Trên phòng Khải***

Anh cầm bức ảnh trong tay, đôi mắt trở lên mênh mông hơn. Người con gái trong bức ảnh anh cảm rất xinh đẹp, nụ cười tỏa nắng của cô khiến ai nhìn vào cũng thấy xao động. Tay anh xiết chặt lấy bức ảnh miết lăm bầm không thôi : « Tại sao lại vậy ? Tại sao ? »

- Tuấn Khải mau xuống ăn cơm_ Tiên Dung mở cửa ra. Thấy vậy Tuấn Khải dứt vội bức ảnh xuống gối, ngẩng lên nhìn cô có chút bực bội.
- Em không biết gõ cửa à?_ Anh nói lạnh tanh.
- Dạ, tại xem..._ Cô hơi bất ngờ vì thái độ của anh.
- Xuống trước đi, tí anh xuống sau._ Nói xong anh đứng dậy đẩy cô ra ngoài.
- “ Anh ấy sao vậy?”_ Cô mãi mê trong dòng suy nghĩ.
- Khải đâu con?_ Mẹ anh hỏi cô.
- Dạ anh ấy nói, lát anh ấy xuống._ Cô bày mâm bát.

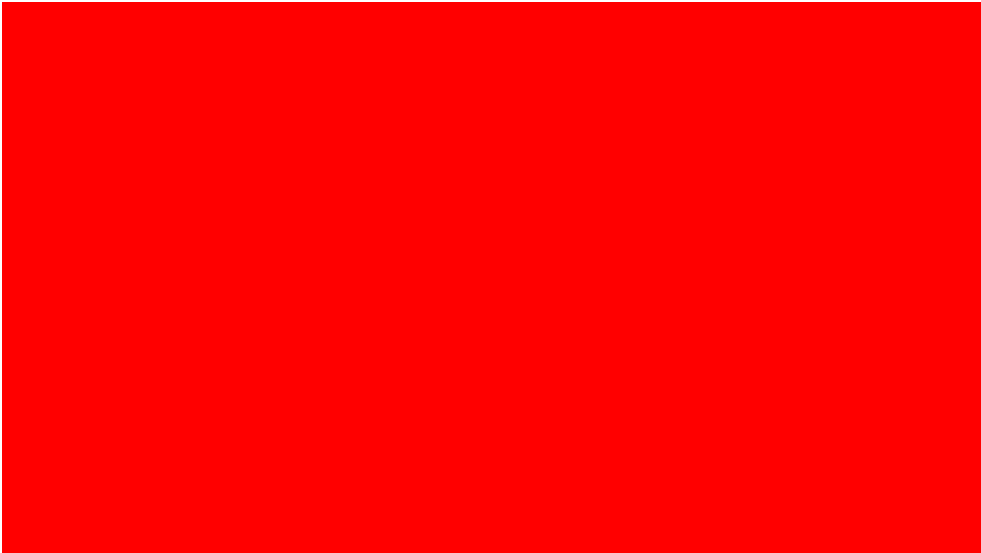
Sau bữa tối cô cùng anh trở về kí túc xá. Trên quãng đường cô và anh không nói với nhau nửa lời. Cô chẳng hiểu tại sao anh lại như thế? Kể từ lúc nào vậy? Hình như là lúc cô đưa điện thoại cho anh xem tin tức? Chẳng lẽ vấn đề là ở cô gái kia? Tại sao lại như vậy? Cô cứ suy nghĩ cho đến khi về kí túc xá.

- Vào nhà trước đi._ Anh lên tiếng.
- Vâng. Sao hôm nay anh lại..._ Cô ra bước ra khỏi ô tô, định hỏi anh gì đó nhưng anh phóng vụt xe vào hầm không nói câu nào. Điều đó làm tim cô nhói nhói... Tại sao anh lại như vậy?
- Này Tiên Dung._ Vương Nguyên gọi cô.
- Gì vậy?
- Đi chơi vui không?
- Sao tự dưng lại hỏi vậy?
- Không có gì. Mà hôm nay tôi gặp con bạn cậu.
- Ủ, thì sao?
- Thì sao à? Vừa mới đi chơi đã gặp phải cô ta, đã thế còn bị fan bắt gặp nữa. Bực mình.
- Ủ, cho cậu chết. Thôi tôi mệt rồi. Bye cậu nhé._ Nói xong Tiên Dung chạy về phòng mình, rồi tiếp tục suy nghĩ về hành động kì lạ của Tuấn Khải

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cô Biến Đi Cho Tôi

- Lại phải đi làm, chán ghê cơ._ Vương Nguyên ngồi than.
- Không đi làm thì lấy đâu tiền mà tiêu._ Thiên Ti nhìn anh.
- Tóm lại là chán._ Anh cầm điện thoại lên xem tin tức.
- Thiên Ti nhìn này._ Nguyên giật mình khi thấy cô gái trong điện thoại.
- Chẳng phải..._ Thiên Ti định nói thì Khải bước tới.
- Đi không?
- Có ạ._ Cả hai cố gượng cười.

Hôm nay, không khí trong xe im lặng đến đáng sợ. Mọi ngày Vương Nguyên là người lảm nhảm nhất nhưng hôm nay chẳng chịu nói gì. Tuấn Khải thì tập trung vào việc lái xe chẳng quan tâm gì đến xung quanh.

- Hi, hay tối nay mình ăn thịt nướng đi._ Cô đề nghị.
- Ủ, đúng rồi._ Vương Nguyên cười.
- Ăn thịt nướng nhiều hại sức khỏe._ Tuấn Khải nói lạnh tanh.
- Sushi._ Thiên Ti đề vô.
- Đồ sống cũng không tốt._ Khải nói.
- Tuấn Khải, hôm nay anh sao vậy? Chẳng lẽ anh xem..._ Vương Nguyên định nói thì Thiên Ti huých vai.
- E hèm._ Tiên Dung bắt đầu thấy lạ vì hành động của cả ba người. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

- Xuống xe đi._ Khải dừng xe lại. Bước vào công ti ai nấy đều vui vẻ nhưng riêng cô và TFBoys thì ủ rũ, buồn rầu. Mỗi người mang trong mình một lỗi lo khác nhau... Cả ngày hôm đó Tiên Dung không tài nào làm việc được...

*** Tối ***

- Mọi người, Tuấn Khải có trên phòng không?_ Tiên Dung chạy lên nhà to.
- Có đấy._ Văn Chính trả lời.
- Cảm ơn nha._ Nói xong Tiên Dung phi một mạch lên phòng Tuấn Khải. Cô định mở cửa vào nhưng nhớ đến đột ở nhà anh cô lại cẩn thận gõ cửa. Gõ mãi, gõ mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì, cô nhẹ nhàng mở cửa ra. Ô, thì ra anh đang tắm... Cô ngồi xuống giường đợi anh ra nói chuyện. Nhưng hình như tay cô chạm phải cái gì... Thì ra là một bức ảnh. Cô lật tấm lên xem thì thấy trong bức ảnh là một cô gái khác chứ không phải cô. Cô ấy là ai? Trông rất quen, hình như cô gặp ở đâu rồi...
- Em làm cái gì vậy?_ Tuấn Khải từ nhà tắm bước ra, anh mắt vô cùng giận dữ.

- Em..._ Cô lúng túng không biết phải làm thế nào.
- Sao em dám động vào đồ của anh?_ Anh đến bên cô giật vội tấm ảnh.
- Không tại em thấy...
- Biến..._ Anh gằn giọng.
- Sao anh lại...
- CÔ BIẾN NGAY CHO TÔI..._ Tuấn Khải gất lên. Mắt cô bắt đầu đỏ dần. Đây là lần đầu anh quát cô. Tại sao vậy? Cô đã làm gì sai sao?
- Sao còn chưa đi?_ Anh lôi cô ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Nước mắt bắt đầu chảy xuống. 1 giọt... 2 giọt... rồi nhiều giọt thì nhau chảy xuống khuôn mặt bầu bĩnh của cô.
- Tiên Dung, chuyện gì vậy?_ Bốn người kia chạy lên. Cô không nói gì, lững thững bỏ đi. Về phòng cô khép chặt cửa lại, rồi ôm gối khóc lóc. Rốt cuộc cô làm gì sai mà anh lại đối xử như vậy với cô... tại sao như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tân Minh Yêu Na Na

- “Reng reng”_ Điện thoại của cô reo lên.
- Alo, Tiên Dung à? Cậu đang làm gì đấy._ Đầu dây bên kia lên tiếng.
  - Ai vậy?_ Cô nói, giọng khàn đặc.
  - Minh là Vân Du đây._ Du cười.
  - Ừ, có gì không?
  - Minh muốn rủ cậu đi chơi ấy mà.
  - Hà? Đi đâu vậy.
  - Chỉ là đi loanh quanh cho đỡ buồn thôi. Cậu đi nhé?
  - Ừ, vậy hẹn ở đâu?
  - Cậu biết quán kem Xiao Ha không?

- Có.
- Vậy ăn ở đó nhé.
- Ừm, lát mình đến._ Nói xong cô khoác tạm cái áo mỏng rồi đi ra ngoài. Thực sự cô cũng không có tâm trạng là bao. Nhưng Vân Du đã có thành ý như vậy cô không thể không nhận lời. Cô bước ra ngoài công rồi bắt một chiếc taxi đến Xiao Ha.

Lúc này Tuấn Khải đang ngồi trong phòng tự trách bản thân mình sao lại nổi nóng với cô. Cô chẳng làm gì sai mà anh lại đối xử như vậy. Anh hận bản thân mình đã không khiến cô hạnh phúc lại còn làm cô tổn thương thêm. Anh muốn đến gặp cô để xin lỗi cô nhưng lại không đủ dũng khí. Vậy anh phải làm gì đây...

*** Tại Xiao Ha***

- Tiên Dung, ở đây nè._ Vân Du vẫy tay.
- Chào cậu. Cậu đến lâu chưa ?
- Vừa mới tới thôi. Mà cậu ăn gì để mình gọi.
- Kem vali socola._ Cô gọi tạm
- Ok._ Sau 5' chờ đợi, Vân Du bê ra hai ly kem. Cô vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ về cuộc sống của mình còn Tiên Dung cứ ngồi đó cười cho qua chuyện.
- Tiên Dung, cậu sao vậy ? Có chuyện buồn à ? Có thể kể cho mình không ?_ Vân Du hỏi một loạt.
- Ừ, mình không sao. À mà mình hỏi này. Nếu một người con trai nhìn thấy bức hình của một người con gái mà tỏ ra tức giận với những người xung quanh thì nghĩa là sao ?_ Tiên Dung hỏi cô.
- Theo mình thì... Có thể cô gái trong bức hình ấy là người yêu cũ của anh ta và có lẽ hai người xảy ra chuyện gì đó nên người con trai mới ghét cô ấy._ Vân Du ra vẻ như mình là chuyên gia tình yêu.
- Vậy sao ?_ Cô thấy hơi buồn.
- Mà chuyện gì vậy ? Người con trai đó là người yêu cậu à ?_ Du tò mò.
- Không... không phải._ Cô phủ nhận.
- Thôi, cũng muộn rồi, mình về đi._ Du nhìn lên đồng hồ.
- Ừ.

Về đến nhà Tiên Dung không ngừng suy nghĩ về câu nói của Vân Du. Chẳng lẽ, cô gái kia là người yêu cũ của Khải sao ? Mà hình như cô gái trong bức ảnh trên giường Khải và cô gái trên mạng là một. Vậy giả thiết của cô là... đúng ? Chẳng muốn suy nghĩ nhiều, Tiên Dung cố gắng nhắm mắt ngủ.

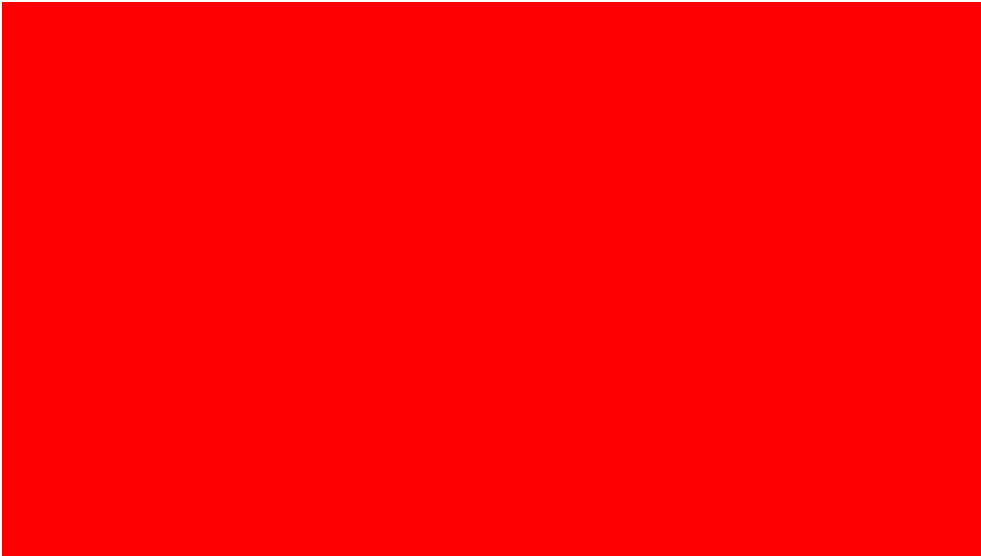
Suốt ba ngày liền, anh cứ tránh mặt cô. Không lẽ anh vẫn giận cô ? Vậy thì hôm nay cô sẽ tìm anh để nói rõ mọi chuyện. Hiện tại, Tiên Dung đang trên đường đến gặp Tuấn Khải thì nhìn thấy Na Na khoác tay Tân Minh đi tới chỗ mình. Sao hai người này lại thân thiết vậy ? Chẳng lẽ...

- Tiên Dung, lâu lắm mới gặp._ Na Na cười tươi.
- Ừ, chào. Mà hai người..._ Cô chỉ chỉ Na Na.
- Hi, cũng phải cảm ơn cậu mình mới tìm ra người bạn trai lí tưởng._ Na Na nhìn Tân Minh.
- Ồ, vậy hai người đang yêu nhau sao ?
- Ừ, cảm ơn em nhiều nhé, Tiên Dung. Mà thôi, bọn anh bận rồi, gặp sau nha._ Nói xong anh Tân Minh và Na Na đi thẳng ra ngoài. Còn cô tiếp tục đến phòng tập tìm Tuấn Khải. Cô định bước vào trong nhưng nhìn thấy Tuấn Khải đang cầm bức ảnh. Chắc bức ảnh đó là hình của cô gái kia... Điều đó làm cô hơi chạnh lòng. Cô quay lưng về phòng làm việc và nảy ra suy nghĩ rằng... không muốn gặp anh nữa... Và cô cũng đâu biết rằng bức ảnh anh cầm không phải là ảnh cô gái kia mà là ảnh của chính... cô. Anh định tối nay sẽ tới xin lỗi cô về chuyện hôm trước. Lần này chắc chắn anh sẽ làm được...

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Anh Sẽ Không Để Em Khóc Vì Anh

8h tối tại quán bà Trịnh:

- Bà ơi... cho cháu thêm 2 chai nữa... ức... _ Tiên Dung gọi trong con say.
- Tiên Dung, con uống vậy là đủ rồi. Đừng uống nữa. _ Bà Trịnh ra sức ngăn cản cô.
- Không uống nữa là thế nào, con phải uống chứ... ức... bà lấy cho con đi. Bà không lấy... thì.. ức... con đi lấy _ Tiên Dung loạng choạng đứng dậy.
- Được, vậy đợi bà một chút, con cứ ngồi đây. _ Bà Trịnh vào trong bếp nhìn cô mà chỉ biết lắc đầu.
- Sao lại không uống? Ức... có chuyện buồn thì phải uống chứ... bà... buồn cười thật. _ Tiên Dung tiếp tục uống chén rượu còn lại trên bàn.

*** Tại phòng Tiên Dung***

Tuấn Khải đang ngồi trong phòng đợi Tiên Dung về để nói lời xin lỗi với cô. Nhưng đã 8h tối mà vẫn chưa thấy cô về. Liệu cô có bị làm sao không? hay lại bị bắt cóc? Không dấu nổi sự lo lắng, anh lấy điện thoại ra gọi cho cô.

- Alo?
- Alo Tuấn Khải hả? Con mau tới đón Tiên Dung đi. Nó say mềm rồi này. _ Bà Trịnh trả lời.
- Dạ? Cô ấy uống rượu hả bà? _ Tuấn Khải vừa mặc áo vừa nói.
- Ừ, không biết nó buồn chuyện gì mà ra nông nỗi này. Con mau đến đón nó đi. _ Bà Trịnh ngao ngán.
- Vâng, con đến ngay. _ Nói xong Tuấn Khải phóng xe một mạch đến quán bà Trịn. Cảnh tượng đầu tiên anh nhìn thấy là hình ảnh cô nằm gục trên bàn. Có lẽ cô đã uống nhiều lắm. Và cũng tại anh mà cô mới ra nông nỗi này.
- Khải đến rồi hả? mau khuyên nó đi. _ Bà Trịnh từ nhà bếp chạy ra.
- Dạ vâng ạ. _ Anh đỡ cô dậy nhưng cô hất mạnh tay anh ra và nói.
- Bà ơi, con... muốn uống nữa.
- Em đừng uống nữa, say rồi đấy. _ Anh cố gắng xóc cô lên.
- Anh là ai mà can tôi... ức... tôi... quen anh à? _ Tiên Dung ngược lên nhìn anh.
- Em say rồi, mau về thôi. _ Tuấn Khải quàng tay cô lên vai mình.
- Say? Tôi... tôi chưa say... mà... anh là ai? Sao dám chạm vào người tôi. _ Cô đẩy anh ra.
- Đến anh là ai em còn không biết, em say rồi đấy. _ Tuấn Khải hơi cúi lên.
- Để tôi nhìn kĩ anh xem nào. _ Cô nhón chân lên áp sát mặt mình vào mặt anh rồi "à" lên một tiếng:

- Hoá ra... là V... Vương Tuấn Khải của T.TFBoys. Sao anh lại ở đây. Tôi quen Khải ca sao... Oa tuyệt thật... tôi được Vương Tuấn Khải đỡ nè. hi hi._ Cô cười như điên dại.

- Ồ, chắc là mơ thôi... làm gì có chuyện tôi quen... được Vương Tuấn... Khải... Anh nổi tiếng thế cơ mà... Làm gì có chuyện đấy... Chắc là mơ thôi, ha ha._ Cô cười phá lên. Ngồi trong ô tô, cô không ngừng nói linh tinh. Điều đó khiến anh vô cùng đau lòng. Cũng tại anh nổi nóng với cô nên cô mới thế này.

Về đến nhà, anh đỡ cô lên giường rồi đắp chăn cho cô, nhìn cô bây giờ trông thật đáng thương. Đầu tóc thì bù xù, quần áo xộc xệch, mặt mũi đỏ ửng lên. Anh cứ ngồi đầu giường nhìn cô rồi ngủ gục từ lúc nào không biết.

*** Sáng hôm sau***

- Oáp, ngủ ngon quá._ Cô ngồi dậy, đang vượn vai thì phát hiện ra Khải đang ngồi nhìn mình, mắt không chớp.

- Sao lại nhìn em như vậy? Mặt em có gì à?_ Cô ngây thơ hỏi.

- Không._ Anh trả lời, mặt buồn thiu.

- Mà sao anh sang đây sớm thế... có gì không?

- Ừm.. Không... à...có._ Anh bối rối.

- vậy anh nói đi.

- Anh xin lỗi vì đã nổi nóng với em.

- Ừ, không có gì đâu._ Cô cười trừ. Tự nhiên, anh rút từ túi ra một bức ảnh đưa cho cô. Là ảnh của cô gái kia. Cô nhìn anh khó hiểu.

- Cô ấy là Lục Tú Ly. Là người anh từng yêu._ Anh bấu chặt hai tay.

- Vậy à?_ Cô vười buồn.

- 3 năm trước, cô ấy nói chia tay với anh vì một lí do là bọn anh không hợp nhau.Suốt 3 năm, anh không thể quên được cô ấy..._ Nói đến đây anh khẽ thở dài. Còn cô thì thấy đau.

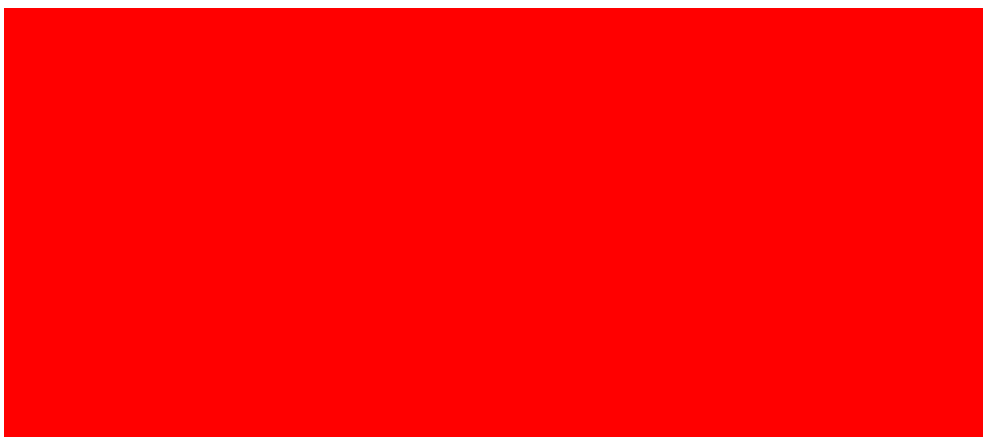
- Cho đến khi... anh gặp em.. Em đã xoá mờ hình ảnh của cô ấy trong tim anh, và mang đến cho anh một cảm giác. Cảm giác mà suốt 3 năm qua anh chưa có được..._ Chưa để anh nói hết cô đã ôm chặt lấy anh rồi khóc nức nở. Anh cảm nhận được dòng chảy nóng hổi ấy đang ngấm vào da thịt mình. Khẽ hôn lên mái tóc cô anh thì thầm:

- Từ nay, anh sẽ không để em khóc vì anh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tuấn Khải! Chờ Em

** Một nơi nào đó**

- Tuấn Khải, chờ em. Nhất định em sẽ về bên anh._ Một cô gái ngồi nhìn hình Tuấn Khải rồi nhấp chén rượu lên.
- Cô chủ, vé máy bay đã chuẩn bị rồi. 3 ngày nữa chúng ta sẽ lên đường._ Anh vệ sĩ đến thông báo.
- Cảm ơn anh nhé, Uy Phong._ Anh vệ sĩ gạt đầu rồi đi ra ngoài.

*** Công ti TF***

" cốc cốc"

- Hết giờ rồi mà vẫn làm việc sao?_ Tuấn Khải đứng ở ngoài cửa gọi cô.
- Đợi tí nha._ Cô tắt máy tính rồi cầm lấy túi xách chạy ra ngoài.
- Có gì không?_ Cô nhìn anh.
- Không, gọi chơi thôi.
- Hai người kia đâu?
- Ra xe rồi.
- Ủ, tí nữa thả em ở siêu thị để em mua tí đồ nhé._ Cô vừa đi vừa nói.
- Không cần mua đâu, tối nay anh Văn Chính làm sushi rồi.
- Thật á, thích ghê._ Cô reo lên sung sướng.
- mà này, lần sau em không được uống rượu đấy nhá. Uống rượu không tốt đâu._ Anh nhắc nhở cô
- Thỉnh thoảng uống tí mà._ Cô cười
- Không được, con gái uống rượu không tốt đâu._ Anh kí đầu cô.
- Được rồi, không uống thì không uống._ Nói xong cô leo lên xe rồi lấy điện thoại ra nghe nhạc...

*****

- Oa, sushi anh làm ngon thật đấy._ Tiên Dung nhai nhồm nhoàm.
- Cậu giống y hệt con bạn cậu._ Vương Nguyên nhìn cô.
- Ai?
- Thì cái cô Vân Du đó._ Anh ngao ngán.
- Đạo này, Vương Nguyên hay nhắc đến Vân Du nhỉ?_ Thiên Ti nhìn anh.
- Là... làm gì có._ Anh hơi giật mình.
- Điều vừa, mặt đỏ rồi kìa. Ha ha._ Tiên Dung cười lớn.
- cậu dám..
- Pèè, sao nào?_ Cô nhìn anh thách thức.
- Không chơi với cậu._ Vương Nguyên đưa miếng sushi lên miệng.

Sau bữa ăn mọi chuyện lại diễn ra bình thường. Tuấn Khải vs Tiên Dung ngồi xem TV. Thiên ti vào phòng tập. Còn hai ông anh kia thì mãi chơi game. Có mỗi Vương Nguyên thì biến đâu mất.

*** Trên đường JJ***

- Cứu... cứu...um_ Một cô gái cố gắng thoát khỏi vòng tay của một tên đàn ông.

- Ngoan đi em. Anh sẽ không hại em đâu._ Tên đàn ông đó vuốt ve mái tóc cô.

- AAAA._ Tên đó hét lên.

"Chát"_ Con nhỏ này, mày dám cắn tao à. Tao cho mày biết thế nào là lễ độ._ Hắn cời áo mình rồi đưa bàn tay bẩn thỉu chạm lên người cô.

- CỨU, CỨU. Hu hu_ Cô hét lên. Cùng lúc đó Vương Nguyên đi qua con hẻm nhỏ nghe thấy tiếng cứu liền ngoảnh lại xem. Và điều anh nhìn thấy là một cô gái nhỏ đang vật lộn với tên đàn ông to con kia. Nhưng. cô gái này trông quen quen... Hình như là... Vân Du. Không suy nghĩ nhiều Vương Nguyên phi thẳng vào trong đám khúc gỗ gần đó phang lên người hắn. Hắn quay lại, đôi mắt hắn lên tia giận dữ

- Mày dám..._ "Bốp" Vương Nguyên dơ nắm đấm lên đưa hắn vào mặt hắn.

"Bốp" Hắn cũng đâu có vừa, hắn đưa tay lên đấm một cái rồi đau vào bụng anh.

- Oa, không tồi đâu._ Nói xong anh dơ chân đạp hắn nhưng bị hắn bắt kịp, cái chân còn lại của anh không vững để đứng trên mặt đất.

- AAAAA._ Vương Nguyên ôm mặt đất "vào lòng" hét lên đau đớn.

- Mày dám xen vào chuyện của tao này._ Hắn vừa nói vừa đạp lên người Vương Nguyên. Thấy anh không còn sức lực chống trả, Vân Du nhanh chóng lấy khúc gỗ cạnh mình phang thật mạnh vào đầu hắn.

- CHẾT ĐI._ Cô rít lên. Cảm nhận được cơn đau ập đến, hắn chỉ biết lấy tay ôm đầu mình, hét lên. Nhân lúc hắn không để ý, Vương Nguyên kéo Vân Du chạy đi mất, mặc kệ cái tên biến thái kia. Hai người cứ chạy cho đến khi mệt lử. Vương Nguyên ngồi giữa đường thở dốc:

- Mệt quá.

- Cả..cảm ơn anh._ Vân Du ôm chặt lấy cổ áo mình.

- Cô đấy, sao lại đi một mình giữa đêm hôm như vậy?_ Vương Nguyên giận dữ.

- Tôi... đi mua tí đồ... ai ngờ gặp cái tên đó._ Cô nhìn anh, mắt đầy nước.

- Thôi được rồi. Bây giờ cô nợ tôi đấy, tính sao đây?_ Vương Nguyên nhìn cô.

- về nhà tôi._ cô nói.

- hà? về... về nhà cô làm gì?_ Vương Nguyên giật mình.

- Để tôi bôi thuốc cho anh. An bị thương rồi kia._ Cô chỉ chỉ lên cánh tay bị trầy xước của anh.

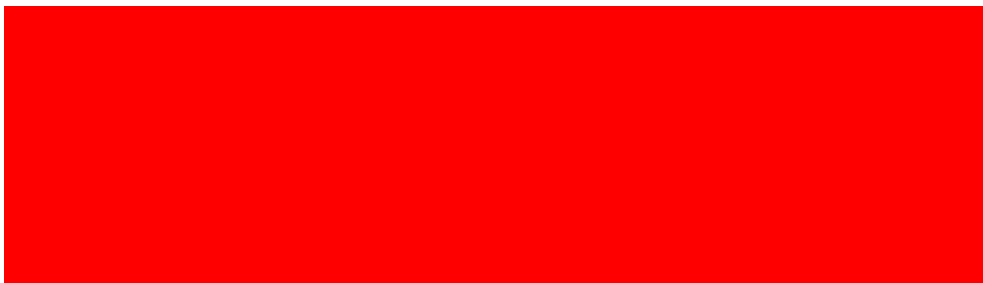
- ừ, ừ._ Anh gật đầu như ngó.

- Đi thôi. Nhà tôi gần lắm._ Cô lôi tay anh rất tự nhiên mà không biết cái tên đằng sau đang đỏ mặt

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cho Em Đôi Vai Một Lần

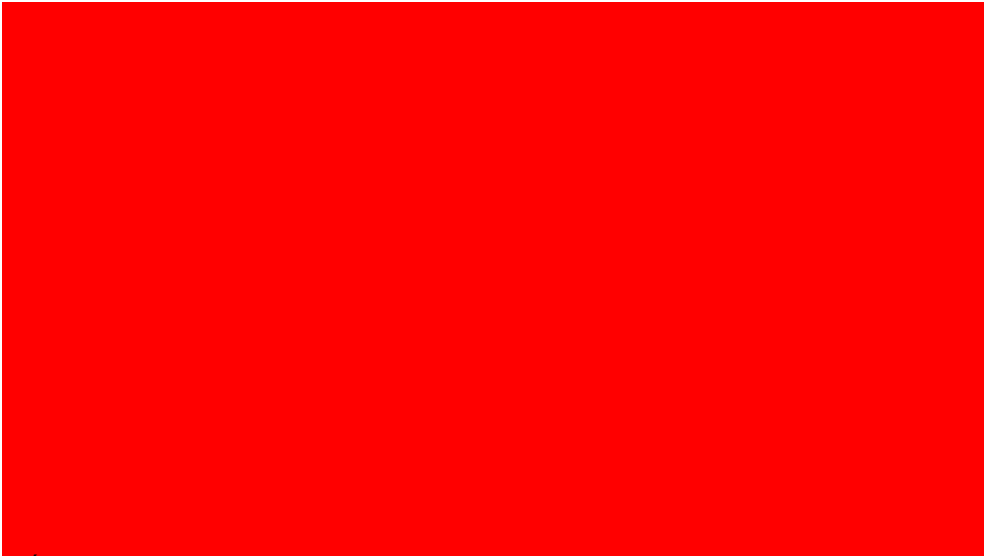
- Aida! Cô không nhẹ nhàng hơn được à._ Vương Nguyên kêu oai oái.
  - Biết rồi. Con trai gì mà mới tí đã rống lên._ Vân Du bịu môi.
  - Cô nói ai đấy?
  - Anh nghĩ tôi nói ai?
  - Hừ, cô...
  - Anh không nói không chịu được à?_ Cô cau mày._ Cởi áo ra.
  - CÁI GÌ?_ Vương Nguyên hét lên.
  - Cởi áo ra để tôi xem xét vết thương._ Cô nhắc lại lần nữa.
  - Xì, cô đừng có lấy lý do này để chiêm ngưỡng body của tôi đấy nhá._ Vương Nguyên hất mặt.
  - Này, anh nghĩ bố tôi, anh tôi ở nhà không bao giờ cởi áo à. Mà nói cho anh biết, body của anh tôi 8 múi đấy. Thế mới đáng xem. Anh nhìn lại anh xem, người thì teo tóp chẳng có cái gì mà cũng làm giá._ Cô liếc trên liếc dưới anh.
  - Hớ, nhìn tôi vậy mà bảo không có body á?_ Anh càn cồ lên cãi.
  - Tóm lại có cởi không? Không cởi thì tôi cất đồ đạc đi._ Cô nhìn anh chán nản.
  - Cũng hơi nhức thật._ Nguyên xoa xoa lưng._ Ờ thì cởi._ Cuối cùng anh cũng quyết định. Du lại mở hộp y tế ra xoa xoa lên lưng anh. Nguyên cứ nhăn mặt, nhăn mũi lại, còn Vân Du thì khó chịu bởi anh cứ ngo ngoáy,
  - Xong rồi đấy, ông tướng._ Cô cất đồ dùng gọn gàng.
  - Ày, xong rồi thì tôi về đây._ Anh đứng dậy.
  - Ủ, không tiễn._ Cô khoanh tay nhìn anh.
  - Đối xử với ân nhân thế đấy.
  - Tôi bôi thuốc cho anh thì coi như hết nợ. Anh không còn là ân nhân của tôi nữa.
  - Biết rồi. Thôi tôi về đây._ Anh đi ra ngoài cổng._ Mà này, từ nay không được đi tới một mình đâu đấy.
  - Anh lo cho tôi à?_ Cô nhìn anh.
  - Ai thèm. Nói thế thôi._ Anh lườm cô một cái rồi về thẳng. Cô vẫn đứng đó nhìn anh cho đến lúc bóng anh khuất dần. Trên môi nở một nụ cười hạnh phúc:
  - Lo lắng cho tôi à?...Hi.
- *****
- Tiên Dung, cho tôi hỏi cái này._ Vương Nguyên chạy sộc sộc vào.
  - Này, em đi đâu về mà quần áo xộc xệch, bẩn thỉu thế này._ Khải chỉ chỉ Nguyên.
  - Cứu người._ Anh thần nhiên trả lời.
  - Cứu người? cậu thì cứu được ai. Người thì như con cá mắm ấy._ Tiên Dung há hốc mồm.
  - Cậu coi thường tôi đấy à?_ Vương Nguyên ra vẻ giận dữ.

- Gớm, đùa tí. Mà cậu cứu ai?
  - Vân Du.
  - HẢ? VÂN DU LÀM SAO? GIỜ CẬU ẤY SAO RỒI? _ Tiên Dung hét toáng lên.
  - Từ từ xem nào._ Vương Nguyên bíp lỗ tai lại rồi kể lại chuyện đã xảy ra.
  - Hừ, tôi mà biết hần ta là ai thì hần sẽ chết dưới tay tôi._ Tiên Dung gầm gừ.
  - Có phải giận dữ như vậy không? _ Tuấn Khải nhìn cô.
  - Có chứ, hần dám động đến bạn em. Hừ._ Cô gắt lên.
  - Ồ sao lại gắt với anh? _ Tuấn Khải chẳng hiểu mô-tê gì cả.
  - Thích đấy, sao nào? _ Cô lờm anh.
  - Hai người thôi đi._ Vương Nguyên nhảy vào "giải tán quốc hội"
  - Tiên Dung, này cậu có số Vân Du không? _ Nguyên nhìn cô.
  - Có. Sao? _ Cô hơi tò mò vì thái độ của anh.
  - Cho tôi._ Anh làm bộ mặt cún con.
  - Hơ, cậu có vấn đề à? Trước kia ghét bạn tôi lắm mà? hay là cậu thích nhỏ ấy? _ Tiên Dung dò xét.
  - Điên, ai bảo tôi thích cô ta. Chỉ là xin số cho vui thôi. Có cho không? Không thì thôi _ Nguyên đứng phắt dậy.
  - Này thì cho._ Cô đưa điện thoại cho Nguyên.
  - Hí hí, cảm ơn._ Lưu số Vân Du xong Vương Nguyên chạy tót lên lầu.
  - Thôi đi ngủ._ Cô đứng dậy.
  - Này._ khẽ gọi cô.
  - Chi vậy? _ Cô quay lại thì nhận được nụ hôn (trán) từ anh.
  - Ngủ ngon._ Anh vuốt ve tóc cô.
  - Biết rồi. Mà cho em đổi vai một lần đi._ Cô nhìn anh.
  - Hả? là sao? _ Anh tò mò.
  - Là thế này này._ Cô lấy cái ghế ra, đứng lên đẩy rồi cúi xuống hôn lên trán anh.
  - Ngủ ngon._ Cô vuốt ve tóc anh y như anh vừa làm.
  - Là như thế đó._ Cô cười.
  - Ủ. Hiểu rồi._ Nói xong cô chạy về phòng mở điện thoại ra chat chút một lúc mới chịu ngủ. Một giấc ngủ không mấy an lành...
- Đêm ấy cô mơ thấy Tuấn Khải đang nắm tay Tú Ly và nói với cô rằng:
- Mình chia tay đi. An không còn yêu em nữa rồi. Đây mới là người anh yêu._ Nói xong Tuấn Khải quay lưng đi mặc kệ cô gào thét đằng sau...
  - KHÔNG....._ Cô bật dậy, người ướt đầm mồ hôi. Đôi mắt cô mờ to hết cỡ. Cô sợ giấc mơ ấy trở thành hiện thực, sợ Tú Ly xuất hiện bất ngờ rồi cướp đi Tuấn Khải. Cô sợ lắm...

*****

Skyfall: Truyện của mình chán lắm hay sao mà không thấy các bạn bình luận?

Chương 47: Tôi Đủ Tư Cách Rồi Chứ

- Alo, ai vậy? _ Vân Du nhắc điện thoại lên.

- Ân nhân của cô._ Vương Nguyên ngồi trên giường ôm lấy con gấu bông.

- Ân nhân? Ân nhân nào? _ Cô tò mò.

- Xì, cô quên rồi sao. Ân nhân của cô là Vương Nguyên đấy._ Anh gất lên.

- À, hoá ra là anh... Sao anh lại có số của tôi._ Vân Du nằm xuống giường rồi lại ngồi dậy.

- Hừ, cô nghĩ tôi là ai? _ Vương Nguyên cười nhẹ .

- Là Tiên Dung hả? _ Cô hỏi.

- Ủ._ Anh đứng ra ban công.

- Mà gọi tôi có chuyện gì không?

- Gọi để cho cô biết số tôi.

- Tôi biết số anh làm cái gì?

- Để sau này tôi gọi cô còn biết số này của ai.

- Xì, tôi không thêm lưu đâu.

- Ya, phải lưu đấy. Thôi tôi ngủ đây, bye nhé._ Nói xong anh tắt máy đi rồi ngồi suy nghĩ cái tên để lưu vào điện thoại.

- Lưu như thế nào nhỉ? _ Anh lẩm bẩm.

- Mà sao mình phải suy nghĩ cái này nhỉ? Lưu đại đi._ Anh đứng phắt dậy.

- Aish, Du khùng. Lưu tạm vậy._ Anh thở dài.

*****

- Lưu là gì nhỉ? _ Vân Du lăn đi lăn lại trên giường.

- Ừm... Tên đáng ghét. Hé hé, lưu thế này cũng được. Thôi đi ngủ đã._ Cô để điện thoại sang một bên rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

*****

_ Tuấn Khải, đừng đi... anh đừng đi._ Tiên Dung bật dậy, nước mắt giàn dụa, miệng không ngừng lẩm bẩm. Ba đêm nay cô đều mơ thấy cảnh Tú ly và Tuấn Khải tay trong tay trước mặt cô. Mặc cho cô gào khóc, anh vẫn không quay lại. Tại sao đêm nào cô cũng mơ như vậy. Chẳng lẽ đây là điềm báo trước. Có khi nào Tú Ly sẽ quay về thật không? Cô vò đầu bứt tóc như điên loạn, cô sợ điều đó sẽ thành sự thật. Phải làm thế nào đây?

*****

- Cô chủ ngủ đi, mai còn phải lên đường sớm._ Uy phong mở cửa phòng nhìn cô gái.

- Uy phong, tôi không ngủ được. Có lẽ là tôi vui quá, hi, tại tôi sắp được gặp anh. Ngày mai nhất định tôi sẽ mặc thật đẹp để gặp anh._ Cô gái ấy cứ đi đi lại lại, cười rồ dại.

- Cô ngủ sẽ thấy ngày mai đến nhanh hơn._ Anh đến gần đưa cô vào giường.

- Ừm, anh nói đúng. Tôi sẽ ngủ ngay._ Cô nhanh chóng leo lên giường rồi nhắm mắt lại.

- Nhưng tôi không ngủ được._ Cô cứ nhiều như đứa trẻ con,

- Nhắm mắt lại chắc chắn sẽ ngủ được._ Anh đắp chăn cho cô rồi nở một nụ cười.

- ừ, tôi biết rồi._ Cô cứ nhắm mắt lại mặc kệ có ngủ được hay không. Uy phong khép cửa phòng lại rồi khẽ thở dài:

- Em mong ngày mai đến thật nhanh nhưng tôi lại không mong thế...

*** Ngày hôm sau***

- Tuấn Khải, báo với mọi người là tối nay em không ăn cơm ở nhà._ Vương Nguyên vừa nhắn tin vừa nói.

- Sao lại không ăn?

- Chẹp, có việc ấy mà. Anh nhớ đấy._ Vương Nguyên cứ nói đi nói lại.

- Ừ, biết rồi._ Anh gật đầu.

- Sao chưa thấy Tiên Dung nhỉ? Tầm giờ là phải có mặt rồi chứ?_ Vương Nguyên chêu Khải.

- ơ, em nói anh mới để ý. Tiên Dung đâu ta?

- Đây, thưa hai ngài._ Tiên Dung từ đâu xuất hiện, hai tay cầm hai túi thức ăn.

- Hí, tôi chỉ đợi cậu để lấy cái này thôi._ Vương Nguyên chạy đến.

- Tôi biết ngay mà._ Cô lườm Nguyên.

*** Tại phòng giám đốc***

- Bây giờ tôi đủ tư cách rồi chứ._ Cô gái khoanh tay trước ngực.

- Đủ rồi. À không phải nói là thừa chứ._ Anh giám đốc cười nhẹ.

- Tôi không thể ngờ rằng giám đốc TF lại là người ham mê danh vọng như vậy.

- Cô đừng nghĩ lên cao rồi mà muốn nói gì thì nói nhé, Lục Tú Ly._ Anh giám đốc nhìn cô có chút hằn học

- Xin lỗi vì đã chạm phải lòng tự ái của anh. Bây giờ tôi đi tìm Tuấn Khải, tạm biệt anh._ Tú Ly đứng phắt dậy đi thẳng đến phòng tập.

*****

- Cái này của tôi, ai cho cậu ăn._ Thiên Ti tranh thức ăn với Vương Nguyên.

- Cái gì mà của cậu, phần đi._ Nói xong Vương Nguyên đưa thẳng miếng pizza vào miệng.

- Cậu...

- Hai đứa không tranh nhau không chịu được à?

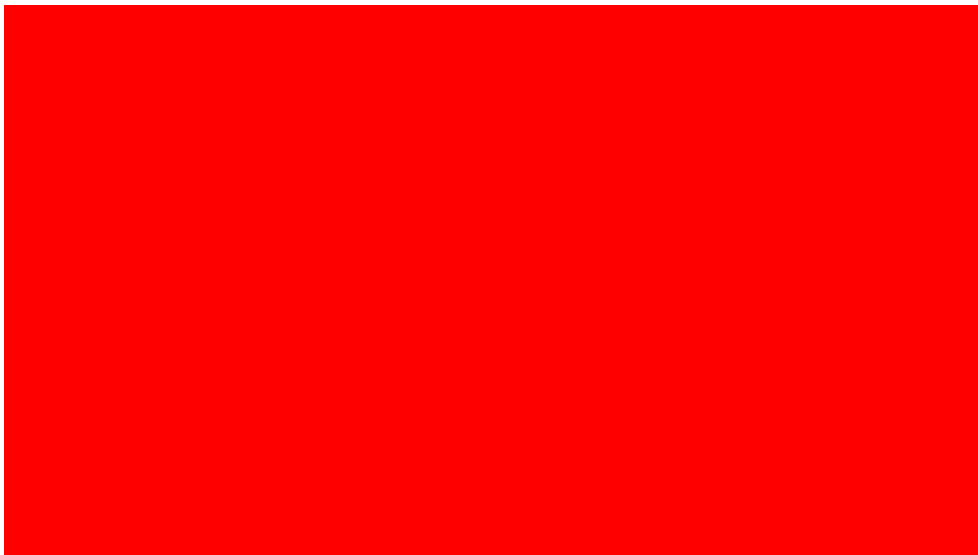
- Đúng là bó tay.com với hai cậu._ Tiên Dung ngoác nhìn cả hai.

- TUẤN KHẢI, EM VỀ RỒI ĐÂY._ Cô gái đó chạy tới ôm chầm lấy Tuấn Khải mặc kệ ánh mắt của 3 người xung quanh. Vương Nguyên và Thiên Ti đã sớm nhận ra cô gái đó là ai. Còn Tiên Dung thì vẫn ngỡ ngàng, mãi một lúc sau cô mới nhớ ra. Hình như cô gái này là... bạn gái cũ của Tuấn Khải... Lục Tú Ly.....

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Cậu Đùng Như Vậy, Có Được Không?

Vậy là Lục Tú Ly đã trở về... Giấc mơ bao đêm qua của cô đã trở thành sự thật... Một sự thật đau lòng, phải làm sao đây?

- Có nhớ em không, đại ca?_ Tú Ly cười rõ tươi.

- Sao...sao em lại...?_ Khải bất ngờ không nói thành lời.

- Chị Tú Ly... sao chị lại?_ Thiên Ti, Vương Nguyên đồng thanh.

- Mọi người sao vậy? Em về khiến mọi người không vui hay sao?_ Tú Ly ngỡ ngàng.

- Không phải...à..._ Khải bối rối.

- Aish, mọi người thật là... Mà tối nay chúng ta đi ăn liên hoan nhé?_ Tú Ly khoác vai ba người họ.

-..._ Tất cả im lặng.

- Im lặng là ok rồi. Ô, ai kia?_ Tú Ly chỉ về phía Tiên Dung. Từ nãy đến giờ cô vẫn im lặng. Im lặng bởi cô sự thật mà cô sợ đang diễn ra trước.

- Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện._ Tuấn Khải cầm tay Tú Ly. Cảnh tượng này thật giống với giấc mơ của cô.

- Ya, anh làm gì vậy? Chào cô, cô tên gì?_ Tú Ly hất tay Tuấn Khải rồi quay ra hỏi cô.

- Em...em là Mặc Tiên Dung._ Cô cố cười.

- Hi, chị là Lục Tú Ly._ Mặc dù Tú Ly là người nổi tiếng nhưng chị không hề kiêu như cô nghĩ. Chị rất dễ gần khiến cho cô cảm thấy thoải mái. Chẳng trách Tuấn Khải lại thích chị.

- Vậy em làm gì ở đây?_ Chị tiếp tục hỏi.

- Em..._ Cô không nói thành lời.

- Là quản lý của anh._ Khải nói khiến Tú Ly đơ ra một lúc.

- Anh tìm được quản lý từ khi nào vậy?_ Tú Ly cười nhạt.

- Mới. Bây giờ thì đi theo anh._ Anh lạnh nhạt kéo tay Tú Ly đi. hai người vừa ra khỏi phòng tập thì Tiên Dung ngồi sập xuống.

- Tiên Dung, cậu có sao không?_ Vương Nguyên lo lắng.

-....._ Cô lắc đầu.

- Này, đừng im lặng vậy chứ? Hay bây giờ bọn mình đi chơi?_ Thiên Ti nhìn cô. Cô lại lắc đầu, mặc kệ hai người kia đổ dành cô vẫn cứ im lặng. Một lúc sau cô đứng dậy trở về phòng làm việc.

*****

- Này, bỏ em ra._ Tú Ly kêu oai oái.

- Chuyện này là thế nào? Em nói chia tay rồi tự dưng quay về đây tỏ ra thân mật với anh để làm gì? Chẳng phải em đang rất nổi tiếng hay sao? Sao lại quay lại đây?_ Tuấn Khải gắt lên.

- Sao anh lại gắt với em? Em làm gì sai sao?_ Mắt Tú Ly rung rung. Tuấn Khải sợ đối diện với nước mắt của cô bèn quay đi chỗ khác.

- Nhìn em._ Tú Ly gằn lên. Tuấn Khải vẫn không có ý định quay lại.

- Thế anh có biết tại sao em nói chia tay với anh không?_ Một giọt nước mắt chảy xuống. Lúc này Tuấn Khải mới quay lại.

- Là vì anh đấy._ Cô bắt đầu khóc.

- Vì anh?

- PHẢI. 3 năm trước giám đốc phát hiện ra chuyện chúng ta hẹn hò liền cho người gọi em lên nói là em không đủ tư cách để yêu anh. Vì thế em mới nói chia tay với anh rồi sang Mỹ tạo dựng sự nghiệp, mong sao có thể xứng tầm với anh. Ấy vậy mà vừa về đây anh đã cần nhằn này nọ là vì sao chứ? Không lẽ là vì cô quản lý mới sao?_ Tú Ly gắt lên.

- Anh xin lỗi, tất cả là tại anh._ Nói xong anh ôm cô vào lòng, một cái ôm thật chặt thể hiện nỗi nhớ suốt 3 năm nay. Cô cũng quàng tay ôm lấy anh rồi khóc nức nở. Hai người cứ ôm nhau thân mật mà không hề biết rằng có một người đang nhìn họ. Người ấy đang rất đau, và rồi nước mắt cũng chảy trên khuôn mặt cô ấy.

*** Tôi***

- Tuấn Khải, an gặp Tiên Dung chưa?_ Vương Nguyên nhìn anh khá nghiêm túc.

- Chưa._ Anh lắc đầu.

- Chuyện đến nước này rồi, anh mau giải quyết đi._ Thiên Ti khoanh hai tay trước ngực.

- Ủ. bây giờ anh xuống gặp cô ấy._ Tuấn Khải vừa bước tới cửa thì Tú Ly chạy đến.

- Tôi nay cho em ăn rình ở đây nha._ Cô cười tươi.

- Chỉ ăn ở đây á?_ Vương Nguyên, Thiên Ti đồng thanh.

- Không được sao? mà chiều nay mọi người đều đồng ý tôi nay ăn liên hoan rồi còn gì._ Cô phui tay.

- Lại thêm xuất nữa à?_ Văn Chính từ đâu chui ra.

- Lâu lắm mới gặp anh._ Cô nhìn Văn Chính và Tân Vũ cười tươi.

- Ủ._ hai người ci lạng lẽ gạt đầu.

- mà ai đây?_ Vương Nguyên chỉ người đằng sau cô.

- Vệ sĩ của chị, Huỳnh Uy Phong._ Cô giới thiệu.

- Kính ghê, dao này còn có cả vệ sĩ cơ._ Văn Chính nhìn cô.

- Hi, mà mọi người vào ăn cơm thôi._ Cô gọi mọi người.

- Còn thiếu mà._ Thiên Ti đứng dậy.

- Ai?_ Cô tò mò.

- Mọi người vào trước đi, em đi gọi cô ấy._ Thiên Ti chạy xuống nhà dưới gọi Tiên Dung. Nhưng vừa bước đến cửa anh đã thấy cô đứng đó, đôi mắt mênh mông hơn bao giờ hết.
- Vào ăn đi._ Anh nhìn cô có chút lo lắng.
- Thôi, tôi..._ Cô chưa kịp nói xong thì Thiên Ti chặn họng
- Vào thôi, cậu đừng như vậy, có được không?_ Anh xoa xoa đầu cô giống y Tuấn Khải đã từng làm.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Phố Cổ Tiền Môn

Hành động của Thiên Ti khiến cô có chút nhoi nhói trong lòng.

- Vào thôi._ Thiên Ti gọi cô vào.
  - Ừ._ Cô tiến vào trong nhìn mọi người có chút ái ngại.
  - Tiên Dung, mau vào đây._ Văn Chính kéo ghế cho cô.
  - Cảm ơn anh._ Cô cười nhẹ. Mọi lần cô ngồi cạnh Tuấn Khải, nhưng hôm nay có Tú Ly cô đành ngồi đối diện anh. Cô đưa đôi mắt mình nhìn vào đôi mắt kia nhưng nó cứ lánh tránh cô. Thế có nghĩa là sao chứ?
  - Tiên Dung, em ở đây à?_ Tú Ly ngạc nhiên.
  - Vâng._ Cô gượng cười.
  - Giống ngày xưa nhỉ?_ Tú Ly cười nhạt.
  - Mọi người mau ăn cơm đi._ Văn Chính xen vào. Trong bữa cơm cô không tài nào ăn được bởi hai người trước mặt cô. Tú Ly thì không ngừng dùng đũa gấp thức ăn cho Tuấn Khải, thỉnh thoảng lại đánh đôi mắt thách thức nhìn cô. Cô gấp được vài ba miếng đã xin phép đứng dậy trở về phòng. Tuấn Khải muốn đi theo cô lắm nhưng không thể bởi bên cạnh anh còn có...Tú Ly.
- "Cốc cốc". "Cạch". Tiên Dung mở cửa ra thì thấy Thiên Ti và Vương Nguyên đứng đó.
- Đi chơi không Tiên Dung?_ Vương Nguyên cười rõ tươi.
  - Tôi...một lát. Mấy cậu cứ đi đi._ Cô định đóng cửa thì Thiên Ti chặn lại.
  - Có cả Văn Du đấy.

- Vậy à? _ Cô có vẻ tươi tỉnh hơn.
- Thế có đi không, cô nương? _ Vương Nguyên khoanh tay lại.
- Có. _ Cô cười. Sau 5' cô bước ra với bộ quần áo đơn giản.
- Đi thôi. _ Vương Nguyên kéo tay cô đi. Ngồi trên xe, Tiên Dung cứ nghĩ đến Tuấn Khải. Có phải bây giờ anh đang bên cạnh Tú Ly hay không. Bất giác cô quay ra hỏi Thiên Ti:
- Tuấn Khải đâu? _ 3s sau Thiên Ti mới trả lời lại.
- Đưa Tú Ly về.
- Vậy à? _ Cô cười nhạt.
- " Kít" _ xe dừng lại trước nhà Vân Du.
- Mở cửa đi. _ Vương Nguyên gõ cửa, gọi lớn.
- Ya, thích chết hay sao vậy. _ Vân Du hùng hồn mở cửa.
- Đi chơi không? _ Vương Nguyên hỏi.
- Không. _ Du tròn mắt.
- Không đi không được. mau vào thay quần áo đi. _ Anh đẩy cô vào.
- Sao tôi phải nghe lời anh. _ Cô bức xúc.
- Vì bữa này có Tiên Dung.
- Tiên Dung á? Đâu? Cô ấy đâu. _ Cô sượng.
- Trong xe. Bây giờ vào thay quần áo đi không tốn thời gian. _ Vương Nguyên đứng ngoài đợi. Sau 5' cô bước ra với bộ váy trắng. Trông cô lúc này thật... tuyệt.
- Đi thôi. _ Vương Nguyên cười lớn.
- Đi đâu đây? _ Thiên Ti hỏi.
- Phố cổ Tiền Môn. _ Vương Nguyên reo lên.
- ở đó có an toàn không? _ Tiên Dung lo lắng.
- Chắc không sao đâu. _ Thiên Ti cười.
- .....
- Tuấn Khải, chúng mình đi chơi nhé? _ Tú Ly cười.
- Sẽ lộ đấy. _ Khải nhìn cô.
- Em không sợ. Chúng ta đi nhé. _ Cô nũng nịu.
- Ừ. _ Anh gật đầu.
- À Uy Phong, anh về trước đi. _ Cô nhìn Uy Phong đang lái xe ở hàng ghế trên.
- không được, tôi phải theo...
- Tôi nghe câu này chán lắm rồi. Anh cứ về đi, tôi có Khải rồi mà. _ Cô hơi nhăn mặt.
- Nhưng..
- Không nhưng gì hết. Anh lái chúng tôi tới phố cổ Tiền Môn rồi bắt taxi về nhà.
- Vâng, thưa cô chủ. _ Uy Phong gật đầu.

.....

- Oa, ngon chưa kìa._ Vân Du suýt xoa.
- Đúng là đồ tham ăn._ Vương Nguyên liếc cô.
- Xì, còn hơn cái loại anh._ Cô cũng không vừa.
- nói gì, thử nói lại xem nào?_ Anh lườm cô.
- Không đấy. Cho tôi mua hai cái._ Cô nhanh tay nhận lấy hai que xiên rồi trả tiền cho bà chủ.
- Này, Tiên Dung cho cậu._ cô đưa cho Tiên Dung một que.
- cảm ơn nhé._ Tiên Dung cười tươi. Suốt quãng đường Vân Du pha trò chêu cô khiến cô cảm thấy vui vẻ trở lại. Du còn cãi nhau với Nguyên nữa, toàn chuyện linh tinh thôi. Bỗng bốn người họ khựng lại khi thấy một đôi đang trước.
- Anh, ăn đi._ Tú Ly xúc kem cho Tuấn Khải. Anh cũng vui vẻ há miệng ra. Trông họ thật hạnh phúc. Tiên Dung định quay đi để tránh mặt họ thì:
- Ày, có phải Tiên Dung không? Em mau vào đây đi._ Tú Ly cười tươi, cô miễn cưỡng quay lại nở một nụ cười. Ba người kia đều thấy không ổn cho Tiên Dung. Thiên Ti liền đỡ lời:
- Bọn em phải về, bye chị._ 3 người kia liền nhanh chóng uqya đi, còn mỗi Vân Du vẫn chưa hiểu mô-tê gì cả.
- Có cần vội vậy không? Ở lại đi._ Tú Ly cứ nài nỉ khiến Tiên Dung khó từ chối.
- Vâng._ cả bốn quay lại ngồi vào bàn. Lần này cô chẳng may quan tâm đến hành động của hai người kia. Bởi càng để ý càng khiến cô đau lòng. Cô cứ cố cười tươi, nói chuyện một cách tự nhiên nhất có thể. Thiên Ti không muốn cô như vậy đành kéo cô đi.
- Anh chị đi ngồi chơi nhé nhé, bọn em về đây._ Thấy hai người kia đi, Vương Nguyên và Vân Du cũng đứng dậy, chạy theo. Đôi mắt của Tuấn Khải nhìn theo Thiên Ti có chút giận dữ. Cậu là cái quái gì mà dám kéo Tiên Dung đi? Đây là lần đầu anh thấy ghét Thiên Ti như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khải Ca Của Em Đi Đâu Mất Rồi?

*** Tại kí túc xá***

- Tiên Dung, ngủ ngon nha._ Vương Nguyên chúc cô.
- Ủ, hai cậu ngủ ngon._ Nói xong Tiên Dung vào phòng thay quần áo rồi lên giường ngủ. Thực sự cô cũng muốn ngủ ngon lắm chứ nhưng với sự việc lúc

này làm sao cô ngủ được.

"Grừm...Kít"._ Tuấn Khải vừa về đến nhà đã leo một mạch lên phòng Thiên Ti.

"Rầm"_ cánh cửa mở ra không thương tiếc. Lúc này Thiên Ti đang ngồi máy tính mà giật cả mình.

- DỊCH DƯƠNG THIÊN TỈ, AI CHO EM ĐỘNG VÀO TIỀN DUNG._ Khải xách cổ Thiên Ti lên rồi hét vào mặt cậu.

- Em tự cho phép mình làm vậy._ Thiên Ti bình thản.

"Bốp"_ Một cú đấm bay thẳng vào mặt Thiên Ti. Chưa bao giờ Tuấn Khải cho phép mình làm tổn hại tới hai đứa em, lúc nào anh cũng chăm lo cho họ như người trong gia đình. Vậy mà hôm nay chính tay anh lại đấm đứa em út. Cái thẳng mà anh cho rằng anh thương nhất.

Thiên Ti đứng dậy, phui phui quần áo rồi nhìn anh:

- Khải ca thông minh của em đi đâu mất rồi?

- Cái gì?_ Tuấn Khải nhìn Thiên Ti ngạc nhiên.

- Anh có biết tại sao em lại kéo cô ấy đi không?_ Thiên Ti điềm điềm.

-..._ Im lặng.

- Là bởi em biết cô ấy không thể chịu đựng được. Anh có biết điều đó không? Hay chỉ biết là không ai được động vào cô ấy._ Thiên Ti đưa cái nhìn xoáy sâu vào mắt anh.

-..._ Im lặng.

- Anh về nghỉ ngơi đi. À đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy khi có Tú Ly bên cạnh. Như thế cô ấy sẽ đau lắm đấy._ Cậu vỗ vai anh rồi đẩy anh ra ngoài. Tuấn Khải đứng như trời trồng ở bên ngoài. Anh chẳng biết phải làm thế nào nữa. Đây là lần đầu Vương Tuấn Khải anh lại mu quáng, yếu đuối như thế này.

Đứng trước cửa phòng Tiên Dung, anh đưa tay lên rồi lại đặt tay xuống. Muốn gõ cửa lắm nhưng lại không đủ dũng cảm.

"Cốc cốc"_ Cuối cùng anh cũng đưa tay gõ cửa.

- Tiên Dung, em ngủ chưa?_ Chẳng có động tĩnh gì. Anh biết cô chưa ngủ nhưng anh không trách bởi anh hiểu rằng hiện tại cô không muốn gặp anh.

*** Sáng hôm sau***

Mọi người đang chuẩn bị đi làm thì một chiếc xe khác đi đến.

- Tuấn Khải, đi cùng em nhé._ Tú Ly chạy từ ô tô ra.

- Nhưng..._ Anh nhìn Tiên Dung.

- Đi thôi, nhưng nhì gì._ Cô kéo tay anh mặc kệ những người xung quanh.

- Hình như chị Tú Ly thay đổi rồi. Mọi người có thấy vậy không?_ Vương Nguyên ngồi trên xe ô tô nói.

- Có vẻ như cô ấy đã biết chuyện của Tiên Dung và Tuấn Khải rồi. Tất cả hành động của cô ấy như khiêu khích Tiên Dung._ Văn Chính vuốt cằm.

- Hừm... Đúng là tình yêu có khác._ Vương Nguyên thở dài. Rồi tất cả im lặng cho đến lúc tới công ti.

- Alo, giám đốc ạ?_ Tần Vũ nghe máy.

- Cậu và hai quản lí còn lại mau lên phòng gặp tôi._ Giám đốc nói trong điện thoại.

*** Phòng giám đốc***

- Giám đốc gọi bọn em._ Cả 3 bước vào.

- 3 ngày nữa chúng ta sẽ sang Úc mở một show diễn. Các cậu mau về chuẩn bị đi._ Giám đốc xoay ghế lại.

- Vâng, thưa giám đốc._ Cả ba nhanh chóng bước ra ngoài.

- Ấy, lần này đi Úc các phải mất cơ tuần._ Văn Chính than.

- Tôi tưởng anh thích ra nước ngoài._ Tiên Dung nhìn anh.
- Gì chứ, ra nước ngoài không biết đường nói thì đi chơi sao được._ Anh thờ ắt.
- Ủ._ Cô cười. Bỗng điện thoại của cô reo lên. Là Âu Dương Na Na:
- Tiên Dung, tí nữa đi ăn chưa cùng mình nhé?_ cô niềm nở.
- Hà? Sao tự dưng mời mình._ Tiên Dung ngạc nhiên.
- Ăn cùng mình cho vui í mà. Đi nhá?_ Cô cười.
- Ủ, lát gặp sau. Tút._ Tiên Dung bỗng cảm thấy vui vì Na Na và cô đã trở nên thân thiết hơn. Nhưng niềm vui của cô bị dập tắt trong chốc lát khi cô thấy Tú Ly đang khoác tay Khải tiến lại chỗ mình.
- Chào em _ Tú Ly cười tươi như hoa.
- Chào chị. Cho em mượn Tuấn Khải một lát._ Cô cũng cười.
- Hà, em tính mượn KHẢI CỦA CHỊ làm gì?_ Tú Ly nhấn mạnh 3 chữ "Khải của chị"
- Bởi em có việc cần bàn với anh ấy.
- Ủ, vậy bye hai người nhé._ Tú Ly chẳng muốn để Tuấn Khải gần Tiên Dung chút nào nhưng vì lí do công việc cô đành chịu.
- Có chuyện gì vậy Tiên Dung?_ anh nhìn Tiên Dung cười thật tươi. Anh vui vì cô là người chủ động nói chuyện với anh.
- Vào phòng đã._ Cô dơ tay mời anh vào phòng như nhữn người bình thường.
- 3 ngày nữa chúng ta sẽ sang Úc lưu diễn. Đây là một số tài liệu quan trọng cần thiết cho buổi show đó._ Cô đưa tập tài liệu cho anh.
- Ủ. Vậy...
- Em nói xong rồi. Bây giờ anh có thể ra ngoài._ Cô lạnh nhạt.
- Tiên Dung, em đừng...
- Lạnh nhạt? Anh định nói hai từ đó đúng không? Vậy nói cho anh hay, em không hề lạnh nhạt với anh. Bởi lúc này chúng ta đang ở công ti nên em không thể "ám áp" với anh được. Mong anh thông cảm. Còn bây giờ anh nên ra ngoài cho em làm việc._ Cô nói một mạch chẳng để anh nói lời nào.
- Ủ, em làm việc đi._ Tuấn Khải ra ngoài mà cảm thấy đau lòng. Còn cô thì sao? Cô cũng thế, cô không tin được là mình vừa nói ra những lời lạnh nhạt đó...

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Em Chán Câu Đó Rồi

- Chán quá, em chẳng thích đi lưu diễn gì cả._ Vương Nguyên phụng phịu.
- O, thế ai hỏi trước kêu đi lưu diễn được ăn nhiều đồ ngon nhỉ?_ Văn Chính liếc đều.
- Hỏi trước là hỏi trước, bây giờ là bây giờ. Xì. Chán kinh._ Vương Nguyên chán nản khiến Văn Chính chẳng hiểu sao cậu lại thay đổi nhanh như thế. Không lẽ vì nhỏ... Vân Du...

*** Tới***

- Alo, Vân Du hả?_ Vương Nguyên gọi.
- Sao?_ Cô tỏ ra lạnh lùng nhưng thực chất lại thấy vui vui khi Vương Nguyên gọi cho mình.
- Tôi sắp lưu diễn rồi. Chán thật._ Anh ra ngoài hành lang hóng mát.
- Liên quan tới tôi à?_ Tự dưng cô thấy buồn khi anh phải lưu diễn.
- Đây cô không nói được cái gì khác ngoài đá xoáy tôi à?_ Vương Nguyên tức giận.
- Ờ thì...đi vui về nhé. Nhớ mua quà cho tôi nhé. Nhớ gọi điện thường xuyên nhé._ Cô dặn dò kĩ càng.
- Ừ, thế có phải hay hơn không?_ Anh cười thoải mái.
- Mà bao giờ anh đi?
- 3 ngày nữa.
- Ừ. Mà thôi mau đi ngủ đi, gọi gì gọi lắm thế.
- Ừ, tôi ngủ đây. Ngủ ngon nhé._ Anh cười rồi cúp máy...

****Phòng Tuấn Khải ****

- Tuấn Khải, anh ngủ chưa?_ Tú Ly gọi điện.
- Chưa._ Anh chán nản.
- Anh sắp đi lưu diễn hả? Buồn nhỉ.
- Ừ.
- Nhớ mua quà cho em nhé.
- Ừ.
- Sao cứ ừ thế, anh không nói được cái gì khác à?_ Tú Ly tức giận.
- Anh mệt rồi. Bye em nhé._ Tuấn Khải tắt máy rồi trùm chăn đi ngủ.

3 ngày sau

- Tí nữa phải chen qua cả nghìn người. Mệt muốn chết._ Vương Nguyên ngồi trên ô tô.
- Phải chịu thôi. Mình là "sao" mà._ Văn Chính cũng thấy mệt.

.....

- AAAAAAAAAA. TFBOYS CHÚNG EM YÊU CÁC ANH._ Những cô fan cuồng chen lấn nhau rồi hét toáng lên. Mặc dù đi lưu diễn nhiều rồi nhưng TFBoys vẫn không chịu được cảnh xô lấn, chen đẩy nhau như thế này. Trong lúc ngồi đợi đến chuyến bay của mình, Vương Nguyên ngồi nhìn khung cảnh xung quanh thì thấy từ đằng xa có một cô gái... rất quen đang ôm một chàng trai cao to. Trông cô cười hạnh phúc lắm và cả anh chàng kia cũng vậy. Hai người ấy y như một đôi. Bỗng, tim Vương Nguyên thất lại. Sao nó lại đau vậy nhỉ? Đến anh còn không hiểu nổi. Tại sao khi thấy cô gái kia- Vân Du ôm chàng trai khác anh lại thấy đau? Chẳng lẽ anh...?

- Vương Nguyên đi thôi._ Thiên Ti đập vai anh.

- Ủ, đợi chút._ Anh nhanh chóng lấy vali đi lên máy bay. Anh muốn đi thật nhanh để không thấy mặt Vân Du.

Như mọi lần, Tiên Dung ngồi cạnh Tuấn Khải nhưng lần này cô chẳng nói gì với anh cả, cô cứ nhét headphone vào tai rồi giả vờ ngủ. Tuấn Khải không thể chịu được liền gọi Tiên Dung:

- Em ngủ à?_ Chẳng thấy động tĩnh gì nhưng anh vẫn lay người cô.

- Dậy đi. Anh biết là em chưa ngủ.

- Có gì không?_ Tiên Dung nhìn anh.

- Anh xin lỗi... vì mấy hôm nay không quan tâm đến em.

- Giờ anh mới biết à?_ Cô cười nhạt.

- Em đừng vậy có được không?

- Nếu anh là em thì anh có như vậy không?_ Cô chẳng thèm nhìn anh.

- Xin lỗi. Anh...

- Đừng xin lỗi nữa, em chán câu đó rồi._ Nói xong Tiên Dung đứng dậy xuống chỗ Thiên Ti.

- Cậu cãi nhau với anh ấy à?_ Thiên Ti mở mắt ra.

- Ủ.

- Đừng làm tổn thời gian. Chuyển lưu diễn này là lúc hai người làm lành mà.

- Tôi muốn làm nhưng đâu dễ như vậy._ Cô nhắm mắt lại. Thiên Ti cũng chẳng nói năng gì nữa chỉ im lặng nhìn cô.

{ Em nghĩ là anh nên giải quyết đi}_ Thiên Ti

{ Anh không biết phải làm thế nào cả. Giúp anh với.}_ Tuấn Khải

{ Anh là người trong cuộc mà còn không biết làm thế nào. Em là người ngoài cuộc thì biết sao được.}

{ Đau đầu thật}

{ Nghe theo con tim đi, đại ca. mà chuyển này anh với cô ấy phải giải hoà đây.}

{ Ủ, anh biết rồi. Cảm ơn em, Dương Dương}

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cãi Nhau

Chuyến bay kết thúc, TFBoys và 3 quản lí trở về khách sạn The Victoria. Thấy Tiên Dung có vẻ nặng nhọc với đồng hành lí, Tuấn Khải chạy nhanh đến chỗ cô:

- Đề anh giúp.
  - Không cần đâu, em tự xách được._ Cô chẳng buồn nhìn anh.
  - Đừng như vậy. Đề anh giúp._ Anh cầm vali của cô lên một mạch mặc kệ cô đứng sau.
  - Ya, anh làm gì đấy.
  - Tiên Dung, tình hình là hết phòng rồi, em ở tạm một trong hai phòng này nhé._ Tân Minh từ đâu xuất hiện.
  - Hả? Phòng nào hả anh?_ Tiên Dung trở mắt.
  - Một là phòng TFBoys, hai là phòng của Văn Chính và Tân Vũ._ Tân Minh nhìn cô. Còn có thì đứng đó suy nghĩ: "Quái lạ, cái khách sạn to thế này mà hết phòng sao? Mà ở với TFBoys còn đỡ, nhưng có Khải ở đó... Nhưng thế còn hơn là ở với hai ông kia. Tốt nhất là cũng phòng TFBoys."
  - Cho em ở với TFBoys đi._ Cô gật đầu.
  - Ừ phòng 677. Chìa khoá đây._ Tân Minh đưa chìa khoá cho Tiên Dung rồi vào thang máy.
  - Alo, Khải hả? Anh giải quyết ổn thoả rồi._ Tân Minh cười thoả mãn.
  - Cảm ơn anh nhé. Vụ này em sẽ bồi thường thoả đáng._ Khải bê hành lí vào phòng rồi cười tươi.
  - Chú nhớ đấy.
  - Em nhớ mà. Thôi bye anh._ Tuấn Khải tắt máy rồi nằm trườn ra giường.
- "Rầm"_ cánh cửa mở ra không thương tiếc. Công mở cửa đó là do Vương Nguyên. Cậu đi thẳng vào giường, mặt hầm hầm lại.
- Chuyện gì vậy Nguyên? Sao trông em tức giận thế?_ Tuấn Khải ngồi dậy nhìn cậu.
  - Không có gì._ Cậu nằm ra giường.
  - Điều, nhìn mặt kia mà kêu không có gì._ Khải cứ búng búng mặt cậu.
  - YA, ĐẠI CA BỎ RA ĐI. EM ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ MÀ. MÀ CÓ THÌ CŨNG CÓ LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH._ Vương hét lên rồi phi vào nhà vệ sinh. - Ồ, sao lại hét lên thế._ Khải ngo ra rồi đi ra chỗ nhà vệ sinh hét vào trong đó._ CHIỀU QUÁ HOÁ HU' ĐẤY HẢ?
  - ANH IM LẶNG HỘ EM CÁI._ Vương Nguyên hét to không kém.
  - EM...
  - Anh chịu đựng chút đi. cậu ấy đang có chuyện bực mình._ Thiên Ti vỗ vai Khải.
  - Chuyện gì mà khiến nó bực đến mức độ này?_ Khải hỏi Ti.
  - Em cũng không biết được._ Thiên Ti nhún vai.
  - Oa, từ trước tới nay tôi chỉ thấy Ti- Nguyên cãi nhau chứ chưa bao giờ thấy Khải- Nguyên cãi nhau cả. Cái này mà đăng lên Weibo chắc có cả tỉ lượt view mất._ Tiên Dung đi từ ngoài đi vào.
  - Tiên Dung, cậu sang đây làm gì?_ Thiên Ti hỏi cô.
  - Phòng tôi ở đây mà._ Cô hất hàm
  - Cái gì? Cậu ở đây á? Nhảm không?
  - Không nhảm đâu. Anh Tân Minh bảo khách sạn hết phòng chỉ còn hai phòng còn lại là phòng của Văn Chính với phòng của các cậu. Tôi có điên đâu

mà ở với 2 ông kia._ Tiên Dung ngồi trên giường thờ. Thiên Ti nghe đến đây đã biết một tay Tuấn Khải dẹt lên. Còn cô thì quá ngốc mới tin được điều này. Cái khách sạn to như cung điện thế này mà kêu hết phòng thì ai tin được. Ấy thế mà cô tin được thì Ti cũng bó tay.

- À, 1 trong 3 người sang kia ở đi, phòng kia chỉ có hai người thôi mà. Tôi chắc chắn là không qua đó rồi._ Tiên Dung chỉ chỉ. Lúc này Vương Nguyên mới bước ra.

- Cậu nhé?_ Tiên Dung chỉ Thiên Ti.

- No never._ Cậu xua tay.

- Anh?_ Cô chỉ Khải.

- Không.

- Ế nguyên. cậu đi nhé._ Tiên Dung cười.

- Ồ._ Vương Nguyên xách vali đi thẳng.

- Đẩy hai người phải như cậu ấy kia. Nói cái đi ngay. Chưa bao giờ tôi yêu Nguyên như lúc này._ Cô đứng cười.

- Ấy Dung, tôi tưởng cậu đang buồn. Sao giờ cười tươi thế._ Thiên Ti bấm bấm điện thoại.

- Cho dù tôi buồn thì cũng có giải quyết được gì đâu._ Cô chỉ cười nhẹ. Còn Khải thì nhìn cô.

- Hai em thay quần áo đi rồi xuống ăn.

- Vâng._ cả hai đồng thanh. Khải chạy chạy ra chỗ Ti nói nhỏ.

- Em hay nhì, cô ấy đang vui thì nói cái đó làm gì lại để cô ấy buồn.

- Em nhớ lời._ Thiên Ti nhìn anh.

- Lần sau nhớ để ý lời nói đấy. Thôi mau thay quần áo đi._ Khải đẩy Ti vào nhà tắm rồi ra phía Tiên Dung.

- Tiên..._ Khải chưa kịp nói thì điện thoại rung lên. Chẳng cần nhìn Dung cũng biết là của Tú Ly.

- Anh nghe điện thoại đi._ Nói xong cô đi ra ngoài ban công ngồi nghe nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Everyday I Love You

Anh liếc nhìn cái điện thoại rồi tắt "phục" đi rồi bước ra ngoài hành lang, rút cái tai nghe của cô ra.

- Ra ngoài để gió vào, cảm lạnh chết._ Anh xoa xoa đầu cô.
- Chết cũng được. Anh không nghe điện thoại sao?_ Cô bĩu môi.
- Không._ Anh cười rồi lấy một cái tai nghe đút vào tai mình.
- Everyday I love you? Bài này lâu rồi mà, phải hai mấy năm rồi._ Anh hỏi cô.
- Nhưng nó hay mà._ Cô cười.
- Ủ_ Anh lặng lẽ nghe nhạc rồi quay sang nhìn cô.

"Cos I believe that destiny

Is out of our control (don't you know that I do)

And you'll never live until you love

With all your heart and soul

It's a touch when I feel bad

It's a smile when I get mad

All the little things I am

Everyday I love you"

Anh nhắm mắt lại, ngân nga theo câu hát một cách say mê. Điều đó đã tạo ra sự chú ý từ cô. Cô nhìn anh hát mà lòng cảm thấy ấm áp. Giọng anh vừa ấm vừa cao khiến cô như "say" vào cả bài hát lẫn giọng hát. Bất giác cô mở miệng hoà theo cảm xúc mình. *"Everyday i love you"*.

- Anh yêu em _ Anh ghé vào tai cô nói nhỏ.
- Thật sao?_ Cô cười nhạt.
- Thật. Em tin chứ?_ Anh hỏi.
- Ủm...Em tin._ Dù mọi chuyện xảy ra trước mắt là thật nhưng cô vẫn tin anh bởi từ trước đến nay Khải ca chưa bao giờ nói dối.
- E hèm... Tiên Dung, cậu mau đi tắm đi._ Thiên Ti đi từ phòng tắm đi ra khiến cô và Khải có chút bối rối.
- Ủ._ Cô chạy vội vào lấy quần áo.

*****

" Reng reng reng" _Điện thoại của Vương Nguyên vang lên từng hồi. Anh nhanh chóng đưa chiếc điện thoại lên nhìn tên. Nhưng vừa nhìn vào màn hình anh đã quăng cái điện thoại sang một bên.

- Sao không nghe máy đi, ồn ào quá à._ Văn Chính càu nhàu.
- em không thích._ Vương Nguyên trả lời cộc lốc.
- Sao lại không?_ Tân Vũ hỏi.
- tại không thích thôi.

Cứ thế điện thoại vang lên cả chục lần nhưng anh vẫn không thèm nghe máy. Và rồi một tin nhắn được gửi đến:" *Ya, tên chết bầm kia. Sao lại không nghe điện thoại của tôi? Xảy ra chuyện gì à?"*. Đọc xong tin nhắn anh "xi" một tiếng rồi đi ra ngoài. Văn Chính và Tân Vũ nhanh chóng chạy đến đưa cái điện thoại lên.

- Ôi, con nào đây? Người yêu Nguyên à?_ Văn Chính hét to.
- Vặn nhỏ volume hộ cái._ Tân Vũ bíp miệng Văn Chính.
- Ồm, số rì. mà đứa nào đây?

- Ông hỏi tôi thì thôi biết hỏi ai.
- Chuyện lạ à nha._ Văn Chính đang nói thì điện thoại reo lên.
- Alo?_ văn Chính bắt máy.
- Alo? Cái cảm máy của Vương Nguyên vậy?_ Một giọng nữ vang lên.
- Cô là ai?
- Tôi là ai không quan trọng. Các anh là ai mà cảm máy Vương Nguyên? Á, hay định bắt cóc tổng tiền._ Vân Du hét lên.
- Cô điên vừa. Tôi là quản lí của Vương Nguyên._ Văn Chính tức sôi máu lên.
- Ồ, vậy à. Xin lỗi nha. Cho tôi hỏi, sao Vương Nguyên không nghe máy.
- Tôi cũng biết được. Từ..._ Văn Chính đang nói thì..
- CÁC ANH LÀM GÌ ĐẤY? SAO LẠI NGHE ĐIỆN THOẠI CỦA EM._ Vương Nguyên hét ầm lên.
- Ồ xin lỗi nha... này, trả chú._ Văn Chính nhét cái điện thoại vào tay Vương Nguyên rồi chạy đi mất.
- Alo?_ Vương Nguyên đưa điện thoại lên nghe.
- Vương Nguyên hả? Anh đến nơi rồi hả? Sao không gọi cho tôi?_ Vân Du hỏi một loạt.
- Cô là cái quái gì mà tôi phải gọi cho cô._ Vương Nguyên lạnh lùng. 3s sau cô mới trả lời lại.
- Ủ, ĐÚNG RỒI. TÔI CHẴNG LÀ CÁI GÌ CẢ MÀ ANH CŨNG CHẴNG LÀ CÁI GÌ CỦA TÔI, SAO TÔI PHẢI GỌI CHO ANH NHỈ._ Du hét lên.
- TÔI MUỐN CÔ GỌI CHẮC. ĐẤY LÀ CÔ TỰ GỌI CHO TÔI._ Vương Nguyên cũng hét lên.
- VẬY THÌ TỪ NAY TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ GỌI CHO ANH NỮA. KÈ CẢ GẤP MẶT CŨNG KHÔNG._ Nói xong cô tắt máy luôn chẳng để Vương Nguyên nói gì.
- TÔI CẦN CHẮC. AISH..._ Vương Nguyên vất cái điện thoại lên giường rồi đá lung tung mọi thứ.
- BỰC QUÁ À.....

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Camberry

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tiên Dung lao lên giường cầm lấy cái điện thoại gọi về cho bố mẹ và Vân Du nhưng phát hiện ra là điện thoại hết tiền. Cô thờ dãi rồi nhìn quanh phòng xem Khải và Ti đầu nhưng không thấy. Nhanh chóng chạy sang phòng 680 mượn điện thoại Vương Nguyên.

- Ê Nguyên, cho tui mượn cái điện thoại._ Cô thò đầu vào trong.

- Làm gì?_ Nguyên hất mặt.

- À, tui muốn gọi điện cho bố mẹ nhưng mà máy hết tiền mất rồi._ Cô xụ mặt xuống.

- này._ Vương Nguyên vất cái điện thoại cho cô rồi cúi đầu đọc báo. Sau khi gọi điện cho bố mẹ, cô lại xin anh 1 cuộc nữa để nháy cho Vân Du.

Vân Du đang ngồi nghe nhạc thấy có người gọi đến liền nhìn lên màn hình lộ rõ 3 chữ to phác: "Tên đáng ghét". Thấy vậy cô nhếch mép cười đều" Hừ, thế mà bảo không thèm gọi. Chắc là biết lỗi rồi đây." Sau đó cô đưa điện thoại lên nói giọng "Kiêu" hết sức có thể

- Tên trời đánh nào bảo không thèm gọi cho tui. thế giờ gọi làm gì vậy?_ cô vắt chân này lên chân nọ, đưa cốc nước lên uống.

- Cái gì vậy bà nội, sao kêu mình là tên trời đánh._ Tiên Dung cau mày. Nghe thấy giọng Tiên Dung, Vân Du ho sặc sụa, bắn hết nước ra ngoài.

- hự hự...

- Ê, cậu sao vậy?_ Tiên Dung lo lắng.

- Không...không có gì. Mà sao cậu cảm máy Nguyên vậy?_ Vân Du vuốt ngực.

- À, máy mình hết tiền nên mượn máy Nguyên._ Cô cười xoà.

- Ờ...ừ. Mà gọi chi vậy?

_ Gọi về để báo là mình đến nơi rồi.

- Chỉ thế thôi á?

- Thế cậu còn nghĩ cái gì nữa?

- À, không không. Mà qua đó, nhớ mua quà đấy.

- Ủ' biết rồi. Thôi bye nhá, cái tên Vương Nguyên kia lại đòi máy rồi._ Tiên Dung bĩu môi.

- Ủ', bye._ Vân Du tắt máy rồi nằm vật ra giường, lăn qua lăn lại.

- gọi cho con nhỏ dờ hơi kia á?_ Vương Nguyên nhăn nhó nhìn điện thoại.

- Ờ, thì sao?_ Cô hỏi.

- Ya, từ nay đừng có mà mượn máy tui để gọi cho nha đầu đó nữa._ Vương Nguyên hơi gắt.

- Cậu có vấn đề à? Mới hôm nọ xin số xong ôm nay đã trở mặt rồi. Xí._ Cô lườm anh chấy mắt.

- Ủ' đấy. Sao nào?_ Anh liếc cô.

- Không nói với cậu nữa. Tui về đây._ Nói xong cô phi một mạch về phòng mà không quên đá vào chân tên kia.

*** Bắc Kinh***

- Sao Tuấn Khải không nghe máy nhỉ?_ Tú Ly đi đi lại lại trong phòng.

- Cô chủ, mau ăn cơm thôi._ Uy Phong vào phòng gọi cô.

- Này, tui lo quá. Tuấn Khải không nghe máy của tui._ Tú Ly nhìn Uy Phong.

- Cô chủ đừng lo, chắc là Tuấn Khải đang bận đấy. Tí nữa cậu ấy sẽ gọi lại thôi._ Uy Phong nịnh cô.

- Thật không?_ Cô nhìn anh bằng ánh mắt ngờ vực.

- Thật mà. Hoặc là ăn cơm xong, cô chạy lên gọi cũng được._ Uy Phong kéo cô xuống.

- Ủ._ Cô ngoan ngoan đi theo anh.

*****

- Tiên Dung, đi ăn thôi._ Khải từ ngoài cửa chạy vào.

- Ăn gì vậy?_ Mắt cô sáng lên.

- Buffet. Xuống đi, mọi người chuẩn bị ăn rồi._ Anh cười.

- Ok._ Cô nhanh chóng phi xuống tầng 2 để ăn buffet cùng mọi người. Oa, trên bàn toàn là món cô thích không à. Vui ghê cơ. Sau khi ăn xong cô và TFBoys lướt ra đường phố một lát. Công nhận buổi tối ở đẹp không tả nổi. Nghệ thuật đường phố ở đây vô cùng hay. Không chỉ có ảo thuật mà còn có nhay hip hop, đương đại..

- Nay đến đây đi._ Khải bắt một cái taxi rồi kéo cô đến toà tháp cao nhất của thành phố. Đứng ở đây có thể nhìn thấy toàn cảnh Canberra. Những ngôi nhà, toà cao ốc đều rực rỡ ánh đèn nhìn như hàng triệu con đom đóm đang bay lượn trong lòng thành phố

- Đẹp không?_ Anh hỏi cô.

- Đẹp, tất nhiên là đẹp rồi. Sao anh biết chỗ này._ Cô gật gật đầu.

- Lần trước đến Úc, anh Văn Chính đưa tụi anh tới đây._ Anh cười.

- Ờ. Đẹp nhì._ Cô hít thở không khí trong lành.

- Em.._ Anh định nói gì đó thì điện thoại reo lên. lại là... Tú Ly.

- Anh nghe máy đi. Đừng để cị ấy lo lắng._ Cô gật đầu nhìn anh.

- Ủ, đợi anh một lát._ Anh ra chỗ khác bật điện thoại.

- Alo?

- Tuấn Khải, anh làm gì mà giờ mới nghe máy. Có biết em lo lắng không._ Tú Ly cuống lên.

- Xin lỗi, tại anh phải triển khai chương trình cho show ngày kia._ Anh thở dài.

- Vậy hả? Nhưng anh lẽ ra anh phải gọi cho em khi đến nơi rồi chứ._ Cô hơi cáu.

- Ủ, anh xin lỗi.._ Tuấn Khải cúi đầu nhìn mũi chân

*****

Xin lỗi mọi người vì mấy hôm nay không đăng được chương nào. tại máy tính nhà mình nó có vấn đề, với lại mình cũng đang bận cho khai giảng nên không có thời gian. Mong các bạn tha thứ cho sự chậm trễ này.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lại Lạnh Nhặt

- Này, có phải anh đang ở bên Mạc Tiên Dung không?_ Tú Ly hơi cau mày.
- ...._ Tuấn Khải không nói gì chỉ biết nhìn Tiên Dung rồi thờ dài.
- Im lặng là sao? Không lẽ... điều đó là sự thật._ Cô gắt.
- ...._ Tuấn Khải tiếp tục thờ dài.
- Anh đừng có im lặng nữa, nói gì với em đi._ cô gắt to hơn.
- Phải, anh đang ở bên Tiên Dung._ Đầu dây bên kia đứt khoát.
- Hừ, vậy là mọi tin đồn đều là sự thật sao?_ Cô cười lạnh còn anh chẳng nói năng gì.
- Ba năm... anh Tiên Dung? Anh không còn tình cảm với em sao?_ Cô nói chẳng ra đầu vào đầu.
- Anh đang ở ngoài đường không nói chuyện được nhiều, bye em _ Tuấn Khải nhanh chóng tắt máy để tránh cô.
- Về thôi._ Anh gọi Tiên Dung. Suốt cả đoạn đường về khách sạn, anh chẳng nói với Tiên Dung lời nào, cũng chẳng xoa đầu, hôn trán cô như trước, chỉ nói với cô 2 chữ: "ngủ ngon". Tất nhiên điều đó sẽ khiến cô cảm thấy hụt hẫng. Cả đêm cô không tài nào ngủ được bởi thái độ của anh, cách ứng xử của anh. Có lẽ Tú Ly đã nói gì đó về cô với anh...

*** Sáng hôm sau***

Hôm nay TFBoys phải chạy trước chương trình cho ngày mai. Suốt cả buổi tập Tuấn Khải bị anh Tân Minh mắng liên tục vì tội không chú ý. Rốt cuộc thì anh làm sao vậy? sao không chú ý vào công việc? Chẳng phải từ trước đến nay anh vẫn là người cẩn trọng nhất mà?

- Tuấn Khải, hôm nay anh sao vậy?_ Vương Nguyên và Thiên Ti chạy đến.
- Không có gì._ Anh tu chai nước.
- Em biết là anh đang gặp rắc rối về chuyện tình cảm, nhưng đừng vì thế mà làm nó ảnh hưởng đến công việc._ Thiên Ti vỗ vai anh.
- ừ, anh biết rồi._ Anh cười nhẹ rồi đứng dậy tập tiếp.....

Một tuần tại Úc nhanh chóng trôi qua. Hôm nay TFBoys sẽ trở về Bắc Kinh. Và như mọi khi, họ phải vượt qua cả biển người để lên ô tô về kí túc xá. Vừa về tới cổng Tú Ly đã chạy đến kéo Tuấn Khải lên phòng rồi nói chuyện về Tiên Dung. Trong phòng không ngớt những tiếng cãi vã. Đây là lần thứ 2 anh mắng Tú Ly kể từ khi cô về nước.

"RẦM"_ Cánh cửa mở ra không thương tiếc, Tú Ly chạy một mạch xuống nhà, không may chạm mặt tiên Dung. Và rồi, cô để lại cho Tiên Dung ánh mắt không mấy thiện cảm, còn Tiên Dung thì vẫn ngơ ngác đứng đó, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra với mình...

*** trên đường GG***

Vương Nguyên đang thả mình mua sắm trong cửa hàng tạp hoá "thân quen" thì tự dưng nhớ đến... Vân Du. Anh chẳng hiểu sao lại nhớ đến cô. Dù trong lòng nói rằng ghét cô, không muốn gặp cô nhưng anh lại nhớ cô vô cùng. Cứ mãi suy nghĩ mà anh không biết rằng đã đứng ở cổng nhà cô lúc nào không hay. Anh cứ lưỡng lự không bước vào, mắt cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang mở kia. Anh nở một nụ cười khi thấy cô vui vẻ ngồi xem TV rồi nụ cười ấy tắt ngấm khi thấy người con trai lạ mặt...à không, tên này chính là người mà cô ôm ấp vui vẻ ở sân bay... tên đó trèo lên ghế cười nói với cô vô cùng tự nhiên. Nhìn thấy cảnh đó trái tim anh vô cùng đau xót, nó cứ như hàng vạn con dao xuyên thẳng vào tim anh. Tại sao anh có cảm giác này... tại sao chứ?

*****

Suốt 1 tuần Vân Du cứ ngồi trực điện thoại mong Vương Nguyên gọi điện. Nhưng đợi mãi, đợi mãi mà chẳng có cuộc gọi nào. Có lần điện thoại reo lên, cô còn tưởng là Vương Nguyên chứ. Hoá ra là thằng bạn cùng lớp. Ôi! Lúc đó cô ghét thằng bạn vô cùng, chưa bao giờ cô ghét hằn như vậy... Mà cũng từ cái ngày đó cô thấy mình là lạ khi cứ chờ đợi Vương Nguyên. Tại sao cô lại như thế? Không lẽ cô thích... Vương Nguyên...

Ngày nào cô cũng lên mạng xem tin tức về TFBoys. Hôm nay là ngày bọn họ về nước. Trong lòng cô vui sướng biết bao. Không biết cái tên đáng ghét kia có tìm cô hay không. Vừa ăn cơm xong cô đã chạy lên sân thượng rồi nhìn xuống tìm tới bóng dáng quen thuộc... Nhưng đã 1 h mà vẫn không thấy tên đó đâu...

*****

"Reng Reng"_ Điện thoại của tiên Dung vang lên. là số lạ, không biết là của ai nữa nhưng cô nhanh chóng áp chiếc điện thoại lên tai

- Alo?

- Mạc Tiên Dung, tôi đang đợi cô ở ngoài cổng. Mau ra đây._ một giọng nữ vang lên.

- Chị là ai?_ Cô nhú mồm.

- Không quan trọng. Tôi cho cô 5' để ra. Sau 5' mà cô không ra thì tôi không chắc cô sẽ an toàn trong suốt thời gian này đâu._ Đầu dây bên kia héch mép.

-.... Đợi chút._ Tiên Dung lạnh lùng đáp trả.

- Ngoan đấy. Mau ra nhé._ Cô gái đó cúp máy rồi héch mép một cách kiêu kì... Miệng lẩm bảm gì đó nghe không rõ. Nhưng chắc chắn rằng điều đó không mấy... tốt đẹp

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: 5 Năm Trước

Tiên Dung ra ngoài cổng nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai, tính đi vào nhà thì điện thoại có tin nhắn tới:

{Đi thẳng rồi quay trái}_ Vừa đi đến nơi cô đã thấy một bóng đen đứng đó, ăn mặt kín mít nên cô không đoán được là ai.

- Đến rồi sao?_ Cô gái đó từ từ kéo khẩu trang xuống.

- Tú Ly? Chị gọi em ra đây làm gì?_ Cô ngạc nhiên.

- Để cảnh cáo cô không được đến gần Tuấn Khải._ Tú Ly đi thẳng vào vấn đề.

- Là...sao???

- Hừ, cô thật ngu ngốc._ Tú Ly nhếch mép.

- Chị..._ Tiên Dung có chút bực mình.

- Đừng nghĩ là quản lí của Tuấn Khải rồi thì muốn làm gì thì làm. Từ trước đến nay anh ấy vẫn là của tôi, cô đừng có làm gì dà cán mũi giữa chúng tôi nữa._ mắt Tú Ly hằn lên tia tức giận.

- tại sao em phải nghe lời chị? À mà, em không phải kì đà cần mồi. Hiện tại em là người yêu Tuấn Khải 1 cách đường đường chính chính. Còn chị, chị chỉ là người yêu cũ thôi. Chị không có quyền chia rẽ bọn em. Còn nữa chị nên nghĩ lại xem ai mới là kì đà cần mồi._ Cô rần ròi.

- Cô dám..._ Tú Ly định đưa tay tát cô thì cô nhanh chóng đỡ lấy.

- Đây đều là hiện thực, sao em lại không dám nói._ Cô lạnh lùng.

- Hừ, cứ đợi đấy, Mạc Tiên Dung, cô sẽ không yên với tôi đâu._ Tú Ly nhếch mép nham hiểm.

- Em sẽ đợi chị mang "phước lành" tới._ Cô cũng chẳng kém. Nghe Tiên Dung nói xong, Tú Ly bỏ đi một mạch chẳng thèm ngoái đầu lại.

- Công nhận vừa rồi cậu "soái" thật._ Thiên Ti đi ra từ sau con hẻm, đầu tóc ướt sũng. Có lẽ là do cậu chạy bộ.

- Tôi chỉ còn cách đẩy thôi._ cô cười nhạt nhẽo.

- mà cậu có thể kể cho tôi chuyện của Tú Ly và Tuấn Khải không._ Cô nhìn cậu với ánh mắt sâu thẳm.

-....._ thiên ti im lặng.

- Vậy thôi._ Cô toan bước về nhà thì Thiên Ti kéo tay lại.

- Đi theo tôi._ cậu kéo cô đến tiệm tạp hoá đầu ngõ rồi chạy vào mua 2 chai Rio Cocktail.

- cảm ơn._ cô nhanh chóng nhận chai hoa quả từ cậu. Còn cậu ung dung ngồi xuống kể lại câu chuyện.

5 năm trước, Tú Ly tình cờ gặp Tuấn Khải trong buổi offline. Lúc đó cô còn chẳng biết anh là ai, chỉ biết là con bạn kéo đến thì đi theo. Trong lúc thất lạc con bạn, cô gặp một chút sự cố ở cầu thang bộ, may mà có Tuấn Khải ở gần đó giúp cô. Tú Ly cảm kích Tuấn Khải lắm, mong 1 ngày được gặp lại anh để báo đáp. Nhưng khi buổi offline bắt đầu cô mới nhận ra người đứng giữa chính là anh. Kể từ đó cô trở thành fan hâm mộ của TFBoys. Mỗi khi ra album hoặc bài hát nào là cô lại xông xáo chạy đi mua. Lần ấy, anh bị fan cuồng "truy đuổi" ở đường RR, cũng may là có cô giải thoát kịp thời không kéo anh đã thế thảm rồi. Cô nói cho anh về câu chuyện ở cầu thang bộ còn anh thì ngu ngơ chưa nhớ ra chuyện gì...

- thế anh ấy cho số luôn à?_ Tiên Dung cắt ngang câu chuyện.

- Cậu nghĩ chúng tôi cho số dễ dàng thế chắc._ Thiên Ti búng trán cô...

Mấy lần sau anh tình cờ gặp cô ở nhiều nơi khác nhau như: siêu thị, hiệu sách, sân khấu... từ lúc đó Tuấn Khải bắt đầu có cảm tình với cô liền cho số điện thoại để 2 người qua lại. 3 tháng sau hai người nảy sinh tình cảm. Tuấn Khải bắt chấp tất cả để đến bên cô. Anh đã cố gắng xin cho cô làm quản lí của mình để hai người được gần nhau. Chuyện tình cảm cũng như công việc được diễn ra suôn sẻ trong 2 năm thì tự nhiên cô nói lời chia tay chỉ vì lí do lãng xẹt: "mình không hợp nhau". Lúc đó Tuấn Khải bị suy sụp tinh thần, chẳng biết phải làm thế nào. Suốt 3 năm trời anh ít nói hăng hái, ít cười và đặc biệt trách nhiệm với công việc cũng có chút giảm sút (chỉ 1 chút thôi nhé). Rồi 5 tháng trước cậu xuất hiện khiến anh ấy vui vẻ trở lại. Ti-Nguyên cũng tò mò vì sao anh lại có cảm tình với Tiên Dung nhanh đến vậy? Anh có rất nhiều lí do cho câu hỏi này. Nhưng lí do anh hay đề cập nhất chính là cô có nhiều nét giống Tú Ly. Từ tính cách cho đến ngoại hình....

- Tôi giống chị ấy ở điểm nào?_ Tiên Dung chu mỏ.

- Đôi mắt._ Thiên Ti trả lời.

- vậy ra tôi là người thay thế sao?_ Cô bắt mắt.

- Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy nhưng về sau Tuấn Khải thú nhận là anh thích cậu 1 cách thật lòng chứ không phải kiểu thay thế.

- Thật chứ?_ Cô ngờ vực.

- Thật, tôi đảm bảo trăm phần trăm._ Thiên Ti gật đầu.

- Hi Hi._ Cô thấy vậy chỉ biết cười nhẹ....

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tai Nạn?

Sáng hôm sau, TFBoys và 3 người quản lí vừa đến công ti thì bị giám đốc gọi lên. Có vẻ dạo này bọn họ được anh giám đốc gọi nhiều hơn trước. Và những lúc gọi lên ấy, toàn những lí do công việc và vài lí do vớ vẩn.

"BỊCH"_ Tờ báo lá cải bị 1 lực mạnh đập thẳng xuống bàn.

- DỊCH DUƠNG THIÊN TỈ. MẠC TIÊN DUNG. HAI CÔ CẬU GIẢI THÍCH CHO TÔI CHUYỆN NÀY._ Anh giám đốc gất lên. Cả hai người nhìn nhau khó hiểu rồi cầm tờ báo lên. Ngay bìa tờ báo đã có dòng chữ:"DỊCH DUƠNG THIÊN TỈ- TFBOYS HẸN HÒ CÙNG CÔ QUẢN LÝ DỪNG CẢM-MẠC TIÊN DUNG". Mở bên trong, Ti-Dung thấy ảnh hai người nói chuyện với nhau ở cửa hàng tạp hoá, còn có cả ảnh anh búng trán cô vô cùng thân thiết.

- Giải thích đi._ Giám đốc ra lệnh.

- thực ra mọi chuyện không phải như vậy... Là tại trời nóng nên em ra tiệm tạp hoá chơi cho đỡ nóng. Rồi tiện gặp Thiên Tỉ nên chúng em ngồi cùng nhau...

- thế cái ảnh này là sao? _ Giám đốc chỉ vào cái ảnh anh búng trán cô.

- Bọn em chêu nhau ấy mà._ Cô cười trừ.

- Tạm tha. Việc này mà xảy ra lần nữa thì hai cô cậu chết với tôi. Bây giờ thì về phòng đi. Hai hôm nữa tôi sẽ mở họp báo để nói về chuyện này._ Anh giám đốc lườm hai người.

Tiên Dung vừa bước ra vào phòng làm việc thì điện thoại reo lên.

- Mạc Tiên Dung, "phước lành" có tốt không? _ Tú Ly nói giọng khinh bỉ.

- Là chị làm?_ Tiên Dung cau mày.

- Phải đó. Nếu cô không mau rời xa Tuấn Khải thì cô không xong đâu.

- Tôi sẽ không để chị mất nguyên đâu._ Tiên Dung lạnh tanh.

- Xem cô đắc ý được bao lâu._ Nói xong Tú Ly tắt máy, tay nắm chặt lấy cái điện thoại, trong đầu không ngừng suy tính cho các kế hoạch sắp tới.

Tiên Dung gục đầu xuống bàn làm việc vì mệt mỏi với hiện tại. tại sao cô lại yếu đuối thế này? Không được, cô không thể để Tú Ly toại nguyện. Cô sẽ đường đường chính chính đối mặt với chị ta.

*** Buổi tối***

- Chào mọi người._ Tú Ly chạy từ ngoài cửa vào.

- Lại đến ăn rình sao._ Từ ngày Tú Ly về, Văn Chính và Tân Vũ đã không còn mấy thiện cảm với cô vì một lí do là: Cô đã thay đổi.

- Hôm nay e không ăn rình. Em mua thịt nè. Chúng ta ăn thịt nướng nhé._ Cô dơ hai túi thịt lên.

-..._ chẳng ai nói lời nào.

- Vậy là đồng ý rồi. Mọi người giúp em một tay nhé._ Cô chạy nhanh vào bếp chuẩn bị cho bữa tối.

Sau khi chuẩn bị xong, cô chạy xuống nhà dưới gọi Tiên Dung lên ăn cơm. Đi đến cầu thang Tú Ly bắt đầu thách thức.

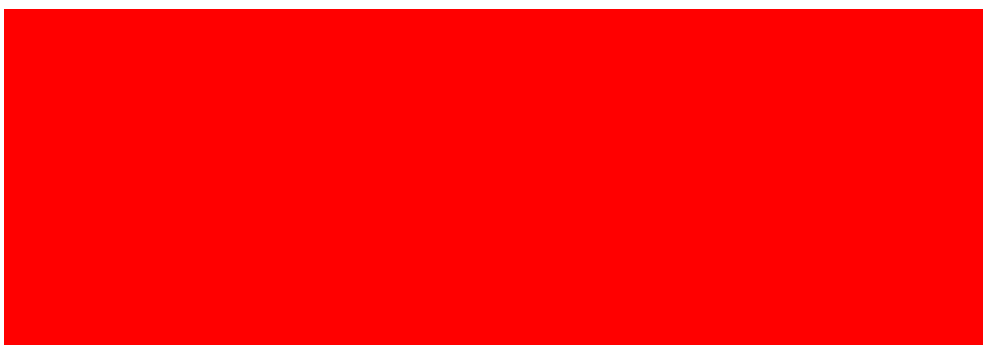

- Tôi chắc là hôm nay cô sẽ bực lắm.
- Chị lại muốn giờ trò gì?_ Tiên Dung nhún mày.
- Trò gì thì lát ăn cơm sẽ biết. ha ha_ Tú Ly cười đều.
- Tôi sẽ đợi._ Nói xong hai người không nhìn nhau đi thẳng lên sân thượng.
- Tiên Dung đến rồi nè._ Tú Ly hét to rồi chạy nhanh đến chỗ Tuấn Khải.
- À, Tiên Dung, em xuống dưới nhà mức gỗ chị bát canh. CẦN THẬN KÈO NÓNG ĐÁY._ Tú Ly nhấn mạnh về đằng sau. Nhưng Tiên Dung vẫn không hay biết, cô định chạy xuống nhà thì Thiên Ti kéo tay lại.
- Để tôi.
- Thôi tôi đi được._ Chưa để Thiên Ti nói gì, cô đã chạy một mạch xuống nhà rồi bê bát canh nóng lên.
- Để chị giúp._ Tú Ly chạy ra cầm lấy bát canh.
- Xem kịch vui đây._ Tú Ly nói rất nhỏ.
- Chị định làm gì?_ Tiên Dung lo sợ. Thấy vậy, Tú Ly hơi đẩy bát canh làm nó tràn ra đây. Tuy hơi nóng nhưng với người học võ như cô nó chẳng là gì.
- Chị quá đáng thật._ Câu này Tiên Dung nói hơi to làm 5 người kia quay lại.
- Á Á Á Á_ Bát canh nóng đã nhanh chóng đổ vào người Tú Ly. Chị ta cứ ngồi đó hét toáng lên làm Tiên Dung tái mặt.
- tú ly em sao rồi._ Tuấn Khải chạy đến.
- Nóng... nóng quá._ Cô giả vờ khóc.
- Đợi một chút._ Anh nhanh chóng đưa cô vào phòng tắm, lấy nước lạnh làm dịu đi vết bỏng rồi đưa cô đến bệnh viện. Cũng may là đưa đến kịp thời không thì chỗ bỏng đó đã thành sẹo. Đợi đến Tú Ly ngủ, Tuấn Khải mới chịu ra ngoài. Thấy anh bước ra, Tiên Dung chạy đến:
- Chị ấy sao rồi?
- Em còn hỏi sao?_ An lạnh lùng.
- Em đâu có ý, đó chỉ là tai nạn thôi._ Cô hơi cúi.
- Tai nạn? vậy sao trước lúc xảy ra e còn nói"chị quá đáng thật"_ Tuấn Khải gắt lên.
- Em nói thật. Đó là tai nạn chứ không phải cố ý. Anh tin hay không thì tùy._ Nói xong cô bỏ đi mặc kệ anh ở đó.....

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tuyên Chiến

Tiền Dung lững thững bước ra ngoài cửa bệnh viện. Cô chẳng hiểu sao xảy ra nhiều chuyện như vậy mà Tuấn Khải vẫn chưa hiểu cô. Lúc nào anh cũng nghĩ xấu về cô? Lúc nào cũng không tin cô? Vì sao lại như vậy? Rốt cuộc là tại sao chứ?...

- Tiền Dung, lên xe đi. _ Thiên Ti đỗ xe trước mặt cô.

- Hà?

- Cậu ngớ đấy à? Lên xe đi, mình lái cậu về. _ Thiên Ti cau mày.

- Ồ, lên ngay. _ Cô ù rũ leo lên xe. Cả quãng đường, hai người không nói một lời nào. Về đến nhà cô nằm vật ra giường, nhắm mắt lại quên mọi sự trước mắt. Bỗng điện thoại reo lên. là Tân Vũ nhắn tin:

{ Sau buổi họp báo, chúng ta sẽ lưu diễn bên Việt 2 ngày. }

Xem xong tin nhắn, cô lại ném điện thoại sang một bên rồi ôm gối đi ngủ. Chẳng hiểu sao, khoé mắt cô cứ thấy cay cay. 1 giọt, 2 giọt rồi nhiều giọt thấm hết vào chiếc gối... Những tiếng nấc ngày càng to. Cô chẳng hiểu sao dạo này cô lại hay khóc, lại yếu đuối như vậy.....

*****

"Ting ting". Điện thoại của Tuấn Khải reo lên.

- Có gì không, Thiên Ti?

- Làm Tiền Dung đau lòng, anh mãi nguyên chứ? _ Thiên Ti hơi gằn giọng.

- Anh đâu muốn. _ Tuấn Khải nói như hỏi lỗi.

- Anh đâu muốn? Không muốn sao còn làm vậy?

-... _ Tuấn Khải im lặng không biết nói gì.

- Lúc nào cô ấy cũng đưa anh lên đầu. Còn anh thì sao? Anh có làm vậy không hay lúc nào cũng Na Na với Tú Ly là quan trọng nhất. _ Thiên Ti gắt lên.

- Chuyện này liên quan tới em à? Em có quyền gì mà trách anh. _ Tuấn Khải gắt lên.

- Em là em của anh. Em trách anh là vì lo cho hai người.

- Vậy sao? hay em có ý gì với Tiền Dung. _ Tuấn Khải nghi ngờ.

-.... Muốn nghĩ sao cũng được. _ Thiên Ti im lặng một hồi mới lên tiếng.

- Mau trả lời anh.

- Tại sao em phải trả lời?

- Đừng để anh bức.

- Phải. Em thích Mạc Tiền Dung đấy, có sao ko?

- Em dám..

- Có gì mà không dám. Em nói cho anh biết từ giờ em tuyên chiến với anh. Anh lo mà giữ cô ấy đi. Nếu anh thả lỏng tay cô ấy dù chỉ một chút em cũng sẽ cướp cô ấy về tay mình. _ Nói xong Thiên Ti tắt máy rồi thở dài. Anh cũng không rõ là mình có thích Tiền Dung hay không? Anh chỉ nói vậy để Tuấn Khải quan tâm tới Tiền Dung một chút chứ không có ý gì xấu xa cả...

*****

- Đáng ghét. _ Tuấn Khải dậm vào tường rồi ngồi xuống ôm đầu. Bây giờ phải làm thế nào để có thể vẹn cả đôi đường đây.... Thật là đau đầu quá....

*** sáng hôm sau***

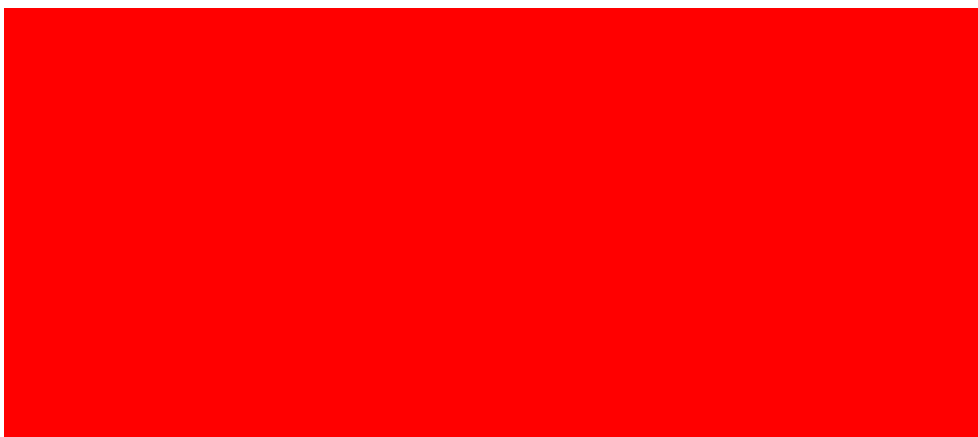
Tú Ly tỉnh dậy thấy xung quanh chẳng có ai. Bỗng chốc tâm trạng trở lên lo sợ. Cô sợ Tuấn Khải đang ở bên Tiên Dung, rồi quên đi cô... Bỗng cánh cửa mở ra, Tuấn Khải bước vào, tay cầm bát cháo.

- Ăn thôi._ Anh kéo ghế ngồi cạnh cô.
- Hi. Hoá ra anh đi mua cháo._ Cô thờ phào nhẹ nhõm.
- Thế em nghĩ anh đi đâu._ Anh thối thối thìa cháo.
- Không, không có gì._ Cô ngoan ngoãn mở miệng để anh đút cháo.
- 2 hôm nữa anh phải đi lưu diễn bên Việt rồi.
- Há? Sao lại lưu diễn._ Cô giật mình.
- Có gì lạ ư? Cái này cũng bình thường mà.
- Nhưng..._ Cô không muốn anh lưu diễn vì có Tiên Dung bên cạnh. Cô sợ anh..
- Anh sẽ mua quà cho em. Ở Việt lắm quà đẹp lắm. Nhất là nón lá đấy._ Tuấn Khải cười. Bỗng Tú Ly nhồm dậy ôm lấy anh rồi khóc lóc.
- Anh đi, em buồn lắm.
- Ngoan nào, anh chỉ đi 2 ngày thôi._ Anh vuốt tóc cô.
- Không..._ Cô nũng nịu.
- Em hư khi nào vậy. Ngoan đi._ Anh búng mũi cô thân thiết.
- Yes, sir._ Cô lại nhồm dậy ôm anh tiếp.
- Thật quá đáng._ Vương Nguyên định chạy vào thì Tiên Dung kéo lại.
- Chuyện của họ mà._ Tiên Dung ủ rũ.
- Chị ta quá đáng như vậy từ khi nào không biết._ Vương Nguyên nhìn Tú Ly và Tuấn Khải qua cánh cửa.
- Đi thôi._ Thiên Ti gọi cả hai đi. Trước lúc Tiên Dung quay mặt đi còn thấy cả anh mắt khinh bỉ của Tú Ly. Vừa ra đến cổng bệnh viện, Tiên Dung đã xin phép đi trước. Cô muốn đến một nơi_ Cái nơi mà anh và cô gặp nhau lần đầu.... Thấy cô lang thang một mình Thiên Ti không mấy an tâm cũng đành đi theo. Anh phải che kín mít khuôn mặt không thì bị fan nhận ra cũng mệt. Từ xa anh nhìn thấy cô cứ đứng trước cửa nhà hàng Bắc Kinh. 30'... 1h vẫn chưa thấy cô động đậy gì cả. Anh hơi lo lắng định tiến lại thì cô đi tằng vào trong. Thấy Vậy anh cũng đi theo

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cô Phải Mạnh Mẽ

Vào trong nhà hàng, cô đi thẳng xuống chỗ vườn hoa- nơi lần đầu hai người nói chuyện. Rồi cô cứ ngồi đó cho đến lúc trời đổ mưa. Thấy cô cứ ngồi đờ ra Thiên Tì có chút lo lắng, anh nhanh chóng kéo cô dậy rồi chạy vào đại sảnh.

- Cậu có điên không đấy? Trời mưa thế kia mà còn ngồi đờ ra thế à? Cậu muốn ốm chết sao?_ Thiên Tì gần giọng lên.
- Ừ, tôi đang muốn chết đây._ Cô thều thào.
- Hừ, vì anh ấy sao?_ Thiên Tì tức giận.
- ..._ Cô chẳng nói lời nào cả.
- Đi thôi._ Thiên Tì kéo cô về kí túc xá, bắt cô thay quần áo rồi mới cho cô đến công ti.
- Mai họp báo đấy. Nhớ chuẩn bị tinh thần nhé._ Thiên Tì vừa lái xe vừa nói.
- Ừ._ Cô gật gù.
- cậu đừng như thế nữa. Vui lên được không? cậu như vậy càng khiến chị ta lẩn tới thôi._ Thiên Tì cau mày.
- Thế tôi phải làm gì khi trong mắt Tuấn Khải lúc nào cũng có chị ấy._ Cô tuyệt vọng.
- Cậu cũng lẩn tới Tuấn Khải như chị ta. Cậu phải mạnh mẽ lên, đừng có mà yếu đuối như vậy. Cậu làm như vậy càng khiến chị ta đặc ý thôi._ Thiên Tì liếc cô 1 cái.
- Tôi sẽ cố gắng._ Cô nghe Tì nói vậy, thấy tinh thần phấn chấn hơn. ĐÚNG, cô phải mạnh mẽ lên, không được yếu đuối bởi đó không phải con người cô. Ngồi trong xe cô thoáng thấy cửa hàng bánh cupcakes liền kêu Thiên Tì dừng xe để chạy vào đó mua cho Tuấn Khải.

Vừa tới phòng tập Tiên Dung đã chạy vào kêu Nguyên- Khải cùng ngồi ăn. Lúc đầu Khải không hưởng ứng cho lắm vì ngại nhìn mặt cô. Anh lo cô vẫn giận mình chuyện đó. Nhưng tại Tì-Nguyên gọi nhiều quá nên anh mới đồng ý. Trong lúc ăn, Tiên Dung không ngừng đưa nước, lau miệng cho anh. Nhưng anh cứ lảng tránh đi sự quan tâm của cô, điều đó khiến cô rất buồn. Có lẽ anh vẫn hiểu cô chuyện hôm nọ.

- Bánh Tiên Dung mua ngon thật._ Vương Nguyên xoa xoa cái bụng.
- Mọi người tập tiếp đi, tôi về đây._ Cô dọn dẹp đồng đồ rồi đứng dậy bước đi. Cô cố gắng đi chậm mong sao Tuấn Khải sẽ kéo tay cô lại. Nhưng đợi mãi mà cô chẳng thấy gì, có lẽ anh vẫn giận cô...

*** Sáng hôm sau***

- Cậu cẩn thận từng câu hỏi của phóng viên đấy._ Thiên Tì trấn an cô.
- Ừ, mình hiểu mà._ Cô gật nhẹ đầu. Sau đó hai người bước ra ngoài đối đầu với hàng ngàn cái máy ảnh, máy ghi âm. Trời ơi, đây là lần đầu cô đứng trước báo chí như vậy, quả thực là rất sợ. Tim cô bây giờ chỉ muốn tung cánh bay ra ngoài thôi.
- Xin hỏi cô Mạc Tiên Dung, cô và Thiên Tì đã hẹn hò bao lâu rồi?_ Một anh phóng viên đứng lên hỏi.
- Thực ra, tôi và Thiên Tì chỉ là bạn, không hề có quan hệ gì hơn._ Cô thành thật trả lời.
- Vậy những bức hình trên báo là sao?_ Anh ta tiếp tục hỏi.
- Đó chỉ là hiểu lầm. Hôm đó Tiên Dung đi dạo còn tôi đi chạy bộ về nên 2 chúng tôi gặp nhau. Tiện ngồi uống nước._ Thiên Tì trả lời.
- Thật chứ?_ Một cô phóng viên ngờ vực.
- Thật. tại sao mọi người lại không tin nhỉ? Chúng tôi cùng sống chung 1 kí túc xá, nếu muốn thân thiết thì chúng tôi đâu cần ra ngoài._ Thiên Tì gặng lại. Nghe câu trả lời của Thiên Tì xong, tất cả phóng viên đều gật đầu như đồng ý kiến.
- Các vị còn muốn hỏi gì nữa không?_ Văn Chính nói to trong mic. Thấy không có cánh tay nào dơ lên, Văn Chính tuyên bố kết thúc buổi họp báo.

*****

- Ôi ra đây nhìn phóng viên mà sợ chết khiếp._ Tiên Dung cầm chai nước lên tu.
- Cũng may là họ hỏi không nhiều. Hỏi nhiều chắc cậu xỉu lâu rồi._ Thiên Tì nhìn cô.

- Ủ. Thôi chắc hôm nay mình không phải làm việc đâu, về mua tí đồ cho chuyến ngày mai mới được._ Tiên Dung đề nghị.
- Để tôi chở cậu đi._ Tuấn Khải đề nghị.
- Thôi tôi xin. Vừa mới hợp báo phủ nhận xong, giờ lại đi với nhau. cậu không sợ chết à?_ Tiên Dung trợn mắt lên.
- Ủ, cũng đúng. Nhưng để cậu đi một mình tôi không an tâm
- Quên là tôi học võ sao? Đai đen đó._ Cô dơ hai tay lên khoe.
- Vậy cậu đi cẩn thận._ thiên Tỉ nhìn cô cười.
- Ok, bye nha._ Nói xong cô chạy ra ngoài bắt taxi đến siêu thị.

*****

Hơn tuần nay, Vương Nguyên cứ ngồi đợi điện thoại của Vân Du mà mãi không có. Anh muốn gọi cho cô lắm nhưng vì anh là người đề nghị không gọi, giờ tự dưng lại gọi, như thế thật là có vấn đề. Mấy lần anh tính đến nhà cô xem cô thế nào nhưng sợ nhìn thấy cái tên con trai kia và cô thất thiết với nhau nên thôi. Hôm nay, Vương Nguyên tính ra ngoài mua tí đồ cho chuyến sang Việt Nam thì gặp Vân Du ngồi nói chuyện vui vẻ với tên con trai kia ở một cửa hàng coffee. Thấy vậy anh chỉ muốn ra đâm tên đó một phát cho chết luôn. Nhưng nghĩ lại mình chẳng là gì của cô nên tạm nguôi lại con giận.....

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Phở Bò

Hôm nay, TFBoys sẽ sang Việt lưu diễn. Đây là cái ngày mà Tú Ly chẳng mong chút nào. Sang đó lưu diễn chắc chắn Mạc Tiên Dung sẽ quẩn lấy anh. Vì thế mà cứ 5' cô lại gọi cho Tuấn Khải một lần để kiểm tra.

- Anh đến nơi chưa?_ Tú Ly gọi điện.
- Chưa, anh đang trên ô tô để về khách sạn. Mà sao em gọi nhiều thế, không sợ tốn tiền à?_ Tuấn Khải bắt máy
- Nhớ anh thì mới thế chứ._ Cô nũng nịu (Oẹ. Người đâu, mang thau!!!!!!)
- ừ, thôi bây giờ anh mệt lắm. Đừng gọi nữa, để anh nghỉ nhé._ Tuấn Khải day day đầu.
- Ủ, khi nào dậy nhớ gọi em đấy._ Cô nhắc nhở anh.
- Ủ, bye nhé._ Anh vừa tắt điện thoại thì nghe thấy Vương Nguyên nói.
- Xi, quá đáng thật.

- Gì vậy Nguyên? _ Khải nhìn Nguyên.

- Hiện tại, ai mới là người yêu anh? _ Nguyên nhìn thẳng mắt Khải. Nghe Nguyên nói vậy, Tiên Dung có chút chột dạ. Cô rất muốn anh trả lời câu hỏi đó 1 cách thật lòng.

- Anh mệt rồi. _ Khải nhắm mắt lại dựa đầu vào ghế. Nghe anh nói xong, cô cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

- Hèn nhất quá đi, đại ca. _ Vương Nguyên hếch mép.

- Em nói gì cơ? _ Tuấn Khải mở mắt.

- Em nói anh hèn nhất đấy. _ Vương Nguyên nhìn anh bằng ánh mắt thách thức.

- Em dám nói anh vậy sao? _ Tuấn Khải trừng mắt.

- Em dám bởi sự thật vốn là thế. Nếu anh không hèn nhất thì trả lời em câu hỏi vừa rồi. Hiện tại, ai mới là người yêu của anh? Là Mạc Tiên Dung hay Lục Tú Ly? _ Vương Nguyên gắt lên.

-....._ Tuấn Khải im lặng chẳng nói lời nào. Bởi anh không biết rõ hiện tại người anh yêu là ai nữa.

- Thôi, Vương Nguyên, đừng làm anh ấy khó xử. _ Thiên Ti động tay Nguyên.

- Hừ, mình chỉ muốn làm rõ sự thật thôi. _ Vương Nguyên khoanh hai tay lại. Nghe Vương Nguyên nói xong thì chẳng ai nói lời nào cho đến khi về khách sạn.

*****

- Tiên Dung, mau đi ăn cơm rồi đại phố đi. Nghe bảo phố ở Hà Nội buổi tối đẹp lắm. _ Vương Nguyên đứng ngoài gọi.

- cậu không sợ bị fan phát hiện sao? _ Tiên Dung mở cửa.

- Có an ninh bảo vệ mà, sợ gì. _ Vương Nguyên kéo cô đi.

- Ủ, cũng đúng. Tôi sẽ mua nón lá về cho mẹ. _ Cô gật gù.

- Ủ, thấy bảo nón lá ở Việt đẹp lắm đấy. _ Nguyên sáng mắt lên.

- Ok, ăn xong anh em mình rủ cả Ti nữa. _ Nguyên cười.

- cả Tuấn Khải nữa. _ Cô nói tự nhiên.

- Hừ, anh ấy đối xử với cậu như vậy mà cậu vẫn đối tốt với anh ấy nhỉ. _ Vương Nguyên nhìn cô.

- Không lẽ tôi cứ nhìn Tú Ly cướp đi anh ấy? _ Cô ủ rũ.

-.... Đi ăn cơm thôi. _ Vương Nguyên nhìn cô như vậy không đành lòng liền kéo cô đi.

Suốt cả bữa cơm, Tiên Dung và Tuấn Khải chẳng nói với nhau lời nào cho đến khi mọi người rủ nhau đi chơi cô mới hỏi anh:

- Đi chơi với tụi em chứ?

- Ủ, sao cũng được. _ Nói xong anh bỏ đi trước mặt kệ cô đằng sau.

Cả buổi tối đi chơi Tiên Dung ăn không biết bao nhiêu thứ, từ phở đến cá viên chiên. Cái gì cô cũng ăn nhưng cô thích nhất là món phở bò (tất nhiên, đặc sản mà). Nhìn thấy nón lá Tiên Dung chạy vội ra mua cơ 4,5 cái về.

- Mua gì mà nhiều thế? _ Thiên Ti hỏi cô

- tôi mua cho bố mẹ, chị, bà, cô, dì, chú bác,.... Nhiều người lắm. _ Cô dơ đầu ngón tay ra đếm

- Thế 5 cái sao đủ? _ Thiên Ti lại hỏi.

- Tiền có giới hạn. _ Cô chẹp miệng

- Ủ, ăn gì không, tôi đãi. _ Thiên Ti nhìn cô.

- Ok, phở bò đi. _ Cô cười.

- Vừa mới ăn 2 bát mả.
- Nhưng tôi vẫn thèm_ Cô xoa xoa bụng.
- Bó tay. Đợi tôi gọi Vương Nguyên cùng đi._ Thiên Ti kéo Vương Nguyên và Tiên Dung đi ăn còn Tuấn Khải vẫn đứng đó nhìn bọn họ. Tiên Dung có cảm giác như các fan đang tò mò vì sự chia rẽ nên cô kêu Thiên Ti gọi Tuấn Khải đi cùng. Tất nhiên là Vương Nguyên sẽ không thích nhưng vì cái lợi trước mắt nên đành bỏ qua. TFBoys và 2 quản lí chẳng ăn uống gì cả, chỉ có Tiên Dung nhà ta là gục đầu vào ăn thôi. Cô cứ ngồi suốt xoa, mặc dù bụng thì đã lo nhưng miệng thì không ngừng kêu thèm.
- Về được chưa?_ Thiên Ti lên tiếng.
- Ừ, rồi._ Cô vẫn nín bát phở.
- Sáng mai lại ăn, giờ thì về thôi._ Vương Nguyên kéo tay cô đứng dậy.
- Nhớ đấy, mai phải đãi tôi nha._ Cô nhìn Nguyên.
- Ok._ Anh gật đầu chắc nịch.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Fan Meeting

Sáng hôm sau Tiên Dung chạy sang phòng Vương Nguyên từ rất sớm. Cô chẳng gõ cửa gì cả đã tự ý xông vào:

- Vương Nguyên, mau dậy, đưa tôi đi ăn phở._ Tiên Dung chạy vào kéo chăn của Vương Nguyên.
- Ya, cậu có phải con gái không đấy?_ Vương Nguyên vội vàng kéo chăn lại rồi hét lên.
- Hừ, cậu nhìn từ trên xuống dưới xem có chỗ nào tôi là con trai không?_ Tiên Dung hét lên.
- Tôi đâu có bảo ngoại hình của cậu._ Vương Nguyên ngồi dậy vò đầu.
- Hai cậu làm cái gì vậy?_ Thiên Ti ngồi nhìn.
- Tôi gọi cậu ta đi ăn phở._ Tiên Dung nói.
- Ăn sao được. Sáng nay phải đi dự Fan Meeting mà._ Thiên Ti đứng dậy.
- Hừ, thế hôm qua cậu ta lừa tôi à?_ Tiên Dung cau mày.

- Tại em ngốc nên mới bị Nguyên lừa thôi._ Tuấn Khải đi từ nhà vệ sinh ra. Nghe anh nói thì cô bất động 5s mới tỉnh. Cô không tin rằng anh lại mở miệng nói chuyện với cô.

- Sao vậy?_ Khải khua tay trước mặt cô.

- Không có gì. Nếu không được ăn thì tôi về trước đây._ Tiên Dung phi thẳng ra ngoài chẳng thèm ngoái đầu lại.

- Này, về thay quần áo đi rồi đến chỗ meeting._ Vương Nguyên gọi với theo. Còn Tuấn Khải đứng đó nhìn cô bằng ánh mắt buồn. Anh không muốn cô đối xử với anh như vậy nữa, anh rất muốn nói chuyện với cô nhưng cô chẳng mấy may đáp trả. Có lẽ cô giận anh nhiều lắm...

*** Tại The Kafe***

Hiện tại TFBoys đang có mặt ở quán cafe The Kafe để chuẩn bị cho buổi offline. Không gian ở đây rất yên tĩnh lại thoải mái nữa. Cách trang trí hết sức tinh tế và giản dị. Từ lúc bước vào Tiên Dung không khỏi trầm trồ trước vẻ đẹp của nó.

- Ấy, đẹp quá à.

- Lo công việc trước đã._ Văn Chính gọi cô.

- Tôi biết rồi._ Cô chu mỏ.

- MỌI NGƯỜI MAU CHÓNG VÀO CHỖ ĐỂ CHUẨN BỊ._ Anh Tân Minh nói trong loa. Nghe thông báo xong ai lấy đều vào chỗ rồi mở cửa cho fan vào. Cánh cửa vừa mở ra thì tất cả các fan chạy ầm ầm vào. Ai lấy đều chạy nhanh đến hàng ghế đầu tiên để mong sao mình có thể nhìn rõ thần tượng nhất. Và cuối cùng mọi việc cũng xong xuôi, TFBoys nhanh chóng bước lên sân khấu

- Xin chào các bạn, chúng tôi là TFBoys_ TFBoys cùng cúi chào cộng đồng fan trong quán bằng tiếng Việt.

- AAAAA. TFBOYS CHÚNG EM YÊU CÁC ANH._ Vài fan nữ hét lên bằng tiếng Trung.

- Hôm nay TFBoys mở một cuộc offline nhỏ để gặp mặt các fan tại Việt , các bạn có vui không?_ Chị phiên dịch nói.

- Vui ạ._ Mọi người hét lên.

- Trước hết, chúng ta hãy cùng nghe bài hát "Sổ tay rèn luyện tuổi thanh xuân" theo phong cách Acoustic._ Chị phiên dịch vừa dứt lời thì nhạc nổi lên. Mặc dù được phối theo phong cách mới nhưng bài hát vẫn không mất đi sự sôi nổi, trẻ trung

Bài hát kết thúc, chị phiên dịch liền chuyển sang phần vui chơi, hoạt động cùng thần tượng. Buổi offline kéo dài đến 1h trưa mới xong. Ai lấy đều mệt lử, mọi người nhanh chóng di chuyển về khách sạn ăn trưa để lấy sức cho buổi chiều.

Sau khi ăn trưa xong Tiên Dung trở về phòng thì nhận được tin nhắn từ Tuấn Khải:

{ Lên sân thượng gặp anh 1 chút. }

{ Có chuyện gì ạ? }

{ Cứ lên đi}_ Đọc xong tin nhắn Tiên Dung chạy ra thang máy đi thẳng lên sân thượng.

- Em đến rồi à? Ngồi đây đi._ Tuấn Khải chỉ chỉ vào chỗ cạnh mình.

- Anh gọi em lên đây có chuyện gì không?_ Cô nhìn xa ra chỗ khác để lảng tránh ánh mắt anh.

- Anh...xin lỗi vì đã đối xử không tốt với em._ Tuấn Khải ậm ừ.

- Không sao đâu. Em hiểu cảm giác phân vân của anh mà._ Cô quay đầu nhìn anh.

- Cho anh thời gian. Nhất định anh sẽ giải quyết chuyện này._ Anh cúi đầu nhìn mũi giày.

- Em sẽ đợi anh.

- Nhất định phải đợi anh đấy._ Anh bám lấy vai cô.

- Ừ._ Cô gật nhẹ đầu. Đầu anh dần tiến sát lên ngày càng gần. Đôi môi anh đặt lên đôi môi cô một cách nhẹ nhàng, dịu dàng. Hai người cứ vậy cho đến khi hơi thở của cô có đôi phần khó nhọc mới thôi.

- Mình xuống thôi._ Anh kéo tay cô.

- Ừ._ Cô cười nhẹ.

Cô và anh vừa bước ra khỏi cầu thang thì gặp Thiên Ti và Vương Nguyên. Vương Nguyên thấy hai người cầm tay nhau thì tỏ vẻ hiểu chuyện không ngừng cười nói với Tuấn Khải. Còn Thiên Ti cứ phoi ra bộ mặt lạnh lùng chẳng thèm để ý đến hai người. Anh không hiểu sao lại thấy khó chịu khi thấy Tuấn Khải và Tiên Dung cầm tay nhau. Chẳng phải hai người làm hoà là việc vui mừng sao? Tại sao anh lại thấy khó chịu? Không lẽ là anh thích cô thật sao....?

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Sự Thật

Sau 2 ngày ở Việt , TFBoys lại trở về Bắc Kinh. Hiện TẠI họ đang ngồi ở canteen của sân bay.

- Aida, em phải vào nhà vệ sinh 1 lát._ Vương Nguyên ôm bụng đứng dậy,

- Ồ, chết cái tội ăn nhầm._ Tiên Dung trề môi.

- Hừ, kệ tôi._ Nói xong Vương Nguyên chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh để tránh trường hợp bị fan "bắt". Sau khi "giải quyết", Vương Nguyên bước ra khỏi nhà vệ sinh thì nhìn thấy Vân Du ôm cái tên con trai hôm nọ. Thấy vậy anh tức lắm, miệng không ngừng lầm bầm: "Tình cảm ở nhà chưa đủ hay sao mà còn đến đây. Thật là ngứa mắt.". Anh định quay đi thì nghe thấy cô nói:

- Anh trai đột này về phải có cháu cho em bế đấy._ Cô cười. Vương Nguyên đứng sau bức tường vô cùng ngạc nhiên. Sao cô lại gọi hắn ta là "anh trai". Không lẽ hắn ta là...

- Con bé ngốc này, em cũng mau tìm cho anh một thằng em rể đi. Anh cũng mong có đứa gọi là "bác" lắm rồi._ Hắn ta búng trán cô.

- Hừ, em xấu thế này thì ma nó yêu._ Cô chu mỏ.

- Câu hay nhất trong ngày._ Anh trai cô dơ tay numberone.

- Anh thật là... Thôi anh mau đi đi. Sắp đến giờ rồi._ Cô buồn rầu.

- Ủ, em gái ở nhà nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé._ Anh trai cô xoa đầu.

- Em tự lo được. Anhd đi đi._ Cô đẩy anh.

- Anh đi đây. Bye em._ Anh cô xách hành lí lên rồi cười nhẹ. Cô cứ đứng đó nhìn anh cho đến khi khuất dần. Cô vừa quay đầu lại thì:

- Trùng hợp ghê. Ha ha._ Vương Nguyên cười như ngố. Mới đầu Vân Du có vẻ bất ngờ nhưng ngay sau đó cô lại lạnh lùng bước ngang qua anh. Vương Nguyên thấy vậy nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay cô.

- Đó là anh trai cô à?

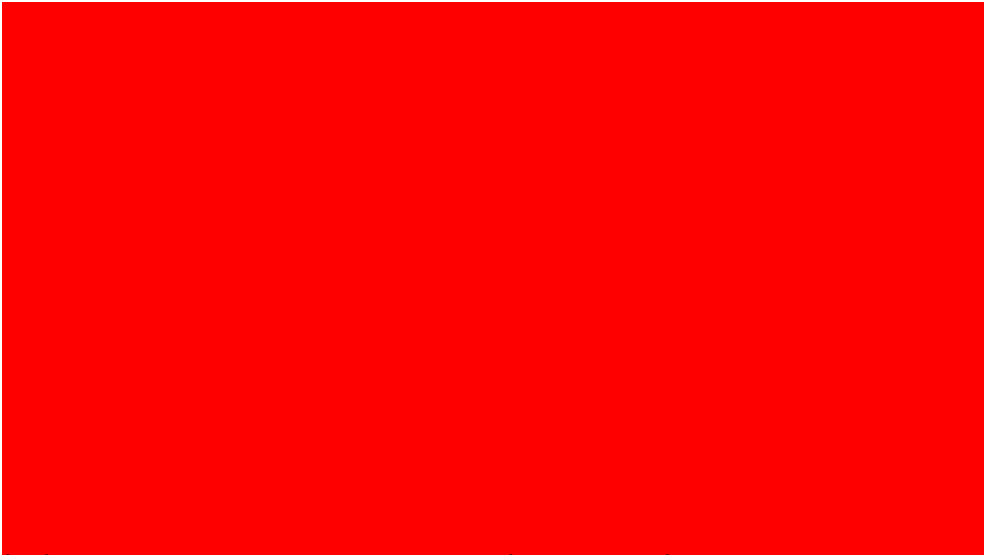
- Liên quan tới anh sao?

- Tôi...
  - Buông ra._ Cô nhìn cánh tay anh.
  - Tôi xin lỗi vì chuyện hôm nọ... Tôi...
  - Có tin tôi hét lên để fan của anh tới không?
  - Cô...
  - VƯƠNG... Ừm...um.
  - Được tôi bỏ._ Anh cuống lên. Văn Du nưôm Vương Nguyên một cái rồi bỏ đi không thèm quay đầu lại. Vương Nguyên chỉ biết lác đầu rồi trở về canteen. Anh thấy hụt hẫng khi cô đối xử với mình như vậy. Chắc là cô giận anh lắm đây...
  - Cậu ngủ ở nhà vệ sinh đấy à?_ Tiên Dung ngẩng đầu nhìn Nguyên.
  - Ngủ cái đầu cậu ấy._ Vương Nguyên nưôm cô.
  - Thế làm gì trong đấy?_ Văn Chính.
  - Làm gì kệ em, sao mọi người phải quan tâm nhỉ._ Vương Nguyên gắt lên.
  - Thôi, ra xe nào._ Tân Vũ đứng dậy. Thế là bọn họ lại sống chết vượt qua biển người "mệnh mông" kia để trở về kí túc xá.
- Vừa về đến kí túc xá họ đã nhìn thấy Tú Ly đứng ở đó. Thấy Tuấn Khải về cô nhanh chóng chạy ra
- Tuấn Khải, anh đi đường không mệt chứ?_ Cô khoác tay anh.
  - Ừ, không sao. Vết thương đã lành chưa mà chạy tới đây_ Anh gạt tay cô khỏi tay mình rồi khẽ nhìn Tiên Dung một cái.
  - Hừ, sao anh lại vậy...Thật là... Em đỡ rồi_ Cô lại khoác lấy tay anh cho đến khi vào trong nhà.
  - Hôm nay em ăn ở đây nhé._ Tú Ly nói với Văn Chính.
  - Xin lỗi. Hôm nay em không thể ăn ở đây._ Văn Chính trả lời thẳng.
  - Sao lại thế?_ Cô hơi bực bội.
  - Có lí do. Nhưng lí do này không thể nói._ Vương Nguyên nhảy vào.
  - Sao lại không thể? Nếu không nói thì tôi sẽ ngồi ở đây mãi._ Tú Ly bướng bỉnh.
  - Chị không ăn ở đây thì không chịu được à. Nói thẳng với chị rằng việc chị có mặt tại đây làm chúng tôi vô cùng khó chịu. Suốt bữa cơm chị cứ tình cảm với Tuấn Khải làm chúng tôi không mấy thoải mái cả. Tôi nhớ là hồi trước chị đâu có vậy._ Thiên Ti nói 1 lèo.
  - Vậy thôi._ Nói xong Tú Ly bỏ đi một mạch chẳng quay đầu lại.
  - May mà có cậu không thì bữa này tôi không nuốt trôi._ Vương Nguyên vỗ vai Thiên Ti.
  - Chỉ tại mấy anh không chịu nói thẳng ấy mà. Mà thôi khi nào ăn gọi em nhé_ Thiên Ti cười nhẹ rồi leo lên phòng.
  - Anh, em ra đây có tí việc. Khi nào ăn phone cho em nhé._ Vương Nguyên giờ thối nịnh bợ ra rồi chạy mất hút.
  - Ồ, mấy thằng này... chỉ thế là nhanh._ Văn Chính lác đầu rồi thu dọn hành lí về phòng. Còn Tiên Dung và Tuấn Khải thì xuống bếp làm cơm tối cho mấy người kia.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Minh Hẹn Hồ Nhé, Hạ Vân Du

"Lính coong"_ Nghe thấy tiếng chuông Vân Du vội chạy ra mở cửa. Vừa ra đến nơi, cô nhìn thấy Vương Nguyên đứng đó, nở một nụ cười nhẹ. Cô nườm an một cái rồi quay gót vào trong nhà.

- Hạ Vân Du cô không mở cửa cho tôi à?_ Vương Nguyên gọi với.

- Sao tôi phải mở cửa cho anh?_ Vân Du khoanh hai tay lại.

- Thì... Mở đi.. tôi muốn nói chuyện với cô._ Vương Nguyên gãi đầu.

- Không._ Vân Du dứt khoát rồi bước vào nhà.

- Ấy...đừng đi mà...ó...đi thật à?_ Vương Nguyên cứ dầy mặt đứng trước cổng đợi cô ra. Nhưng mãi mà không thấy động tĩnh gì.

Còn vân Du thì cứ đứng trên sân thượng nhìn anh, nhiều lúc phát cười vì cái điệu gãi đầu như khi. Bỗng cô thấy anh ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm lấy đầu như vẽ đau đớn lắm. Cô vội vàng chạy ra mở cửa:

- Anh sao đấy?_ Cô ngồi xuống lo lắng.

- Có sao đâu. Làm vậy cô mới mở cửa cho tôi chứ._ Vương Nguyên đứng dậy, ung dung bước vào trong nhà.

- Anh...anh dám._ Vân Du tức tối.

- Ya, khách vào nhà thì phải rót nước chứ,_ Vương Nguyên gác chân này lên chân kia.

- Anh mơ đấy à, tôi đâu có mời anh là anh tự vào đấy chứ._ Cô khoanh tay nườm anh.

-..._ Vương Nguyên im lặng chẳng nói gì nữa.

- Thế giờ anh có định về hay ở luôn đây._ Vân Du nhìn anh.

- ở đây._ Anh trả lời cộc lốc rồi lấy điều khiển bật TV.

- Thật là hết thuốc chữa, vậy anh cứ ở đây đi._ Nói xong Vân Du định đi lên gác thì Vương Nguyên chạy đến ôm cô từ đằng sau.

- Xin lỗi vì đã hiểu lầm em._ Vân Du giật mình vì hành động hết sức bất ngờ của anh.

- Anh...anh làm cái gì thế hả?

- Người đó là anh trai em à?_ Vương Nguyên cúi đầu vào cổ cô.

- nhột quá...ai là anh trai tôi...bỏ ra rồi nói chuyện rõ ràng._ Vân Du thoát khỏi vòng tay anh.

- Nói lại xem nào.

- Thì tại hôm nọ anh.....bla bla._ Vương Nguyên kể lại mọi việc.

- Bộ nhìn tôi với anh tôi không giống nhau à?_ vân Du chỉ mặt mình._ Mà anh ghen cái gì, tôi và anh có quan hệ sao?

- Anh thích em, mình hẹn hò nhé, Hạ vân Du._ Vương Nguyên nhìn thẳng vào mắt cô.
- Hà, đầu anh không sao chứ?_ Cô sờ lên trán anh. Ngay lập tức Vương Nguyên nắm lại bàn tay cô.
- Anh nói thật. Mình hẹn hò nhé.
- Tôi...
- Anh cho em thời gian suy nghĩ, khi nào có đáp án hãy gọi cho anh._ Vương Nguyên buông cánh tay cô ra rồi quay bước đi. Nhưng anh vừa đi được hai bước thì Vân Du chạy đến ôm anh từ phía sau.
- Tôi có đáp án rồi. Tôi thích anh._ Nghe xong, Vương Nguyên vội quay lại nhìn cô bằng ánh mắt vui mừng.
- Em nói thật chứ?
- Anh nghĩ tôi đùa chặc?_ Cô chu mỏ.
- Em không được xưng tôi. Phải xưng là em._ Vương Nguyên búng trán cô.
- Biết rồi mà, Nhị Nguyên._ Cô xoa xoa đầu.
- Hôm nay anh ăn ở đây nhé?_ Vương Nguyên cười.
- Ừ.
- Vậy để anh giúp.
- Em nấu xong rồi. Giờ chỉ ngồi ăn thôi._ Sau đó Vương Nguyên rút điện thoại báo với Văn Chính là anh không ăn cơm ở nhà...

****

- Kính thưa các anh, các chị, các ông, các bà, các cháu, các cụ, tôi có một thông báo là Vương Nguyên nó không ăn cơm ở nhà._ Văn Chính than thở.
- Hừ, thế mà không nói một câu làm tôi đợi mãi, đói meo rồi này._ Tiên Dung tròn mắt.
- Thôi ăn đi, tí về rồi giải quyết nó sau._ Tuấn Khải gấp miếng thịt vào bát Tiên Dung.
- Chẳng thế, em đâu tha cho cậu ta dễ dàng như vậy._ Tiên Dung vừa ăn vừa nói.
- Tí nữa chúng tôi giúp cậu._ Thiên Ti lên tiếng.
- Cảm ơn nha._ Cô cười.

Sau bữa tối mọi người lại lao đầu vào làm việc để chuẩn bị một show diễn ở Bắc Kinh mãi đến 11h mới nghỉ ngơi. Tiên Dung định về phòng thì Tuấn Khải kéo cô lại.

- Đi đâu đấy?
- Ngủ. Ồ hỏi hay nhì?_ Cô ngó ra.
- Từ từ đã._ Nói xong anh cúi xuống hôn trán cô rồi xoa đầu như hồi trước.
- Rồi đó. Ngủ ngon nhé._ Anh cười.
- Vâng._ Cô cũng cười lại. Anh hành động như vậy khiến cô vừa buồn vừa vui. Vui vì đây là hành động tình cảm mà anh dành cho cô. Còn buồn là vì anh đã từng làm thế với Tú Ly giờ lại làm vậy với cô. Không lẽ anh coi cô là Tú Ly sao?

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương Thông Báo Của Skyfall

Trong mấy tuần tới đây mình sẽ không đăng truyện được bởi lí do cá nhân. Khi nào rảnh rồi thì mình sẽ đăng nhưng thời gian cụ thể sẽ không được rõ ràng. Mong các bạn lượng thứ và sẽ không bỏ truyện của mình. Mình sẽ cố gắng ra chap mới nhanh nhất có thể. Skyfall

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Sốt

Sáng hôm sau mọi người lại đi làm bình thường nhưng có một điều bất bình thường là không thấy Tiên Dung dậy sớm như mọi ngày.

- Ô Tiên Dung đâu, sao giờ vẫn chưa thấy?_ Văn Chính đưa tay nhìn đồng hồ.

- Đề em lên xem_ Tuấn Khải chạy lên gõ cửa phòng Tiên Dung.

“Cốc cốc”_ Tuấn Khải gõ mấy lần mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

- Tiên Dung, em có trong phòng không?_ Tuấn Khải lo lắng.

-.....

- Tiên Dung..._ Tuấn Khải gắt lên. Chẳng thấy động tĩnh gì anh vội vàng mở cửa. Vừa mở cánh cửa ra anh đã thấy Tiên Dung nằm la liệt trên sàn.

- Tiên Dung, em sao vậy. Anh vội vàng chạy đến đỡ cô. Sức nóng từ người cô tỏa đến cơ thể anh. Sao người cô lại nóng như vậy. Anh nhanh chóng đưa tay sờ vào chân cô rồi bất giác giật mình.

- Tiên Dung em sốt rồi. ...

- Nư...nước..._ Tiên Dung thều thào.

- Đợi anh chút._ Tuấn Khải nhanh chóng đặt cô lên giường rồi chạy đi lấy cốc nước.

- Nước đây._ Anh đỡ cô dậy.

- Ya...anh làm gì ở đây m..._ Vương Nguyên chạy lên phòng.

- Tiên Dung sốt rồi. Em mau báo với Văn Chính là xin phép cho cô ấy nghỉ, cả anh nữa nhá._ Tuấn Khải đặt cô nằm xuống.

- Ồ, em biết rồi. Mà sao cô ấy lại sốt vậy?_ Vương Nguyên tò mò.

- Anh không biết. Thôi mau đi làm đi.

- Anh cũng...phải...đi chứ._ Tiên Dung nói ngất quãng.

- Anh đi ai chăm em._ Tuấn Khải xoa đầu cô._ Ngoan mà nằm trên giường đi, anh xuống dưới nhà nấu cháo._ Tuấn Khải đặt khăn lên đầu cô rồi cùng Vương Nguyên xuống nhà.

Sau một hồi lục đục dưới bếp, Tuấn Khải bung lên một tô cháo nóng.

- Mau dậy ăn nào.

- Không...em không muốn ăn._ Tiên Dung cự quyết.

- Mau ăn đi. Ăn thì mới khỏe được chứ._ Tuấn Khải đỡ cô dậy.

- Aish, em không muốn ăn. Hừ._ Cô nhăn mặt.

- Haizz, Mạc Tiên Dung mà cũng chê đồ ăn ư? Em mau xem, đây là bát cháo mà anh đồ mồ hôi ra nấu cho em, bao công sức của anh đều đặt vào đây, nếu em không ăn thì anh buồn chết mất._ Tuấn Khải nịnh nọt cô.(nghe hơi ảo nhè)

- Xi, ăn thì ăn vậy._ Cô miễn cưỡng mở miệng ra đón nhận xia cháo của anh. Tuy hơi nhạt nhưng cô vẫn ăn một cách ngon lành. Được nửa bát thì cô không thể ăn được:

- Có ăn đi rồi còn uống thuốc._ Tuấn Khải nhìn cô.

*****

- {Vân Du, hôm nay đi chơi được không?}_ Vương Nguyên gọi điện.

- {Không được rồi, hôm nay em bận lắm.}

- {Ya, em làm gì mà bận chứ.}_ Vương Nguyên chau mày.

- {Làm việc chứ làm gì? Hỏi hay nhì.}_ Vân Du cũng gắt lại.

- {Tiên Dung sốt đấy. Nặng lắm, hôm nay không đi làm được kìa.}_ Vương Nguyên hạ giọng.

- {CÁI GÌ? SỐT Á? CÓ SAO KHÔNG?}_ Vân Du hét lên.

- {Vận bé volume lại giùm cái. Cô ấy ở nhà, anh ở công ti, ai mà thâu chứ.}_ Vương Nguyên bịp tai.}

- {Lát nghỉ trưa em phải đi thăm mới được.}

- {Hay nhì ? Gọi đi chơi cùng anh thì không đi, mà nói đến Tiên Dung cái lại đi được ngay. này, em có coi anh là người yêu không đấy.}

- {Có, có mà. Hi._ Vân Du cười nhẹ.}

- {Thế lát anh qua đón rồi ăn trưa luôn.}

- {Ừm... Thế cũng được.}

- {Bye nhé, anh tập đây.}
- {Vâng vâng, anh đi đi.}
- Kinh buồn gì mà dai thế._ Thiên Ti cầm chai nước.
- Buồn gì hỏi làm gì.Xí._ Vương Nguyên hất hàm.
- Để biết._ Thiên Ti tu chai nước.
- Chào mọi người._ Tú Ly chạy vào phòng tập.
- Chị tới đây có việc gì vậy ?_ Thiên Ti nhìn Tú Ly bằng ánh mắt không mấy vui vẻ.
- Thì tôi mang đồ ăn cho mọi người. Mà Tuấn Khải đâu, sao tôi không thấy vậy._ Tú LY ngó nghiêng.
- Anh ấy đang bận chăm sóc người khác rồi._ Vương Nguyên đá đều.
- Người khác ? Ai, là ai vậy ?_ Tú Ly nhìn nhìn_ Không lẽ.... Là Mạc Tiên Dung._ Tú Ly chau mày.
- Vâng là thế đấy. Mà Thiên Ti này, không biết từ sáng đến giờ họ làm gì nhỉ ? Mà ở nhà không có ai chắc học vui vẻ lắm... haha._ Vương Nguyên liếc xéo Tú Ly.
- Hừ, thôi tôi về trước đây._ Tú Ly đùng đùng bỏ về.
- Chị về nhà, không tiễn. Mà cảm ơn vì túi thức ăn._ Vương Nguyên vừa lấy cái bánh mì vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Rốt Cuộc Anh Yêu Ai?

Sau khi tập luyện xong, Vương Nguyên nhanh chóng đánh xe đến công ty của Vân Du để đưa cô tới gặp Tiên Dung. Trên đường đi, cô không ngừng hỏi han về Tiên Dung khiến anh có chút chạnh lòng:

- Anh rủ đi chơi thì bạn này bạn nọ, thế mà vừa nói Tiên Dung ồm cái là đòi đi ngay. Em không nghĩ anh cũng ghen à?
- Nó là bạn thân của em mà anh cũng ghen à?_ Vân Du bĩu môi.
- Không phải là ghen, mà ý anh là đáng lẽ em cũng phải dành thời gian cho anh như dành cho Tiên Dung chứ._ Vương Nguyên cãi lý.
- Thôi được rồi... Sau này thân thiết sẽ cố gắng hơn, thưa bộ hạ.

- Ngoan._ Vương Nguyên xoa đầu cô.

*****

- Tiên Dung, cậu sao rồi, đã thấy đỡ hơn chưa ? _ Vân Du ân cần.

- Mình không sao. Cảm ơn cậu._ Tiên Dung cười nhẹ.

- Hấp này, ân huệ gì chứ.

- Tiên Dung, em không sao là tốt rồi. Hi hi._ Tú Ly đi từ ngoài vào với bao ánh mắt ngạc nhiên.

- Em tới đây làm gì ? _ Tuấn Khải trau mày.

- Em tới thăm Tiên Dung. Không được sao ? _ Tú Ly nhìn Tiên Dung.

- Tiên Dung à, đã khoẻ nhiều chưa ?

- Em khoẻ rồi, cảm ơn chị._ Tiên Dung cười.

- Có gì mà cảm ơn cơ chứ. Cùng là chị em mà._ Tú Ly tỏ ra khách sáo.

- Ấy chết muộn rồi, bọn em phải về trước đây. Tạm biệt mọi người. Tiên Dung mau khoẻ nha._ Vân Du nhìn đồng hồ rồi kéo

- Tạm biệt nhé.

- Tuấn Khải, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút được không ? _ Tú Ly nhìn Tuấn Khải.

- ..._ Tuấn Khải im lặng né nhìn Tiên Dung.

- Chỉ một chút thôi cũng chẳng mất bao lâu.

- Ừ._ Tuấn Khải theo chân Tú Ly ra ngoài.

- Có chuyện gì thế ? _ Tuấn Khải khép cửa phòng.

- Tối nay chúng ta ra ngoài ăn nhé.

- Không được, bây giờ Tiên Dung đang bệnh, anh không thể đi đâu được.

- Vương Tuấn Khải rốt cuộc ai mới là người anh yêu, em đã vì anh mà hi sinh nhiều như vậy, không lẽ anh đã quên rồi sao._ Tú Ly tức giận.

- Anh không quên, nhưng em phải hiểu cho anh._ Tuấn Khải chau mày.

- Hiểu cho anh ? Hiểu như thế nào bây giờ ? _ Tú Ly nhếch mép.

- Em nhìn đi, Tiên Dung đang bệnh thế kia làm sao anh có thể đi ra ngoài được. Ai sẽ chăm sóc cho cô ấy ?

- Thôi được rồi, em không đòi co với anh nữa, em về đây._ Nói xong Tú Ly lấy túi xách đi về.

Tuấn Khải vào phòng đã thấy Tiên Dung ngủ, anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô rồi đóng cửa phòng. Cùng lúc cánh cửa khép lại cũng là lúc đôi mắt Tiên Dung mở ra... Ánh mắt của cô mênh mông hơn bao giờ hết. Toàn bộ cuộc trò chuyện của Tuấn Khải và Tú Ly, cô đều nghe thấy hết... Cô không ngờ Tú Ly yêu Tuấn Khải đến vậy, có lẽ tình yêu của cô không thể nào mà so sánh được với tình yêu của Tú Ly...

*** Tối ***

« Cốc Cốc »_ Thiên Tỉ gõ cửa.

- Vào đi.

- Cậu khỏe chưa ? _ Thiên Tỉ hỏi thăm.

- Ừ mình ổn rồi, cảm ơn cậu nhé._ Tiên Dung cười nhẹ.

- Hôm nay... Tú Ly có làm khó cậu không ? _ Thiên Tỉ nhìn cô.

- Không có, chị ấy chỉ đến hỏi thăm thôi._ Tiên Dung cười nhẹ.

- Vậy thì tốt. Thôi cậu nghỉ ngơi đi, tôi xuống nhà đây._ Thiên Ti đứng dậy.
- Tôi cũng muốn xuống nhà._ Tiên Dung đứng dậy theo.
- Không được, cậu đang ốm mà, ngồi yên ở đây đi._ Thiên Ti kéo hai vai cô xuống.
- Tôi ngồi nhiều trong phòng cũng chán lắm rồi, cho tôi xuống nhà chơi với mọi người đi._ Tiên Dung nịnh nọt Thiên Ti.
- Chịu thôi, cái này cậu hỏi anh Tuấn Khải ấy, tôi không biết gì cả._ Thiên Ti khoanh hai tay lại.
- Cậu yên tâm, Tuấn Khải mà có hỏi tôi sẽ chịu hết trách nhiệm. Tôi thề đấy._ Tiên Dung vỗ ngực.
- Thôi được rồi, cậu xuống đi._ Thiên Ti nườm nhẹ cô.
- Hi hi, cảm ơn nhé._ Tiên Dung lon ton chạy xuống nhà.
- Tiên Dung xuống à, anh đang định mang cháo lên cho em._ Văn Chính cười với cô.
- Hi hi, em mà ở trên đó 5' nữa thôi thì thành tự kỉ mất._ Tiên Dung trêu Văn Chính.
- Ừ đúng rồi, xuống đây với mọi người cho vui, cái nhà này thiếu tiếng em cũng buồn lắm._ Tân Vũ lên tiếng.
- Gì mà thiếu thì buồn, ấy đồ, đừng nói là anh thích em, không thể sống thiếu em nhá._ Tiên Dung nhìn đều Tân Vũ.
- Cô ốm rồi điên luôn hả ?_ Tân Vũ nườm cô.
- Tiên Dung, ai cho em xuống đây, còn ốm mà không lo ở trên phòng._ Tuấn Khải đi từ bên ngoài vào.
- Hi, là Thiên Ti đấy, cậu ấy cho em xuống đây._ Tiên Dung chỉ vào Thiên Ti.
- Ồ, không phải em, cậu ấy tự xuống rồi nói mình sẽ chịu trách nhiệm ấy... Cậu được lắm, Mạc Tiên Dung_ Thiên Ti lắc đầu.
- Thôi, để em nó xuống nhà đi, cả ngày ở trên đó cũng buồn lắm._ Văn Chính cười với Tuấn Khải.
- Đúng rồi đấy._ Tiên Dung hi hụp bát cháo.
- À TFBoys vừa giám đốc gọi bảo là mai đi chụp ảnh quảng cáo cho OPPO đấy._ Tân Vũ lên tiếng.
- Vâng._ TFBoys lên tiếng.
- Thế là mai được đi chơi rồi._ Mắt Tiên Dung sáng lên.
- Em định đi đâu. Ở nhà lo cho cái thân đi._ Tuấn Khải nhìn cô.
- Trời ơi, mai em mà ở nhà một mình thì có mà chết à. Cho em đi cùng đi._ Tiên Dung nài nỉ_ Em thề với anh là em khoẻ rồi, đảm bảo đến ngày mai là khỏi hẳn luôn._ Cô mở to đôi mắt y như chú cún con.
- Ngày mai rồi tính, giờ ăn cơm đã._ Tuấn Khải quay đi.
- A, anh không nói gì. Đồng ý rồi nhá._ Cô vui vẻ quay về bàn ăn.

*****

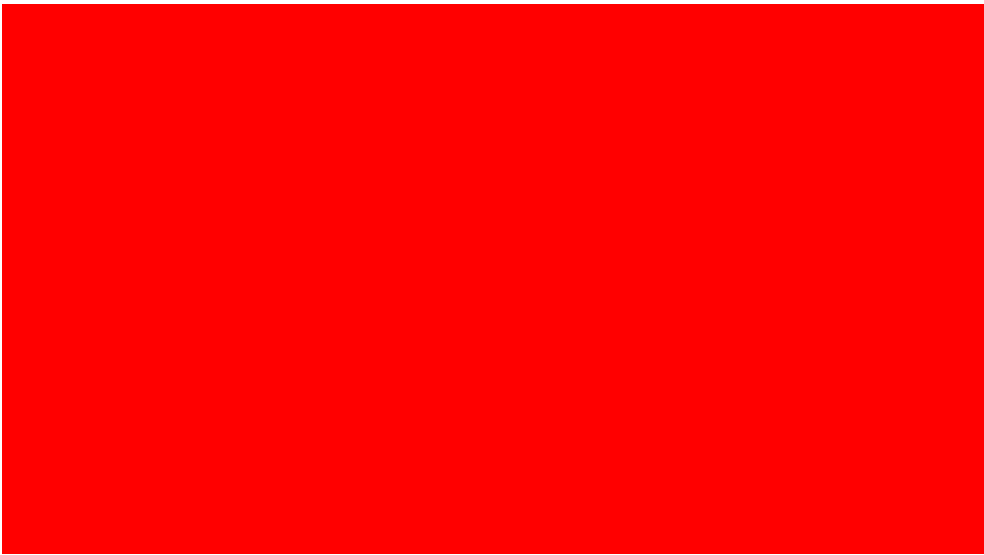
XIN LỖI vì để các bạn chờ lâu, bây giờ hè rồi, lại tiếp tục viết truyện như năm ngoái. Chap này chưa dài cho lắm, để chap sau mình sẽ cố gags viết dài hơn.

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Đau Khổ 1

Sáng hôm sau, trong kí túc xá TFBoys có một vụ cãi nhau phải nói là vô cùng nghiêm trọng:

- Mạc Tiên Dung, em ở nhà cho anh. Mới ốm dậy đã đòi đi đâu._ Tuấn Khải một tay vịn cửa, một tay dí đầu Tiên Dung vào trong.
  - Đứng rồi Tiên Dung, cậu ở nhà đi. Mới ốm dậy mà._ Vương Nguyên đứng ngoài nhìn cái gọi là “tình cảnh la liệt”
  - Huhu, ở nhà một ngày đủ biến em thành đứa tự kỉ rồi. Đại ca coi như em cầu xin anh, cho em đi cùng được không? ở nhà thực sự rất chán._ Tiên Dung ôm chân Tuấn Khải.
  - Đứng rồi đẩy Tuấn Khải, anh để Tiên Dung ở nhà một mình thế cũng không được._ Vương Nguyên lại một lần nữa chen cái miệng vào.
  - Tóm lại cậu/ em đứng phe ai?_ Cả hai cùng quay ra hỏi Vương Nguyên.
  - Em là con người hoà bình, vì không muốn chiến tranh xảy ra nên em sẽ ở cả hai phe._ Vương Nguyên vỗ ngực nói lớn.
  - Thế thì biến đi._ Cả hai lại tiếp tục đồng thanh.
  - Có cần phải quá đáng thế không?_ Vương Nguyên bực mình đi ra ngoài cùng Thiên Ti.
  - Đại ca, em cầu xin anh hãy cho em đi đi. Hic hic._ Tiên Dung vẫn ôm chặt chân Tuấn Khải.
  - Thôi..._ Tuấn Khải chưa nói hết câu thì Thiên Ti chạy vào.
  - Hai người có nhanh lên không? Muộn giờ tới nơi rồi. Còn Tiên Dung áy háy, anh cứ cho đi đi, đằng nào chỗ quảng cáo cũng gần bệnh viện, có gì bất chắc thì cứ cho vào đấy._ Thiên Ti khoanh tay nhìn hai người.
  - Thôi được._ Tuấn Khải gật đầu với Tiên Dung.
  - Cảm ơn đại ca, cảm ơn Thiên Ti. À mà này, cậu nói “có gì bất chắc” nghĩa là sao, cậu rủa tôi chết à?_ Tiên Dung lườm Thiên Ti.
  - Đâu có, mà tôi không nói thế liệu cậu có được đi không?_ Thiên Ti hơi chột dạ.
  - Ừ cũng đúng, thôi đến giờ rồi._ Tiên Dung chạy thẳng vào xe.
- *** Tại trường quay***
- Tiên Dung, em đã khỏe hẳn chưa mà đến đây vậy?_ Bảo Châu chạy đến hỏi thăm.
  - Em khoẻ rồi chị ạ._ Tiên Dung cười nhẹ.
  - Khỏe rồi thì tốt. Lát xong việc chúng ta đi ăn trưa nhé._ Y Vân từ đâu chạy đến.
  - Vâng ạ._ Tiên Dung vui vẻ gật đầu.
  - Aido, Tiên Dung hôm nay cũng đi làm sao? Thật là chăm chỉ quá mà._ Tú Ly từ đâu đi đến, trên người mặc bộ váy dạ hội nhìn cô mới kiêu sa làm sao, mái tóc xoăn bồng bềnh, khuôn mặt được trang điểm đậm, thể hiện rõ nét quý phái, cao sang.
  - Tú Ly ? Chị cũng ở đây sao?_ Tiên Dung ngạc nhiên.
  - Chắc Tân Vũ chưa nói với cô là tôi sẽ chụp ảnh cùng TFBoys rồi._ Tú Ly nhếch mép.

- TẤT CẢ VÀO VỊ TRÍ. TFBoys với Tú Ly lại đây_ Anh Tân Minh bắt loa nói.

- Bây giờ tôi cần ở TFBoys là sự lạnh lùng, cao ngạo. Còn ở Lục Tú Ly sẽ là sự quyến rũ, quý phái, được chứ? Giờ thì vào vị trí đi_ Anh Tân Minh cùng 4 người họ bàn luận.

- Vâng_ Cả bốn cùng gật đầu.

Buổi chụp hình thành công tốt đẹp, những bức hình đều rất tốt, không có gì chê được. Trong lúc Tiên Dung đang chuẩn bị đồ về thì Bảo Châu và Y Vân chạy đến:

- Tiên Dung, mình đi thôi.

- Vâng, chị đợi em một tí_ Tiên Dung đang chuẩn bị đi thì Tuấn Khải chặn đường.

- Về thôi.

- Em hẹn Bảo Châu với Y Vân đi ăn rồi. Các anh cứ về trước đi_ Tiên Dung cười nhẹ.

- Ủ, đi rồi về sớm nhé.

- Em biết rồi.

Ba người họ cùng nhau vào một quán ăn, buồn đủ thứ chuyện trên trời dưới biển rồi bỗng Y Vân lên tiếng:

- Ê, vừa nãy chị thấy Tú Ly cứ quẩn lầy Tuấn Khải, có vẻ rất là quan tâm đấy.

- Vậy ă?_ Tiên Dung ngưng hoạt động 1s rồi tiếp tục ăn như chưa nghe thấy gì.

- Liệu có phải Tuấn Khải lại chuyển mục tiêu không?_ Bảo Châu lên tiếng.

- Tôi nghĩ chắc chỉ là tình đồng nghiệp thôi_ Y Vân chẹp miệng.

- Đồng nghiệp á? Theo tôi thấy thì hình như cái cô Tú Ly đó có tình cảm với Tuấn Khải đúng hơn_ Bao Châu vừa ăn vừa nói.

- Thôi hai chị ăn đi nhé, em phải về rồi_ Tiên Dung đứng dậy xin phép mọi người rồi ra về.

- O, sao về sớm thế, còn chưa tráng miệng_ Bảo Châu nhìn Tiên Dung.

- Thôi để khi khác nhé_ Nói xong Tiên Dung chạy ra ngoài.

Tiên Dung chạy ra ngoài bắt taxi về kí túc xá, vừa về tới kí túc xá, Tiên Dung đã vắt túi xách xuống giường rồi chạy lên nhà trên tìm Tuấn Khải.

- Mọi người, Tuấn Khải đâu rồi?_ Tiên Dung hỏi mấy anh chàng đang chung một bàn ăn cơm.

- O Tuấn Khải nó... Mà em bảo đi ăn trưa với cánh Bảo Châu cơ mà?_ Văn Chính ập ứng như che đậy điều gì.

- À, em xin về trước ấy mà. Thế Tuấn Khải đâu ?

- À nó..._ Văn Chính vẫn ập ứng không dám nói, quay đi quay lại nhìn số người còn lại.

- Anh ấy ra ngoài có việc không biết bao giờ mới về_ Thiên Ti nhìn cô.

- Thế à, thế thôi mọi người ăn cơm đi, em ra phòng khách chơi_ Tiên Dung vui vẻ trả lời.

3h chiều, cô ngồi xem TV mà mãi vẫn chưa thấy bóng dáng Tuấn Khải. 7h tối cô nhận được tin nhắn từ anh : [em mau đến công viên Happy Valley, anh có chuyện muốn nói. Nhớ là ở chỗ trung tâm nhé, có cái đu quay đấy, đứng đó đợi anh.]. Tiên Dung vui mừng khi thấy tin nhắn của anh, chắc anh nhắn tin kiểu này lại gọi đi hẹn hò đây. Vội vàng thay cho mình một bộ quần áo thật đẹp, bắt taxi tới Happy Valley. Cô nhanh chóng tìm đường đến chỗ đu quay. Cô định lấy điện thoại gọi Tuấn Khải thì thấy một đôi nam nữ đang cầm tay nhau thắm thiết, trái tim cô bỗng dưng thất lại. Đâu đơn giản như thế, cô còn thấy người con gái quàng tay qua cô hôn người con trai một cách đắm đuối như nơi không người. Không thể chịu đựng nổi, cô quay đi trong nước mắt.

Cô vừa đi thì, Tuấn Khải bắt tay Tú Ly ra nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thiện cảm :

- Em đang làm cái gì vậy ? Có biết ở đây đông người lắm không ?

- Hồi trước chúng ta cũng thế mà ? Anh còn bảo em là lo cái gì_ Tú Ly làm nũng.

- Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Sao em có thể đem ra so sánh nhĩ?_ Tuấn Khải lại càng bức hơn.
- Anh đúng thật là... chỉ hôn có một cái thôi mà, cần gì phải to chuyện như thế.
- Anh là đang lo cho cả hai chứ không phải làm to chuyện.
- Thật là... thôi chúng ta đi chơi tiếp đi..._ Tú Ly hơi cúi đầu xuống nở một nụ cười ma mĩnh.

30 phút trước...

- Tuấn Khải, em khát rồi, anh đi mua nước cho em được không?_ Tú Ly làm nũng.
- Ừ, đợi anh một lát._ Tuấn Khải định đứng dậy thì Tú Ly lại kéo tay.
- Cho em mượn điện thoại em gọi một cuộc.
- Điện thoại em đâu?
- Điện thoại em để ở nhà mất rồi, anh cho em mượn một lát.
- Đây.

Tuấn Khải đưa cho Tú Ly rồi đi mua nước, đợi đến lúc anh khuất xa, cô cầm máy lên nhắn và tin nhắn ấy được gửi cho Mạc Tiên Dung. Sau khi nở nụ cười đắc chí, cô xóa tin nhắn rồi giờ điện thoại lên nói chuyện như thật:

- Xong rồi, trả anh này.
- Ừ.

Mỗi chuyện diễn ra khá là suôn sẻ, cho đến khi thấy bóng dáng Tiên Dung, cô bất ngờ vòng tay trao cho Tuấn Khải một nụ hôn. Vậy là kế hoạch của cô đã thành công mỹ mãn

Hiện tại: Tiên Dung cứ đi mà chẳng biết mình đi đến đâu, đến khi không còn sức lực cô ngả đầu lên thì thấy biển hiệu quen thuộc : « Bà Trịnh »

- Bà ơi, cháu nhớ bà quá, bà cho cháu 1 thùng rượu với ít đồ nhắm nhá._ Cô nhìn bà cười tươi- 1 nụ cười hết sức giả tạo.
- 1 thùng ? Uống gì mà nhiều thế ? Lại có chuyện buồn hả ?_ Bà TRịnh ân cần hỏi thăm.
- Không ạ, chẳng qua là cháu muốn uống thôi. Bà lấy cho cháu đi mà !!!_ Cô nịnh ngọt bà.
- Thôi được, nhưng đừng uống say quá nhé._ Bà đi vào lấy thùng rượu ra cho Tiên Dung.

Cô uống hết chai này sang chai khác, không ngưng nghỉ chút nào, thấy thế bà Trịnh cũng chạy ra khuyên nhưng chẳng ích gì. Bà lấy điện thoại trong người cô gọi cho Tuấn Khải. Nhưng chưa kịp gọi thì Thiên Tì gọi đến. Bà nhanh chóng bắt máy :

- {Alo, cậu đang ở đâu đấy, muộn thế này mà còn chưa về hả ? }_ Thiên Tì nói có đôi chút giận dữ.
- {Thiên Tì hả cháu ? Cháu mau đến đây đi, Tiên Dung nó uống nhiều quá mà bà không cản nổi. }
- {Bà đợi cháu một lát, cháu đến ngay đây}_ Nghe điện thoại xong, Thiên Tì lấy xe, chạy thẳng đến quán bà Trịnh. Cái hình ảnh cậu thấy bây giờ vô cùng đau lòng : cô gật gù bên đống vỏ rượu, miệng nói xảm linh tinh, tóc tai bù xù, đặc biệt là khuôn mặt thì ướt đẫm nước mắt. Thiên Tì đi thẳng đến chỗ cô, giặt mắt chai rượu trên tay cô, quát lớn :
- Cậu đang làm cái trò gì vậy ? Có biết là mọi người lo lắng cho cậu lắm không ?
- Ồ, Dịch... Dịch Dương Thiên Tì đây mà... Cậu đang làm... gì... ở đây vậy ?_ Cô mắt nhắm mắt mở nhìn cậu.
- Còn làm gì nữa, khênh con lợn về.
- Lợn á ? Cậu... dám... nói tôi là lợn ư ? Đáng ghét.
- Cậu đứng dậy cho tôi.
- Không, để tôi... uống... hay cậu... ngồi đây uống... cùng đi._ Cô chỉ chỉ cái ghế bên cạnh. Thiên Tì thực sự không muốn cô như thế này, nhưng mà cô đang buồn chẳng lẽ không cho cô được thoải mái. Cậu nhìn cô rồi từ từ ngồi xuống.
- Sao cậu uống nhiều thế ?_ Thiên Tì tu một chén.

- Thích thì... uống, buồn cười... cô cũng nhanh chóng tu một chén.
- Có phải cãi nhau với Tuấn Khải không? _ Tiên Dung có chút khựng lại nhưng vẫn tiếp tục uống.
- Liên quan gì chứ? Mà cậu... uống đi, nói nhiều... quá. _ Cô khẽ quay đi lau giọt nước mắt vừa chảy ra, cô không muốn Thiên Ti biết mình là người yếu đuối...

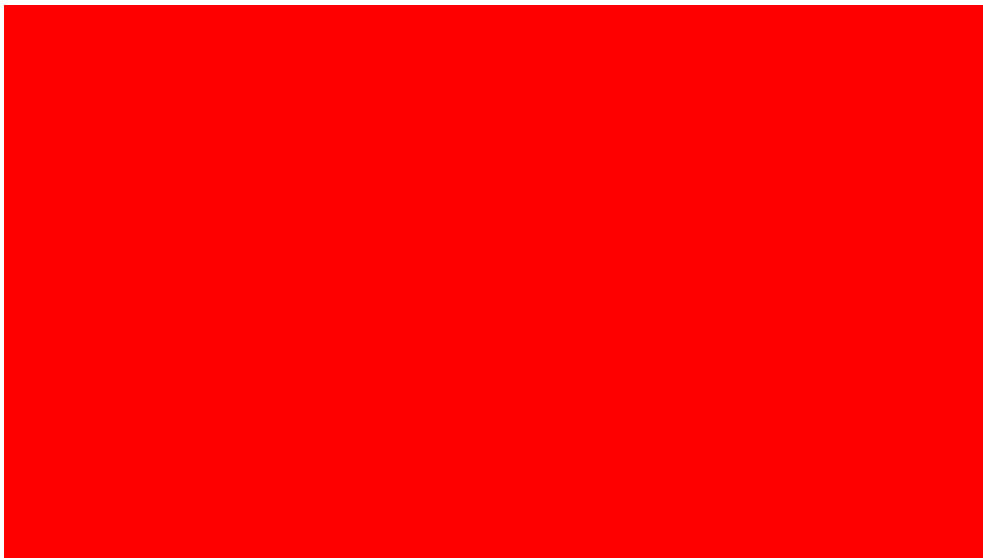
*****

Mình thấy trên trang yeudoctruyen.com có một bạn tên là myfullhouse2001 tự ý lấy truyện của mình mà không hề xin phép. Cái này không làm mình tức giận, nhưng cái khiến mình thực sự tức giận là tên tác giả bạn đã thay đổi, không phải là Skyfall nữa mà là myfullhouse2001_ Chính tên bạn ấy. Thậm chí còn tự ý viết tiếp truyện của mình, làm hỏng câu chuyện. Mình đăng chú thích này mong bạn myfullhouse2001 hãy dừng lại việc viết tiếp truyện của người khác đi và lần sau có lấy truyện người khác thì hãy xin phép

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đau Khổ 2

Một tuần liền cô tránh mặt Tuấn Khải khiến anh vô cùng khó chịu. Anh không hiểu sao suốt tuần nay cô lại làm thế, nhất định hôm nay anh phải hỏi cho ra lẽ. Sau khi luyện tập xong, anh nhanh chóng xuống phòng làm việc của cô nhưng không có ai. Anh vội vàng chạy xuống đại sảnh thì thấy cô và Thiên Ti đi cạnh nhau, nhìn cách 2 người nói chuyện hình như rất vui vẻ. Lòng anh bỗng trĩu lên cảm giác khó chịu. Anh nhanh chóng chạy nhanh đến bên kéo một tay cô lại:

- Tiên Dung, tối nay chúng ta đi ăn cơm nhé? _ Anh nở nụ cười tươi rói.
- Tối nay em bận rồi. _ Cô gạt tay anh ra.
- Bận gì chứ, dạo này làm gì có show nào đâu. _ Anh vẫn kiên trì kéo tay cô.
- Em có chuyện cần giải quyết nên không đi ăn được. _ Cô không nhìn anh.
- Sao... _ Tuấn Khải chưa kịp nói gì thì Thiên Ti hất tay anh ra đồng thời kéo Tiên Dung đi.
- Cô ấy có việc mà phải báo cáo với anh sao? _ Máu ghen trong người tăng lên mức đỉnh điểm, anh nhanh chóng túm lấy cổ áo Thiên Ti:
- Dịch Dương Thiên Ti, anh nói cho em biết, em không có quyền gì xen vào chuyện của bọn anh, còn nữa em không có quyền đưa Tiên Dung đi đâu cả.
- Đại ca, anh hỏi Tiên Dung xem cô ấy muốn đi cùng ai. _ Thiên Ti thản nhiên gỡ tay anh ra,
- Nói đi, em muốn đi theo ai? _ Tuấn Khải nhìn sâu vào đôi mắt cô.
- Thiên Ti, chúng ta đi thôi. _ Tiên Dung nói ra 6 từ dường như không hề nghĩ ngợi gì khiến cho Tuấn Khải vô cùng ngạc nhiên. Hai người họ đi xa một

đoạn Tuấn Khải mới hiểu rõ tình thế bây giờ liền hét lên:

- Tại sao? Lý do là gì? _ Anh tức giận nhìn bóng dáng bé nhỏ của cô.

Sau khi vào trong xe ô tô, Tiên Dung bật khóc, nước mắt của cô gái bé nhỏ cứ tự nhiên rơi xuống, không thể kiềm chế nổi. Thiên Ti thấy thế mà lòng cũng đau, cậu lấy tay xoa lưng cô và an ủi:

- Đừng khóc nữa, nếu cậu đã quyết định như vậy thì cố chịu đau đi. Đau một lần còn hơn đau cả đời. _ Nói xong cậu ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô gái nhỏ.

Bây giờ đã là 8h tối mà Tiên Dung với Thiên Ti vẫn chưa về, lòng Tuấn Khải nóng bùng bùng. Anh gọi điện cho cô cả chục cuộc nhưng cô chẳng thèm bắt máy. Bỗng có tiếng điện thoại vang lên, anh nhanh chóng cầm lấy nó nhưng đáng tiếc thay chuông đó không phải của anh mà là Văn Chính:

{ Alo, Tiên Dung hả? đi đâu mà giờ này vẫn chưa về }

...

{Hả? Ờ thôi, ăn vui về}_ Văn Chính vừa cúp máy cũng là lúc Tuấn Khải chạy đến hỏi dồn dập.

- Tiên Dung đi đâu hả anh? Sao giờ này chưa về? Cô ấy có sao không?...

- Stop, nó đi với Thiên Ti. Mà sao lại với Thiên Ti? Hai đứa cãi nhau à? _ Văn Chính nheo mắt nhìn anh.

- Không.. Không có gì... _ Tuấn Khải thần thờ đi lên phòng. Rốt cuộc tại sao mà cô lại thay đổi với anh như vậy ?

*** Sáng hôm sau***

{ Tuấn Khải, chúng ta đi ăn sáng nhé ? _ Lục Tú Ly gọi điện cho Tuấn Khải. Anh định từ chối thì thấy Tiên Dung lên nhà trên lại lập tức đổi giọng

- Tú Ly hả ? Ăn sáng sao ? Vậy thì đợi một chút anh đến đón. _ Nói chuyện điện thoại xong anh giả vờ cười vui vẻ rồi đi lướt qua cô không thèm nhìn lấy một cái.

- Tiên Dung vào ăn cơm đi. _ Vương Nguyên gọi cô.

- Thôi, mọi người ăn đi, em không đói. _ Nói xong cô về nhà dưới chuẩn bị quần áo đi làm. Hôm nay cô không đi làm cùng mọi người mà đi xe bus đến công ty thật sớm. Trên xe bus cô không ngừng nghĩ về Tuấn Khải, nghĩ về nụ cười của anh sau khi nói chuyện điện thoại với Tú Ly... Nó cứ in đậm trong tâm trí cô vậy... Sau cô hai hàng ghế có một gười con trai nhìn cô với ánh mắt giận dữ, bàn tay cứ bấu chặt vào nhau, miệng lẩm bẩm gì đó mà không ai hay... Xe bus dừng, cô bước xuống đi đến công ty mà không để ý có người con trai đang theo dõi cô... Được một đoạn cô cảm nhận được có người theo dõi mình liền quay đầu lại nhưng chẳng thấy ai... Được một đoạn anh ta cảm nhận thấy thời cơ liền cầm chiếc khăn tay trắng chạy nhanh đến phía cô nhưng..

- Tiên Dung, đi làm sớm thế à? _ Vân Du chạy đến bên cô.

- Ủ, tại nổi hứng ấy mà ? _ Cô cười nhẹ.

- Tiên Dung, cho sờ trán cái. Hôm nay sốt hay sao mà nổi hứng _ Vân Du sờ sờ trán cô.

- Hấp này, cô cũng đi sớm còn nói ai. _ Tiên Dung cũng sờ sờ trán cô.

- Thôi tôi đi làm đây, cô làm gì thì làm đi. _ Nói xong Tiên Dung lại tiếp tục đi đến công ty. Thấy thời cơ đến lần 2, người con trai đó lại lại tiếp tục thực hiện kế hoạch...

- Mạc Tiên Dung, lên xe đi. _ Thiên Ti kéo kính xe xuống.

- Hả ? Sao cậu không đi chung với mọi người ? _ Tiên Dung nhìn anh.

- Tôi không thích. Lên đi.

- Từ đây đến công ty còn một tẹo, để tôi đi bộ cũng được. _ Tiên Dung cười nhẹ.

- Lên đi. _ Thiên Ti vẫn lạnh lùng, cô đành nghe theo. Sau khi cô lên xe thì người con trai kia vắt chiếc khăn tay đầy tức giận...

- Cô cứ đợi đấy... _ Hắn rút lên một câu rồi quay đầu bỏ đi.

*****

- Tuấn Khải, há miệng nào ! _ Tú Ly đưa mẩu bánh mì nhỏ trước mặt Tuấn Khải.

- Tuấn Khải... Tuấn Khải

- Hà ?_ Anh giật mình.

- Anh làm sao thế ? Không khoẻ à ?_ Tú Ly nhìn anh.

- Không, anh không sao, em mau ăn đi._ Nói xong Tuấn Khải cúi đầu xuống ăn chẳng để tâm đến miếng bánh mì của Tú Ly nữa.

Trên đường đến công ty, anh chẳng nói với Tú Ly một câu nào khiến cô vô cùng khó chịu. Sáng sớm thì vui vẻ gọi điện cho cô, giờ lại thất thần như kẻ mất hồn, rốt cuộc anh bị làm sao vậy? TRước kia đâu có như thế:

- Em hôm nay có phải làm gì không?_ Tuấn Khải cuối cùng cũng nói một câu.

- Không ạ._ cô vui vẻ đáp trả.

- Vậy anh chờ em về rồi đến công ty.

- Hay là chúng ta đi chơi đi. Giờ em về nhà cũng chán lắm._ Cô hơi thất vọng nhưng cố gắng thuyết phục anh.

- Anh còn phải đi luyện tập, em về nhà đi.

- Hay em đến xem...

- Anh đã bảo em về đi cơ mà._ Tuấn Khải gắt lên.

- Được, vậy em về._ Tú Ly nói xong thì chiếc xe chuyển hướng về nhà cô. Đợi đến lúc xe anh khuất dần cô chạy thẳng lên phòng khóc thật to. Thấy cô như vậy Uy Phong vô cùng lo lắng, anh liên tục gõ cửa nhưng đều bị cô đuổi đi. Không thể chịu nổi anh liến thoắng và đây cũng là lần đầu tiên anh lớn tiếng với cô:

- Cô chủ, cô còn không nhìn ra hay sao? Vương Tuấn Khải giờ đã yêu Tiên Dung rồi, cô chỉ là bị anh ta lợi dụng thôi..

- Anh im đi, anh thì biết gì chứ?

- Tôi biết chứ, bởi vì là người ngoài cuộc nên tôi nhìn rõ hơn cô.

- Tôi đã bảo anh im đi mà._ Nói đến đây cô liền mở cửa ra tát anh một cái.

- Cho dù cô có cầm dao giết tôi thì tôi vẫn phải nói. Cô bỏ anh ta đi. Rốt cuộc anh ta có cái gì mà khiến cô si mê đến như vậy ?_ UY Phong vẫn tiếp tục nói.

- UY Phong anh cứ đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa._ Cô tức giận .

- Tôi không đi, tôi không thể nhìn người con gái mình yêu phải đau khổ _ Anh còn quát to gấp vạn lần cô.

- Anh..anh nói cái gì ?_ Tú Ly không tin vào những gì mình đã nghe.

- Tôi nói không muốn nhìn thấy người mình yêu- chính là cô phải đau khổ._ anh đồng dục nói lại

-...

- Cô hiểu chứ ? Tôi muốn nói là tôi yêu cô, từ lâu rồi

-Anh đi đi, tôi không muốn nghe gì cả._ Nói xong cô đóng chặt cửa lại mặc kệ Uy Phong ở bên ngoài. Cô cảm thấy tim mình bỗng đập rất nhanh, không những thế còn cảm thấy vui vui, không lẽ là cô... Không người cô yêu là Vương Tuấn Khải chứ không phải ai khác.

*** Tại TF Entertainment***

- Tiên Dung, anh có chuyện muốn nói, mau lên sân thượng._ Tuấn Khải gọi điện cho cô.

- Hiện tại em đang rất bận nên không thể đi đâu._ Tiên Dung trả lời

- là chuyện công việc, em mau lên đi._ Nói xong Tuấn Khải tắt luôn máy chẳng để Tiên Dung trả lời. TRong thang máy cô suy nghĩ rất nhiều thứ, chỉ sợ anh nói những lời làm cô đau lòng, nhưng như vậy cũng tốt chỉ cần một lần như thế cô sẽ không phải đau khổ mãi về sau :

- Có chuyện gì vậy ?_ Tiên Dung cất tiếng.

- Tối nay đi ăn nhé ?

- Đây mà là công việc sao ? Nếu anh không còn gì để nói thì em xuống trước đây._ Tiên Dung định quay đầu đi thì Tuấn Khải kéo tay cô lại :

- Em với Thiên Ti dạo này thân thiết nhì ?

- Thì sao ?

- Thì sao ư ? Hôm qua em nói em bận mà lại đi với Thiê Ti đến tối mịt, trong khi anh cũng mời em tại sao em không đi ? Em coi anh là cái gì ? Có phải em lại thích Thiên Ti không ?_ Tuấn Khải tức giận nắm chặt lấy tay cô

- Em thích ai cần anh phải lo hả ? Phải, em thích Thiên Ti, có sao không ?_ Cô cũng bực mình không kém

- Tại sao em lại thích Thiên Ti ?_ Anh bất ngờ vì câu trả lời của cô.

- Vì cậu ấy biết thấu hiểu hơn anh._ Nói xong cô hất tay Tuấn Khải rồi đi xuống. Về đến phòng cô ôm mặt khóc nức nở và toàn bộ câu chuyện của hai người đã bị Thiên Ti nghe thấy, giờ đây cậu lại nhìn cô khóc mà không biết phải làm gì... Bản thân cậu đang rất muốn câu nói mà cô nói với Tuấn Khải là sự thật... nhưng có lẽ nó quá xa vời rồi.

{ Tú Ly, đến công ty anh một chút}_ Tuấn Khải gọi điện cho Tú Ly.

- { Được, em đến ngay}_ Nói xong cô sửa sang quần áo rồi chạy sang gọi UY Phong lấy xe đưa cô tới TF.

- Không tới không đưa cô đi đâu, cô hẳn là biết rõ Tuấn Khải chỉ đang lợi dụng tại sao vẫn cố tình đến gần anh ta.

- Coi như tôi xin anh, được không? Nếu anh không đưa tôi đi thì tôi đi bằng taxi._ Tú Ly định đi ra ngoài thì Uy Phong nói:

- Thôi được rồi._ Anh xuống Gara lấy xe chở cô tới TF.

Vừa tới nơi, Tú Ly đã mặc kệ UY Phong rồi chạy thẳng lên phòng tập tìm Tuấn Khải. Và lúc này cô rất bất ngờ bởi anh lại dịu dàng với cô. Có bất ngờ thật nhưng điều đó khiến cô rất vui:

- Tuấn Khải gọi em đến có chuyện gì?_ Tú Ly chạy đến ôm lấy cánh tay Tuấn Khải mặc kệ những đôi mắt xung quanh.

- Nhớ em nên gọi đến._ Câu nói khiến Tú LY sững sờ nhưng khiến một người khác đau khổ đến tột cùng. Phải, đó là Tiên Dung... Cô đến để triển khai công việc nhưng không ngờ rằng lại nhìn thấy cảnh thân mật của đôi "nam thanh nữ tú" này. Nhưng cô vẫn tỏ ra không quan tâm và bước vào trong phòng tập như bình thường:

- Sắp tới chúng ta có chuyến lưu diễn bên Thái Lan. Chắc khoảng tầm 2 tuần nữa, còn trong tuần này chúng ta sẽ đi diễn ở vài nơi.

- Vậy là được đi chơi rồi. Nhưng mà..._ Vương Nguyên đang reo lên sung sướng thì nhớ ra Vân Du.

- Anh lại đi lưu diễn à ? Chán nhì ?_ Tú Ly vừa lau mồ hôi cho Tuấn Khải vừa nũng nịu.

- Đi rồi anh sẽ mua quà._ Tuấn Khải véo má Tú Ly rồi khẽ liếc Tiên Dung.

- Tiên Dung tới có chuyện cần bàn với cậu._ Thiên Ti kéo tay Tiên Dung khiến ai đó phát điên.

- OK._ Tiên Dung vẫn vui vẻ trả lời.

Cả ngày hôm đó Tuấn Khải và Tú Ly cứ đi đi lại lại cố tình xuất hiện trước mặt Tiên Dung. Cô bực nhưng không thể làm gì được, cũng may là có Thiên Ti « giải cứu ».

Mặt trời dần biến mất cũng là lúc Tiên Dung cảm thấy thoải mái vì hai người kia không xuất hiện trước mặt cô nữa. Thiên Ti nói muốn đưa cô về nhưng hiện tại cô vẫn chưa muốn về, cô muốn ở lại công ty làm nốt một số công việc.

9h tối cô mới thu dọn đồ đạc trở về kí túc xá, trên đường đi cô cố gắng bắt lấy một chuyến xe bus nhưng không được, có lẽ đêm rồi con người ta cần phải được nghỉ ngơi. Đi trên đường cô không ngừng suy nghĩ những gì xảy ra với mình hôm nay, thực sự nó rất đau, rất khó chịu...

« Bực » Từ đằng sau gáy cô bỗng truyền đến một cảm giác đau nhức, và rồi một màu đen bao trùm lấy cô...

Hiện tại ở nhà Thiên Ti liên tục gọi điện nhưng đều không thấy cô bắt máy, cậu đang vô cùng lo lắng cho cô, rốt cuộc tại sao mà cô không nghe máy ? Chẳng lẽ mãi làm việc đến thế ư ? Vậy nên cậu quyết định đi ra ngoài tìm cô. Tìm mãi tìm mãi mà chẳng thấy cô đâu cả, cậu vô cùng lo lắng, gọi hết người này tới người kia mà chẳng ai có tin tức của cô, cuối cùng anh phải gọi điện cho Tuấn Khải :

{ Alo, Tuấn Khải hả ? Anh có biết Tiên Dung đang ở đâu không ? }

{ Chẳng phải hai người đi với nhau sao ? }_ Tuấn Khải nói giọng không mấy thiện cảm.

{ Không có, cô ấy nói ở lại công ty làm việc nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy cô ấy về nhà, mà thôi, khi nào có tin tức anh nhớ báo cho em nhé }_ Nói

xong Thiên Ti cúp máy cũng là lúc lòng anh trôi lên cảm giác vô cùng lo lắng. « Rốt cuộc cô đang ở đâu? ». Chợt nhớ rằng 2 hôm trước anh đã gắn máy định vị vào túi xách của cô. Anh cầu rằng hôm nay cô dùng chiếc túi đó. Và ông trời đã không phụ lòng anh, đã cho anh thấy được nơi cô đang ở... Là một khu đất trống.

**** Tại nơi nào đó****

- Mày mang thao nước tới đây, hắt mặt nó cho tao._ Một tên con trai nói giọng bê đê ra lệnh.
- Vâng thưa chị._ Sau vài giây làn nước mát được bay lên không trung rồi đổ ập vào người cô gái nhỏ.
- Nó tỉnh chưa? _ Anh bê đê hỏi.
- Thưa chị, nó chưa ạ?
- Đề tao._ Nói xong hấn đi để giờ thẳng tay tát vào khuôn mặt bé nhỏ của cô.
- Mặc Tiên Dung mày tỉnh lại cho tao._ Hấn quát lên đầy tức giận.
- Hụ hụ._ Tiên Dung tỉnh lại thấy đầu đau như búa bổ, cảm giác choáng váng đến bây giờ vẫn còn... Cô khẽ mở mắt nhìn xung quanh và chỉ thấy vài tên con trai đang đứng nhìn cô, ai nấy đều nhìn bằng ánh mắt tức giận...
- Mày _ Hấn cầm cằm cô hất lên._ Còn nhớ tao chứ? _ Hấn nhìn thẳng vào đôi mắt cô.
- Anh...
- ANH CÁI GÌ MÀ ANH. GỌI TAO LÀ CHỊ._ Hấn quát lên đầy căm phẫn.
- Cao... Vinh? _ Cô chớp mắt.
- Trí nhớ không tồi đâu. Hôm nay tao bắt mày đến đây để hành hạ mày, bắt mày phải chịu những vết đau mà đàn em ta phải chịu._ Nói xong hấn sai người cầm một con rắn dài chừng mét rưỡi đang thè lưỡi nhìn cô.
- Người.. người định làm gì? _ Tiên Dung sợ xanh mặt lại.
- Tao biết mày "thích" rắn nên sai người bắt về cho mày "chơi". Thế nào vui chứ? _ Cao Vinh nhếch mép nhìn cô.
- Bỏ nó ra... Bỏ nó raaa._ Cô hét lên đầy sợ hãi trong khi hấn cầm con rắn đặt lên đùi cô. Đầu nó đang bò lên trên cổ cô, cái đuôi không ngừng quăn qua quăn lại cái đuôi cô. Lưỡi nó lè ra khê khê tiếng "Síp Síp" rồi vò qua bò lại trên đầu cô. Mặt Tiên Dung bây giờ cảm dao ra cắt chắc không một giọt máu. Con rắn khê trườn vào trong áo cô, lưỡi vẫn lè ra. Cảm giác trên lưng cô bây giờ là có cái gì đó tron tron lướt trên bề mặt da, vô cùng sợ hãi.
- Thôi, để thêm lát nữa chắc mày chết vì sợ mất. Mang con rắn đi _ Nói xong hấn sai người mang một cái chậu đầy nước vào, nhưng nước trong chậu không phải nước lọc mà là nước được lấy từ cống rãnh lên.
- Tao sẽ cho mày cảm giác chết đuối là như thế nào? mà chết đuối bằng nước sạch thì không được thú vị nên tao quyết định lấy nước cống. Mày cứ yên tâm đi, tao cho người lấy loại nước cống "sạch" nhất đây._ Vừa dứt lời hấn nắm tóc cô, dí xuống chậu nước...

*****

Xin lỗi vì đã để anh em nhà TFBOys cãi nhau như thế này, nhưng vì tình huống câu chuyện nên mình xin phép

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Kết Thúc

"Ọc ọc", Tiên Dung bị hấn dí đầu xuống nước. Mùi nước hôi thối cùng làn nước đen đục nhanh chóng "tìm đường" từ miệng và mũi chui vào. Lúc này cô cũng đã uống no thứ nước "tinh khiết" của hấn nhưng hấn nào buông tha, cứ muốn cô uống thêm. Thấy thân thể cô cũng dần yếu, hấn liền kéo cô lên. Tiên Dung ho sặc sụa, thở vội lấy không khí thân yêu:

- Thế nào? Vui chứ? _ Hấn lấy khăn lau tay. Tiên Dung nhìn hấn lắc đầu.

- Không vui sao? Haizz, chắc do uống ít quá, thế bây giờ ta cho uống thêm nhé. _ lần này không phải hấn ra tay mà là đàn em của hấn. Tên này còn "đồ" hơn cả Cao Vinh. Hấn lăm chặt lấy tóc cô khiến đầu óc cô vô cùng đau nhức. Con đầu đầu chưa dừng lại thì cô lại tiếp tục "uống nước", thứ nước này không những khủng khiếp mà còn vô cùng kinh khủng. Đang lúc "trò chơi" của Cao Vinh lên mức cao trào thì

"RẦM". Cánh cửa bị đập đổ không thương tiếc (T/g cứu em!!!) , tên đàn em cũng vội vàng kéo Tiên Dung lên còn Cao Vinh thì tắt ngúm nụ cười quay ra nhìn "thủ phạm":

- TÊN NÀO DÁM PHÁ TRÒ VUI CỦA TAO" _ Cao Vinh giận dữ nhưng "thủ phạm" vẫn chẳng mảy may lên tiếng. Thấy tên này "bơ" mình, Cao Vinh liền đến gần nhìn cho thật kĩ.

-Aido, chẳng phải là TFBoys- Vương Tuấn Khải hay sao? Sao "anh rề" biết chỗ này hay quá vậy? _ Vừa nghe thấy cái tên "Tuấn Khải", Tiên Dung bùng tỉnh rồi hàng vạn câu hỏi cứ lẩn quẩn xung quanh cô: "Tại sao Tuấn Khải lại ở đây? Tại sao anh ấy tìm được nơi này?"...

- MAU THẢ TIÊN DUNG RA._ Tuấn Khải gần lên từng từ.

- Anh rề, có cần phải hung dữ vậy không? Với lại chuyện này không liên quan đến anh, anh mau đi đi._ Cao Vinh lại gần vuốt ve khuôn mặt của Tuấn Khải. Hấn đang định tiến lại chỗ Tiên Dung thì bị anh kéo lại dấn cho một quả thật đau vào mặt.

- Tao nói mà mày không thèm nghe à? Cái đồ bê đê. Tiên Dung đắc tội gì với mày mà mày phải hành hạ cô ấy? _ Mỗi câu nói của anh là một quả dấm giáng vào mặt Cao Vinh. Đường như mọi sự tức giận đều đổ dồn lên khuôn mặt hấn.

" Pằng" _ Tiếng súng chói tai vang lên, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về nơi phát ra âm thanh... Đó là nơi Tiên Dung đang bị trói.

- Tiên Dung... _ Tuấn Khải muốn hỏi rằng cô có sao không nhưng bị tên đàn em chặn họng:

- Mày mau thả đại ca của tao ra, không thì tao bắn nát sọ con nhò này _ Hấn vừa nói vừa dí súng vào đầu Tiên Dung.

-... _ Tuấn Khải nhìn hấn bằng ánh mắt giận dữ rồi hét mạnh tên Cao Vinh. Anh định chạy đến chỗ Tiên Dung thì tên đàn em lại tiếp tục lên tiếng:

- Mày đứng yên đấy, ĐỪNG YÊN._ Tuấn Khải bắt lực nhìn Tiên Dung.

- Thôi, để anh rề tao đến với nó, chắc tìm cả tối, giờ nhớ nhau lắm._ Cao Vinh nháy mắt. Nghe xong câu nói của Cao Vinh, Tuấn Khải vội chạy đến bên Tiên Dung:

- Em không sao chứ? _ Anh nhìn cô, đôi mắt hơi đỏ..

- Không sao? Tại sao anh lại ở đây, sao tìm được...

- Thôi qua cảnh sát mướn này đi. Vừa nãy em định cho cô ta chơi một mình nhưng giờ có anh rề tới thì em để cả hai chơi với nhau._ Nói đến hấn cười một cách man rợ ...

*** Tại kí túc xá***

- Alo giám đốc ạ, có chuyện gì mà anh gọi vào đêm khuya thế này? _ Văn Chính lễ phép.

-...

- À, vâng vâng. Em biết rồi, em sẽ nói lại với bọn họ, vâng chào anh, chúc anh đêm ngủ ngon._ Sau khi cúp điện thoại anh liền quay ra hỏi Vương Nguyên:

- Thế Tuấn Khải với Thiên Ti đâu? Ấy lại cả Tiên Dung nữa?

- Em có biết đâu, từ tối tới giờ em ở nhà mà... Vương nguyên lại cầm cúi vào điện thoại. Thấy thế, Văn Chính liền rút điện thoại ra gọi 3 người nhưng chẳng ai bắt máy.

- Ấy, may mà anh gắn định vị vào xe chúng nó, nếu không cũng chẳng biết bọn nó ở đâu... Nói xong Văn Chính liền vào chỗ định vị xem 3 người họ.

- Mọi người nhìn này... Văn Chính giờ điện thoại ra cho Tân Vũ và Vương Nguyên nhìn.

- Sao ạ.

- Thiên Ti nó đến giữa thành phố làm gì không biết, chỗ đó dễ lộ lắm. Ấy còn Tuấn Khải nữa, sao lại đến khu đất hoang này... Ba người họ thấy có gì đó là lạ. Chợt:

- Không phải là Tuấn Khải bị bắt cóc nên Thiên Ti đi tìm chứ? Vương Nguyên mở to mắt.

- Thế sao không báo với chúng ta. Hay bây giờ chúng ta đi đón Thiên Ti rồi đến khu đất trống xem sao? Nói xong ba người họ cùng nhau mặc quần áo rồi lên đường. Họ chạy ra ngoài thì xe Tú Ly tới gần đó:

- Sao trông mặt họ nghiêm trọng vậy, hành động cũng vội vàng nữa... Tú Ly nhìn ba người họ nhanh chóng rồi đi nên cũng bảo Uy Phong chạy xe theo. Đi được một đoạn cô thấy Thiên Ti lên xe, thêm đoạn nữa.. hình như họ đang ra khỏi thành phố... đến ngoại thành...

*****

Hắn nháy mắt với đàn em rồi bọn chúng nhận lệnh trối tay chân Tuấn Khải đặt anh đứng đối diện cô.

- Rốt cuộc mày muốn giờ trò gì? Tuấn Khải nhìn hắn 1 cách hung tàn.

- Em nào dám, chỉ muốn hai người vui vẻ thôi. Mà Mặc Tiên Dung, có phải mày rất yêu Tuấn Khải không? Thế hôm nay tao sẽ khiến người mày yêu phải chịu đau khổ trước mặt mày... Nói xong hắn tự tay cầm lấy khúc gỗ bên cạnh đập thẳng vào người Tuấn Khải

- Đứng, đứng mà, ta xin người... Tiên Dung hét trong nước mắt.

- Mày đang khích lệ tao đấy, cảm ơn lời khích lệ của mày... Nói xong hắn lại đánh một phát vào cánh tay anh.

- Ta mới là người gây thù với người, có gì thì đánh ta, đừng đánh anh ấy... Tiên Dung hét ngày một lớn.

- Làm sao đây, người yêu anh cứ cổ vũ em kia. Xem ra... hắn giờ cây gậy lên định đập vào đầu anh thì...

"Rầm" Cánh cửa lại bị đập tung ra không thương tiếc. Và lần này là 4 con người xuất hiện.

- Cao Vinh, người điên rồi... Vương Nguyên hét lớn.

- Anh nhớ tên em sao. Vậy thì tốt quá rồi. Em càng vui... Hắn cười lóe rồi định cầm gậy đánh Tuấn Khải.

- KHÔNG ĐƯỢC... Tú Ly từ đâu chạy vào ôm lấy đầu Tuấn Khải. Cô bị đập vào lưng nhưng không nặng lắm. Tiên Dung thấy vậy thì vô cùng hoảng hốt.

- Con nhỏ này, mày ở đâu chui ra đấy, BIẾN NGAY... Hắn quát lớn.

- Người không được đánh Tuấn Khải... Tú LY gần lên từng từ.

- Mày... Hắn cầm khúc gỗ lên giáng một đòn chí mạng nhưng lần này không vào đầu cô hay đầu Tuấn Khải mà vào đầu Uy Phong. Anh ôm chặt lấy cô, cô từ từ mở mắt thì thấy máu đang chảy trên đầu anh. Thân thể anh đang từ từ ngã xuống với vũng máu đỏ tươi:

- UY PHONG... Cô hét lên trong đau đớn, chưa bao giờ cô thấy đau như lúc này. Phải, cũng chính lúc này cô nhận ra là mình yêu Uy Phong, thực sự rất yêu. Cô ôm chặt lấy thân anh rồi thều thào từng câu:

- uy Phong, cố lên, sẽ qua thôi... Thấy thế Vương Nguyên liền gọi điện cho xe cứu thương. Còn Tân Vũ, Thiên Ti, Văn Chính thì xông lên đánh chúng. Bọn người của Cao Vinh đều thuộc dạng bê đê, nên thể lực rất kém, không bao lâu thì bị bọn họ đánh gục. Văn Chính nhanh chóng tới trối bọn chúng rồi báo công an, Thiên Ti cõng trối cho Tiên Dung, Vương Nguyên đỡ Tuấn Khải rồi tất cả ra xem tình hình của Uy Phong. Tân Vũ thấy Uy Phong không ổn liền công anh lên xe ô tô rồi trở đi. Chỉ để lại Vương Nguyên và Văn Chính trông chừng lũ người kia...

*** Tại bệnh viện Bắc Kinh***

Tất cả mọi người đều đang nín thở đợi thông tin của Uy Phong trước phòng phẫu thuật, chỉ riêng Tuấn Khải là phải đi kiểm tra sức khỏe, nhưng cũng may là không ảnh hưởng nhiều. Sau khi kiểm tra xong anh nhanh chóng đến chỗ Tú Ly để an ủi. Tú Ly lúc này đang rất hoảng loạn, người cô run cầm cập, đôi mắt nhìn vào cánh cửa phòng phẫu thuật nhưng tâm hồn thì đang lo lắng vô cùng. Bỗng một cánh tay ôm bao trọn lấy bờ vai của cô... Là Tuấn Khải. Anh

ôm cô là để giúp cô quên hết lo sợ trong lòng. Cũng cảm nhận thấy hơi ấm quen thuộc cô liền bật khóc dữ dội, chưa bao giờ cô khóc như thế:

- Ngoan, Uy Phong sẽ không sao đâu._ tiên Dung nhìn thấy hai người như thế cũng có chút nhói nhói nhưng cô biết anh làm thế là để an ủi Tú Ly chứ không hề có tình ý, cô tin ở anh.

Đền phòng phẫu thuật tắt, Tú Ly bật dậy nhìn bác sĩ:

- Ca phẫu thuật thành công, không có gì đáng lo ngại nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi tình hình. _ Bác sĩ vừa đi là lúc Tú Ly gục xuống, ngất lịm đi.

*** Sáng Hôm sau***

- UY PHONG, UY PHONG. KHÔNGGGGGGGGGGGG_ Tú Ly giết mình tỉnh giấc sau khi gặp ác mộng. Tiên Dung cũng vì thế mà giết mình.

- Tú Ly, chị có sao không?_ Cô ân cần hỏi thăm.

- Uy Phong đâu rồi? Anh ấy đang ở đâu?_ Tú LY nắm chặt tay Tiên Dung.

- Anh ấy ở phòng bên cạnh, để em đưa chị đi. Tiên Dung đỡ lấy Tú Ly điul sang phòng bên cạnh. Thấy Uy Phong nằm đó, cô rất đau lòng, vội vàng chạy đến nắm tay anh. Miệng không ngừng nói một câu:

- Uy Phong, anh nhất định phải tỉnh lại...

-Để cô ấy yên tĩnh đi. _ Tuấn Khải đi từ bên ngoài vào ôm vai cô.

- Ủ... Cô nhìn Tú Ly rồi đi về với Tuấn Khải. Hiện giờ hai người đang trên đường tới đồn công an để lấy lời khai. Báo trí lúc này cũng viết rất nhiều tin về vụ việc hôm qua, đặc biệt là hành động quan tâm của anh đối với cô từ lúc ra khỏi bệnh viện đến lúc vào đồn công an. Công ty biết chuyện nhưng vẫn không hỏi họ vì biết họ đang rất mệt mỏi. TF cho bọn họ một tuần để nghỉ ngơi nhưng cái tuần nghỉ ngơi ấy vô cùng áp lực vì phải chờ đợi Uy Phong tỉnh lại.

- Uy Phong, lúc anh ngã xuống cũng chính là lúc em nhận ra mình yêu anh, yêu rất nhiều. Em không muốn mất anh đâu Uy PHong, em yêu anh._ Cô cúi đầu xuống che đi những giọt nước mắt, cánh tay cô vẫn nắm chặt lấy tay anh. Bỗng lòng bàn tay có gì đó giật giật. Vội ngẩng đầu lên cô nhìn thấy đôi mắt anh dần mở ra. Phải, là anh đã tỉnh. Uy Phong đã tỉnh lại...

- BÁC SĨ, BÁC SĨ. _ Cô vội kêu lên trong vui mừng. Sau khi kiểm tra xong bác sĩ chào hỏi cô cẩn thận rồi đi ra ngoài.

- Vừa nãy tôi nghe thấy cô nói cái gì đấy anh anh, em em. Uy Phong nheo mắt nhìn cô.

- Làm gì có..._ Côgiật mình.

- Thực ra tôi bất tỉnh nhưng vẫn nghe thấy mọi điều cô nói. Thực sự rất cảm ơn cô. Anh nhỏm dậy cúi đầu nhìn cô.

- Ấy đừng, tôi phải cảm ơn anh, nếu không thì tôi chẳng ngồi ở đây rồi. Cô cười.

- Cô chủ...

- Đừng gọi tôi là cô chủ nữa... Gọi tôi là Tú Ly đi. Uy Phong, anh từng tỏ tình với tôi mà. Bây giờ tôi trả lời cô được không? Cô e thẹn nhìn anh.

- Được, được chứ. Anh vui mừng nhìn cô.

- Tôi cũng thích anh, có lẽ là từ lâu rồi. Sau khi nghe cô nói lời này anh liền cầm lấy bàn tay cô rồi thủ thỉ vào tai.

- Anh biết rồi, chỉ là tự em phủ nhận thôi. Hai người nhìn nhau say đắm rồi khẽ trao cho nhau một nụ hôn...

sau khi nghe tin Uy Phong tỉnh dậy, mọi người trong kí túc xá đều đến thăm anh. Trong lúc mọi người nói chuyện Tú LY liền gọi riêng Tuấn Khải ra. Tiền Dung nhìn vậy cũng có gì đó ghen ghen.

- Tuấn Khải, em nhận ra là bản thân mình thích Uy Phong.

- Ừ, vậy anh phải nói gì nhỉ ? Chúc em hạnh phúc nhé. Tuấn Khải xoa đầu cô.

- Em xin lỗi vì những việc làm trước kia. Em đã mù quáng mà làm anh và Tiên Dung xa nhau... Bây giờ nhìn lại em rất hối hận, em... em thành thật xin lỗi. Anh và Tiên Dung sau này nhớ hạnh phúc nhé. Tú Ly cúi đầu, khẽ rơi một giọt nước mắt.

- Không sao đâu, ai chẳng có lỗi lầm chứ. Mà này, khi nào có thiệp thì nhớ đưa anh đầu tiên nhé ! Tuấn Khải cười.

- Được rồi, anh cũng phải như thế đấy._ hai người đưa tay ra móc giao hẹn. Trở lại phòng bệnh Tú Ly và Tuấn Khải vui vẻ lại thường khiến Tiên Dung càng khó chịu hơn. Cô không ngừng suy nghĩ là Tú Ly với Tuấn Khải có chuyện gì mà vui đến thế. Cô xin phép mọi người rời ra về trước, bởi vì cô không muốn nhìn thấy anh vui vẻ cùng Tú Ly. Thấy cô đi ra ngoài anh liền chạy theo sau xem cô đi đâu. Không ngoài dự đoán của anh... Cô về nhà.

Vừa về tới nhà cô đã định khép chặt cửa nhưng bị anh lấy chân chặn lại :

- Tuấn Khải ? _ Cô hơi giật mình.
- Ủ, làm sao ? _ Tuấn Khải mặt vênh lên.
- Sao anh lại ở đây ? Em tưởng anh ở..
- Bệnh viện? Người yêu anh tự dưng bỏ đi như thế khiến anh lo. Lỡ ai lại bắt em đi thì sao? _ Tuấn Khải véo má cô.
- Anh với..
- Tú Ly?
- Sao anh cứ chặn họng em thế._ Tiên Dung bực mình.
- Tú Ly gọi anh ra để xin lỗi vì những gì cô ấy làm trước kia, còn nữa cô ấy thừa nhận là thích Uy Phong, còn nữa, cô ấy chúc anh với em hạnh phúc. Hết._ Tuấn Khải nói một thôi một hồi chẳng đề Tiên Dung Dung nói câu nào.
- Vậy à... Thế mà em tưởng..._ Tiên Dung cười tủm.
- Tưởng sao?_ Anh kẻ sát mặt cô khiến cô vô cùng bối rối.
- Không có gì...Mà tuần sau họp báo đấy._ Cô đánh trống lảng.
- Ủ, anh định sẽ công khai._ Anh nắm lấy tay cô.
- Công khai? Anh có bị làm sao không đấy? Nó sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh._ Tiên Dung nhăn mặt.
- Anh không muốn em chịu thiệt thòi._ Anh ôm lấy vai cô.
- Em không quan tâm cái đó đâu. Anh lo sự nghiệp của anh đi. mà công khai rồi nhờ các cô không đồng ý sẽ tẩy chay anh thì sao ? _ Cô nhìn anh.
- Đâu có sao ? Anh cũng 26 rồi, phải tính đến chuyện vợ con chứ, chẳng lẽ cứ mãi hát hò à ? Thế đến lúc không còn hát được mới đi kiếm vợ thì anh ế mất._ Anh chu mỏ nhìn cô.
- Nhưng..
- Không nhưng nhin gì cả. Anh đã quyết rồi. Thôi anh lên nhà đây._ Tuấn Khải đứng dậy mặc kệ cô ngồi đó.

*** Ngày họp báo***

- Xin chào mọi người tôi là TFBoys-Vương Tuấn Khải._ Tuấn Khải cúi đầu thật sâu như mọi khi xuất hiện.
- Hôm nay chúng tôi mở cuộc họp báo này là để nói rõ về vấn đề mà một tuần qua khiến các nhà báo tò mò._ Anh giám đốc đứng lên phát biểu.
- Cô Mạc Tiên Dung đâu rồi ạ ? _Một phóng viên nữ đứng lên hỏi.
- Do cô ấy chưa được khoẻ nên không tới._ Tuấn Khải trả lời
- Cho hỏi Tuấn Khải và cô Mạc Tiên Dung thực sự có quan hệ gì ? _ Một phóng viên đứng lên hỏi.
- Tôi rất muốn nói với mọi người một điều, đã từ lâu tôi và Tiên Dung hẹn hò với nhau nhưng chưa có cơ hội để công khai với mọi người, thực sự xin lỗi mọi người và Tứ Diệp Thảo._ Tuấn Khải cúi đầu. Giám đốc nghe xong câu trả lời của anh cũng giật mình, quay ra nhìn anh bằng ánh mắt tức giận.
- Vậy hai người bắt đầu từ bao giờ ?
- trước khi cô ấy làm quản lí của tôi.
- Vậy việc cô ấy làm quản lí cho anh là có mục đích ?
- Có thể là vậy.
- Vậy làm sao hai người gặp được nhau ?
- Cái này thì tôi không nói được không ? _ Anh hỏi lại phóng viên.

- Tôi nghĩ buổi họp báo nên kết thúc ở đây._ Giám đốc đột nhiên đứng dậy cầm mic nói.
- Chúng tôi còn rất nhiều điều muốn nói._ Một nữ phóng viên nữa đứng lên.
- Nhưng vì thời gian nên chúng tôi phải dừng lại tại đây._ Giám đốc đứng dậy nói rồi quay đi. Ở phòng chờ anh vô cùng tức giận :
- Vương Tuấn Khải, cậu nghĩ bao nhiêu năm nay tôi giúp cậu chỉ để cậu báo ơn kiểu này hay sao ?
- Giám đốc, dù gì em cũng 26 rồi, cũng đến lúc nghĩ đến tình yêu chứ ?_ Tuấn Khải hơi nhăn mày.
- Tình yêu cái gì ? đã làm ca sĩ thì một đời phải gắn bó với hát. Nếu dính vào tình yêu thì không còn gì cho sự nghiệp.
- Dù giám đốc nói nói thế nào thì em cũng phải bảo vệ người em yêu, em sẽ không để cô ấy phải chịu thiệt thòi._ Tuấn Khải quay đầu bỏ đi.

Về đến nhà anh liền up Weibo: " Chắc hẳn mọi người đã xem buổi họp báo? Và những gì cần nói tôi đã nói hết. Mong mọi người hiểu » Phía dưới là hàng ngàn bình luận, cô nín thở mở ra xem từng cái, từng cái một:

- Tưởng ai chứ là Tiên Dung thì ổn rồi.
- Cô ấy xinh đẹp, hát hay, nhảy giỏi. Hợp với Đại Ca quá rồi.
- Cô quản lý đừng cảm, chúng tôi gửi gắm Khải của chúng tôi cho cô. Hãy chăm sóc anh ấy thật tốt nhé !!

Nước mắt của cô khẽ rơi xuống khi thấy những phản hồi tích cực từ Tứ Diệp Thảo, họ không ghét cô mà ngược lại họ rất yêu quý cô, còn mong muốn cô chăm sóc tốt cho Tiểu Khải của họ. Thực sự mọi việc còn hoàn hảo hơn những gì cô mong đợi. Cô không nghĩ là cô sẽ có ngày hôm nay, có sự ủng hộ nhiệt tình từ Tứ Diệp Thảo. Vì những lời phản hồi ấy, cô chắc chắn sẽ làm tốt những gì họ giao.

Bây giờ Tuấn Khải và Tiên Dung không phải lo lắng khi đi trên đường, họ đã có thể cùng nhau nắm đi trên đường, cùng nhau mặc đồ đôi, cùng nhau up hình mới khoe người yêu trên Weibo mà không cần lo nghĩ như trước... Thực sự đây là cuộc sống cả hai mong đợi từ lâu, nó rất thoải mái và hạnh phúc.

Tuổi thanh xuân của cô trải qua với những bài hát sôi động trẻ trung của TFBoys, giờ đây tuổi đời của cô lại gắn liền với người con trai tên Vương Tuấn Khải- Người cô đã yêu thầm đến 11 năm..

The End

*****

Cuối cùng thì Wang Jun Kai cũng kết thúc. Mình muốn mượn truyện này để giới thiệu truyện mới về Thiên Ti có tên là: " bạn thân!! Tôi thích cậu" TRuyện này sẽ được viết bắt đầu từ tuần sau và lịch là 5 ngày ra một lần. Truyện này mình sẽ chỉ đăng trên wattpad Mong mọi người ủng hộ. À còn nữa, có ai muốn mình viết ngoại truyện không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ngoại Truyện 1

Một tháng sau...

Trên con đường đầy lá vàng ở Bắc Kinh, có một chàng trai đang bước đi với tâm trạng nặng nề. Ánh mặt anh vẫn lạnh lẽo, con người anh vẫn cao lãnh như mọi khi nhưng mấy ai biết được rằng trong anh đang vô cùng đau khổ. Bởi giờ đây người con gái anh yêu đang vui vẻ, hạnh phúc bên người anh trai của mình. Thiên Ti cúi xuống nhặt chiếc lá vàng ven đường rồi thì thầm gì đó. Miệng anh khẽ mỉm cười thành đường cong hoàn mỹ, nhưng nụ cười ấy chỉ xuất hiện vồn vồn một vài giây rồi lại tắt ngúm. Hôm nay anh ra ngoài đi dạo, mặc cho có bị fan phát hiện hay không nhưng anh nhất quyết phải đi cho thật thoải mái.

“Uych” Một tiếng động lớn vang lên, người con gái ngã lăn ra đất, Thiên Ti theo đà cũng ngã lăn. Anh nhanh chóng đứng lên phủi quần áo rồi đỡ người con gái:

- Cô ổn chứ? Tôi xin lỗi.
- Hê Hê, tôi không sao._ Cô gái ấy trả lời rất ngây ngô, nụ cười ấy vô cùng thoải mái, tự nhiên.
- Không sao là tốt rồi._ Anh gạt đầu.
- Ày, anh có phải cái gì mà TF gì đấy không? _ Cô gái chỉ vào người Thiên Ti.
- Chắc cô nhận nhầm rồi._ Thiên Ti thấy cô ta không có vẻ gì là nhớ nên phủ định luôn.
- Ồ thế à, nhìn anh cũng giống giống hần._ Cô gái cười.
- Nếu không có gì tôi đi trước đây._ Thiên Ti cúi đầu cẩn thận.
- Vâng vâng, chào anh._ Cô gái cũng cúi xuống vô cùng lễ phép.

Hai người quay đầu đi mỗi người một hướng, quãng chừng 5 bước cả hai cùng quay lại nhìn nhau, nhìn cho đến khi cô gái quay đầu đi tiếp thì Thiên Ti mới quay đi. Anh không hiểu sao lại bất gặp trong cô sự quen thuộc đến lạ kì... Đây không phải người con gái đầu tiên anh gặp nhưng chắc chắn một điều, cô là người đầu tiên anh thấy thân thuộc đến thế...

- Khả Linh, mau tới nhà sách thôi. Nghe bảo mới ra mấy quyển ngôn tình._ Một cô bạn xinh xắn chạy đến bên cô gái.
- Ừ biết rồi. Mà vừa rồi mình gặp một người giống gì mà TF...
- TFboys.
- Ồ đúng, hơi giống tên mà bảo nhảy đẹp gì ấy...
- Dịch Dương Thiên Ti.
- Ồ đúng.
- Cậu gặp người giống Thiên Ti á? Chắc chắn là Thiên Ti rồi. Cậu thấy ở đâu? Chỗ nào? Chỉ mình._ Cô bạn không giấu nổi sự sung sướng.
- Nhưng mình hỏi hần bảo không phải._ Cô ngây thơ nhìn đứa bạn.
- Sao không nói sớm? _ Lập tức cô bạn « ngấn mặt » lại ngay.
- Cậu có để mình nói đâu? _ Khả Linh uất ức.
- Thôi, đến hiệu sách kéo muộn mắt._ Cô bạn nhanh chóng lôi Khả Linh đi.

Sau một ngày đi chơi cùng cô bạn, Khả Linh trở về nằm vật xuống giường không ngừng nói:

- Tiểu yêu đáng ghét, ta bị nguoi lôi đi cả ngày, mệt chết, hừ. Tại nguoi nên chân ta mới thế này đây. Cái đồ bạn thân đều._ Cô vừa nằm vừa mắng, chợt nhớ ra điều gì đó liền cầm điện thoại lên:
- Ày, cái tên hôm nay mình gặp thực sự rất giống tên Thiên Ti này mà. Không lẽ hần có anh em sinh đôi, ấy hay là hần sợ mình xin chữ kí nên từ chối... Hừ, mà kệ đi, sao mình phải quan tâm cơ chứ? _ Khả Linh cứ ngồi lẩm bẩm một mình cho đến lúc mẹ cô gọi xuống ăn cơm.

*** Một ngày khác***

- Khả Linh, đi mua quần áo với mẹ đi? _ Mẹ cô gọi với lên lầu.

- Đợi con một lát._ Cô vui vẻ chạy xuống cùng mẹ.

Hôm nay shop chị họ cô mới lấy về nhiều mẫu quần áo mới. Nhìn rất đẹp, chắc chắn cô sẽ phải lấy vài bộ rồi. Thấy một bộ váy ưng ý cô liền cầm vào phòng thay đồ. Đang chuẩn bị khép cửa thì một người con trai chạy vào rồi đóng cửa một cách nhanh chóng. Cô đang định hét lên thì anh ta lấy tay bịt chặt miệng cô.

- Um um._ Một lúc sau không thấy tiếng động bên ngoài nữa, anh liền thả cô ra, miệng nói lời xin lỗi :

- Xin lỗi cô, tại tôi bị fan đuổi nên... Xin lỗi đã mạo phạm._ Anh cúi đầu. Khả Linh đang thờ vội cũng ngẩng đầu lên gần từng từ :

- Thiếu chỗ trốn hay sao mà vào phòng thay đồ nữ, lại còn biết là có người rồi mà vẫn vào. Anh đứng là đồ biến thái. Anh còn không mau ra ngoài._ Mặt cô đỏ ửng lên vì tức giận. Còn anh thì chẳng nói gì, chỉ lạnh lùng xoay lưng. Nhưng anh chưa kịp bước đi thì cô đã kéo lại :

- Anh chắc chắn là Thiên Ti rồi._ Anh nheo mắt nhìn anh.

- Không phải._ Anh vẫn chối.

- Thế vừa anh trốn ai ?_ Cô tò mò.

- Xã hội đen._ Anh nói nhỏ vào tai cô rồi đưa tay mở cửa.

- Thế thì đừng ra, chắc chắn bọn chúng chưa đi đâu._ Cô kéo tay anh lại.

- Hình như cô không muốn rời xa tôi._ Thiên Ti hơi cười.

- Làm... làm gì có. Anh mơ à? Tôi chỉ là đang cứu người thôi._ Cô đỏ mặt. Lúc này thì anh cười hân lên khiến cô ngỡ ngàng bởi nụ cười của anh vô cùng đẹp...

- Thôi tôi đi đây._ Anh mở cửa đi ra ngoài để kệ cô ngỡ ngàng.

- đẹp thật._ Cô khẽ thốt lên một câu.

- Khả Linh, con làm gì mà lâu thế ? Nhanh lên._ Mẹ cô lên tiếng gọi.

- Vâng.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc giờ học cô cùng đưa bạn thân sang quán nước bên cạnh chém gió.

- Ê, cậu sang trước đi, mình đi nghe điện thoại._ Cô bặm mặt.

- rồi, nhanh nhá._ Khả Linh chạy sang quán trước, tìm cho mình chỗ ngồi đẹp nhất> nhưng hôm nay chỗ nào cũng hết chỉ có một chỗ ở góc khuất. Cô nhanh chân chạy sang chiếm bàn. Nhưng vừa ngồi xuống thì một người con trai cũng ngồi xuống đối diện cô.

- Xin lỗi anh, nhưng chỗ đó có người ngồi._ Khả Linh nói nhỏ. Mắt không ngừng nhìn anh bởi anh kín mít như vật thể lạ.

- Tôi đến trước, chỗ này của tôi._ Anh nhìn cô.

- Vô lí. Tôi đến trước, chỗ cũng là do tôi chiếm trước. Sao có thể là của anh ?_ Cô nhăn mặt.

« Rìng rìng »

- Alo._ Khả Linh đưa điện thoại lên nghe.

-...

- Cái gì? Bạn á? Rồi rồi, cậu đi luôn đi._ Khả Linh nói hơi lớn trong điện thoại.

- Thôi giờ chỗ đó là của anh._ Cô hất mặt.

- Thì nó vẫn là của tôi.

- Anh...

- Hai vị dùng gì ?_ Cô phục vụ lễ phép cúi đầu.

- Cho em/ tôi một ly cappuchino._ Cả hai đồng thanh.

- Vâng, xin quý khách đợi tron giây lát._ Cô phục vụ đi. Anh và cô cùng nhìn nhau.

- Anh không thể cởi cái khẩu trang, bỏ cái mũ ra à ? _ Cô thắc mắc.
  - Lát nữa. _ Anh lạnh lùng trả lời.
  - Tôi nghe giọng anh quen lắm, hình như đã nghe ở đâu rồi. _ Cô nheo mắt.
  - Ủ. _ Sau khi cô phục vụ quay đi anh liền cởi cái khẩu trang ra nhưng vẫn đội mũ.
  - Nhà không đột. _ Cô nhìn anh.
  - Nhưng tôi không thích. _ Anh đưa ly cappuchino lên miệng.
  - Ấy, lại là anh sao ? sao tôi có duyên với anh thế nhỉ ? _ Cô nhìn rõ mặt anh. Mặc kệ lời nói của cô, anh vẫn bình thản nhâm nhi cốc cappuchino, mở quyển sách ra đọc.
  - Ê, có cần bơ như thế không ? _ Cô bĩu môi.
  - Tôi đang thư giãn, đừng làm phiền. _ Anh lạnh lùng nhìn cô.
  - Anh đấy, mắc bệnh ngội sao rồi. _ Cô nườm. Anh cũng chẳng thèm nhìn cô một cái. Cô cũng cứ ngội đó nhâm nhi tách cafe, thỉnh thoảng lại néo nhìn anh một cái. Cái vẻ cao lãnh của anh khiến cô xao xuyến.
  - Ê, anh bao nhiêu tuổi ? _ Cô rớt cuộc cũng phải lên tiếng.
  - 25.
  - Ồ, 25. Thế là hơn tôi à ? Tôi mới 21. _ Cô đưa tay ra đếm xem chút nữa làm anh sặc vì vẻ ngây ngô của cô.
  - Thế thì biết điều đi.
  - Điều gì ?
  - Kém tuổi thì cô phải gọi tôi là anh.
  - Alo, mẹ ạ ? Mẹ gọi con có chuyện gì không ? _ Cô cầm điện thoại gài vờ đứng lên.
  - Cầm điện thoại ngược kia. _ Thiên Ti cười. Cô giật mình nhìn điện thoại. Đúng là nó ngược thật. Cô mong là ngay tại cái quán này có cái lỗ cho cô chui xuống. Mặt đỏ phừng phừng cô chào anh một tiếng rồi chạy ra khỏi cửa hàng.
  - Thú vị thật. _ Anh cười nhìn theo cô. Rồi những ngày sau đó anh cứ đến quán cafe ấy đợi cô ra trường. Thoáng nhìn nóng cô thôi anh cũng thấy vui vẻ.
- Cô cũng biết thừa là anh ngồi trong quán nhìn mình, cảm giác cực kì hạnh phúc. Ngày nào cô cũng mặc thật đẹp để anh nhìn thấy nhưng suốt 1 tuần qua cô chẳng thấy dáng anh ngồi trong quán nữa. Cảm giác vô cùng hụt hẫng...
- Về đến nhà cô nhanh chóng mở weibo ra xem anh đã đi đâu. Cũng không ngoài suy đoán của cô, anh sang Hàn lưu diễn chắc phải hơn tháng mới về... Tự dưng thấy buồn buồn. Chợt Weibo của cô có tin nhắn. Ấy! Là của Thiên Ti.
- Chào!
  - HI! _ Cô nhanh chóng đáp lại.
  - Đưa số điện thoại của em đây.
  - Tôi biết anh là ai mà đưa. _ Cô nhấn lại.
  - Cái chữ TFBoys- Dịch Dương Thiên Ti to lù lù thế kia mà còn hỏi à ?
  - Ủ đây, sao tôi phải đưa số điện thoại cho anh.
  - Thế em có đưa cho tôi không ?
  - Không. _ Cô đợi đến 10' nhưng vẫn chưa thấy anh nhắn lại, cảm giác cô đơn xâm chiếm lấy thân hình bé nhỏ.
  - Nài. Số là...
- “Ting Ting” _ Điện thoại cô rung lên. Là số lạ.

- { Xin chào, tôi là TFBoys- Dịch Dương Thiên Ti. }

- {Không cần phải nhắn dài thế}_ Cô mỉm cười.

- { Có muốn quà không?}_ Cô giật mình khi nhận được tin nhắn của anh. Cô đã là gì của anh đâu mà anh đã hỏi như vậy... không lẽ anh là người trắng hoa hay sao...? thế thì mình không nên nhận...

- { Muốn}_ Lòng thì nghĩ một kiểu nhưng tay lại nhắn một kiểu. Khả Linh à !!! Mày thật đáng chết.

- { Ủ, ngủ sớm đi}

- { Ngủ ngon}_ Chắc là hôm nay anh phải làm việc vất vả.

Lại một tháng nữa qua đi, cô đang chuẩn bị cho kì thi học kì nên vô cùng bận rộn. Anh cũng không khác, vẫn lưu diễn bên Hàn, nhưng lại phải đi đi lại lại để đóng phim. Vì thế hai người không có thời gian để nhắn tin cho nhau. Ngày anh về cũng chính là ngày cô thi xong tất cả các môn. Bây giờ thì cô được thoải mái rồi.

Buổi tối đang đi trên đường từ tiệm tạp hoá về cô bất ngờ bị một người nắm tay, lôi vào trong hẻm. Cô muốn hét lên nhưng nhanh chóng bị bịt miệng.

« Suyt »_ Anh để tên lên miệng cô.

- Thiên Ti?_ Cô mở to mắt.

- Quà của em_ Anh đưa ra trước mắt cô một hộp quà màu hồng.

- là gì vậy?

- Mở ra đi_ Anh cười. Cô vô cùng vui khi nhìn thấy món quà. Đó là một con gái Kuma mặc váy hồng, tai có đính một chiếc kẹp rất đẹp, lóng lánh như ánh sao vậy...

- Thế anh tặng kẹp tóc hay là Kuma?_ Cô chu mỏ.

- Hồi kiểu gì vậy? Tất nhiên là cả hai. Thôi về ngủ đi_ Anh xoa đầu cô.

- Ngủ ngon_ Cô cười rồi chạy thật nhanh về nhà ôm chặt con Kuma trên giường. Chợt nhìn thấy cái kẹp tóc cô lại chạy đến trước gương rồi đeo nó lên.

- Công nhận anh ấy có mắt thật_ Cô tủm tỉm trước gương. Cả đêm hôm đó cô cứ ôm chặt lấy con Kuma nhưng vẫn không chịu ngủ...

** Tại kí túc xá**

- Ê mọi người, hôm nay em nhìn thấy Thiên Ti mua Kuma cơ_ Vương Nguyên cầm chai nước đứng lên trên ghế nói.

- Có gì mới đâu, Ti nó thích Kuma từ bé rồi mà_ Văn Chính gặm quả táo.

- Anh biết Kuma lần này là « giống » gì không?

- Hà?

- Giống cái đấy. Nó mặc váy hồng_ Vương Nguyên ngồi xuống nói nhỏ to về bí hiểm.

- Cái gì? Váy hồng? Mua cho gái rồi_ Văn Chính xoa cằm.

- Khở nhì? Có gì đâu mà mọi người phải bàn tán_ Tuấn Khải đi ra.

- Cái gì? Kuma váy hồng là có biến rồi_ Tiên Dung chạy từ bếp ra hòa theo.

- Nhà này có hai mồm là đủ, không cần em đâu_ Tân Vũ nhìn cô.

- Không liên quan tới anh. Vương Nguyên, tiếp_ Cô hất mặt ra lệnh Vương Nguyên.

- Không những mỗi con Kuma, mà cậu ấy còn mua thêm cái cặp tóc, đẹp ời là đẹp... Vương Nguyên ngút dài giọng.

- 100% là có bạn gái_ Tiên Dung vỗ tay vào đùi đứng lên.

Bỗng chốc cánh cửa mở ra, “bộ ba lăm chuyện” phi nhanh đến chặn đường Thiên Ti.

- Kuma cái là sao? à nhầm, Kuma váy hồng là sao?_ Tiên Dung khởi đầu.

- Cái cặp tóc đó là sao ?_ Vương Nguyên để tiếp.
- Có bạn gái đúng không ?_ Văn Chính là người cuối cùng. Thiên Ti vẫn ngỡ ngàng, còn Tân Vũ và Tuấn Khải thì lắc đầu nhìn 3 người kia.
- NÓI._ Cả 3 đồng thanh.
- Nói gì ? lắm chuyện._ Nói xong anh đẩy 3 người họ ra rồi lên tầng.
- Chắc chắn là có rồi._ Văn Chính nhìn hai người còn lại.

KHả Linh và Thiên Ti cũng nhận tin qua lại được 4 tháng, tình cảm cũng ngày một lớn nhưng chưa ai dám nói. Cô biết anh là một đại minh tinh nên không thể tùy tiện nói lời yêu. Cô cũng từng nghĩ nếu mình tỏ tình trước sẽ thế nào, cô rất sợ bị anh từ chối, mà anh có đồng ý thì anh với cô cũng không thể tự do tự tại, các Tử Diệp Thảo cũng không dễ dàng tiếp nhận một người con gái tầm thường như cô.

Hôm nay anh lại đi lưu diễn chắc hơn hai tuần mới về, điều này cô cũng quen rồi nhưng vẫn thấy buồn buồn. Như mọi lần chắc chắn anh sẽ hỏi : « Muốn quà gì ? ». Nhưng lần này anh chẳng hỏi cô khiến cô cực kì buồn bã... hai tuần trôi qua rất chậm, cô và anh cũng chỉ nhắn tin qua điện thoại, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu. Hôm nay anh lưu diễn trở về, cô rất muốn ra đón anh nhưng lại bị mẹ bắt ở nhà nên đành nhìn anh qua Weibo.

Tối tầm 9h cô nhận được tin nhắn từ anh : « Chỗ cũ nhé ». Tất nhiên chỗ cũ của anh và cô là con hẻm gần nhà cô. Thấy tin nhắn của anh, cô nhanh chóng chạy ra. Anh vẫn như thế, vẫn mặc cả cây đen. Cả người anh chìm vào bóng tối.

- Có chuyện gì vậy ?
- Quả._ Anh đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ.
- Vẫn có quà sao ?_ Cô cười tươi hết cỡ.
- Lần nào chả có. Về nhà rồi xem nhé. Giờ về nhớ ngủ ngon._ Anh xoa đầu cô.
- Vâng._ Không biết hôm nay cô ăn gan gì mà thế, dám kiễng lên hôn vào má anh. Tim anh khẽ lệch một nhịp còn cô thì lệch cả trăm nhịp... Một bầu không khí trầm nặng khẽ bao trùm xuống thì :
- Áaaaaaa_ Tiếng hét của 5 người cất lên.
- Tôi đã bảo cậu đừng đẩy mà._ Tiên Dung nhau mày.
- Tôi có đẩy đâu, là tại anh Văn Chính đẩy_ Vương Nguyên cãi.
- Thôi đừng cãi nhau nữa, mau xin lỗi đôi kia đi._ Tuấn Khải đỡ Tiên Dung lên.
- Ồ, hi hi, xin lỗi đã làm hỏng bầu không khí nhé._ Vương Nguyên gãi đầu. Thấy nhiều người như vậy, Khả Linh vô cùng ngại lên chạy thẳng đi không dám ngoái lại. Còn 5 người kia cười khi nhìn Thiên Ti. Anh vẫn lạnh lùng.
- Về._ Nói xong anh leo lên xe, 5 người kia lùi hùi theo sau.
- TRò này là do Tiên Dung đẩy._ Vương Nguyên chỉ cô.
- Gì mà tôi, Văn Chính đẩy.
- Lại gì nữa, không phải tôi._ Văn Chính chau mày.
- Không sao, coi như tôi giới thiệu mọi người rồi._ Thiên Ti cười.
- Cậu không sao chứ ? Đừng làm tôi sợ._ Vương Nguyên nhìn Thiên Ti.
- Nếu cậu tức thì có thể nói, đừng kìm nén kéo điên._ Tiên Dung để vào.
- Các cậu mới điên đấy. Tôi cũng định giới thiệu nhưng mọi người đến « hỏi thăm » sớm quá nên chắc không cần giới thiệu.
- Tên ?_ Vương Tuấn Khải nãy giờ mới lên tiếng.
- Khả Linh.
- Tuổi ?_ Tân Vũ.
- 21.
- Cung ?_ Tiên Dung hỏi câu rất chi là ngớ khiến 5 người còn lại quay ra nhìn... Đêm đó về nhà ai cũng ngủ ngon trừ Thiê Ti, anh vẫn còn cảm nhận

được đôi môi cô đặt lên má anh. Còn cô sau khi về nhà liền chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt cho bớt nóng. . . Cô dùng cảm lắm mới dám hôn anh, vậy mà bị nhiều người như thế phát hiện thực sự là rất ngại mà. . . Chợt nhớ ra hộp quà cô liền mở nó ra là một chiếc vòng cổ hình ngôi sao. Cô vui vẻ đứng trước gương ướm qua ướm lại. Cô nằm trên giường cầm mặt dây xoay đi xoay lại nhìn. Nhìn kĩ một chút cô thấy có chữ : TL. Hình như là Ti Linh. . . Đang cười trong sự sung sướng thì cô nhận được điện thoại

- Alo, em xem chưa ?

- Rồi ạ._ Cô cười tủm

- Làm bạn gái tôi nhé ?_ Anh thở một hơi dài mới dám nói.

- Hà ?

- Còn muốn nghe lại sao ?

- Tôi. . .em. . .vâng._ Cô nói linh tinh mãi mới vào vấn đề.

- ừ, ngủ ngon._ Nói xong anh tắt máy. Cả đêm đó cô không tài nào ngủ được. Cô được « nam thần của triệu người » ngỏ lời yêu ư ? Thật sự không thể tin nổi mà. Nhưng bây giờ cô đã là người yêu anh rồi thì cô sẽ cố gắng hoàn thiện bản thân để Tứ Diệp Thảo công nhận cô như Mạc Tiên Dung. . . Vì anh chắc chắn cô sẽ làm tất cả, dù chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ không từ bỏ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Wang Jun Kai Wo Ai Ni* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.